

Giới thiệu Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều

Truyện Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều của tác giả Nam Hi Bắc Khánh nói về Một cao thủ Thiên môn (chuyên ngành lừa đảo chiếm đoạt tài sản công dân) đến từ hậu thế, bởi vì một tia chớp mà xuyên việt về Đại Đường năm Vĩnh Huy thứ tư, trong cơ thể của một đệ tử nông gia. Khi hắn vừa mở mắt ra, chỉ thấy họa trời giáng, phải gánh một cục nợ không nói, lại thêm một cô vợ xinh tươi như hoa.

Soái Hi: - Tặng bạn một cô vợ xinh đẹp như vậy, thêm một món nợ nữa, vậy cũng đáng nha.

Hàn Nghệ: - Shit! Lão tử theo chủ nghĩa độc thân, bạn cho tôi một cô vợ như vậy, bạn dám nói bạn không phải cố ý sao?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Đây Không Phải Là Một Trò Bịp Bợm.

Trăng tròn nhô lên cao, ánh trăng trong sáng dịu dàng buông xuống, giống như trải lên khắp đại địa một tầng sương trắng, tăng thêm vẻ đẹp mông lung.

Một trận gió đêm mát mẻ cuối hạ phát qua, làm lá cây vang sào sạt, phá vỡ sự yên lặng mà ánh trăng mang đến.

Ở ngoại ô phía nam thành Dương Châu ở có một thôn xóm nhỏ tên là Mai thôn, ở một chỗ hẻo lánh, trong thôn cũng chỉ có chừng một trăm hộ.

Lúc này thời gian đã là canh hai, bốn phía có vẻ vô cùng an tĩnh, ngẫu nhiên chỉ nghe thấy hai tiếng ếch kêu ngoài đồng ruộng.

Nhưng ở cuối thôn, có một gia đình vẫn đang đèn đuốc sáng trưng, trên mái hiên trước cửa treo hai chiếc đèn lồng lớn màu đỏ, hai bên cửa gỗ cũ nát khép chặt nhưng chẳng chống lại được gió lửa đang dấn hai dải câu đối đậm cưới bằng vải đỏ.

Nhà trước vô cùng đơn sơ, bàn thấp không hoàn chỉnh, cái cuốc sắt rỉ, giường gỗ cũ nát, tuy nhiên trong nhà ngược lại so với nhà trước thì tốt hơn nhiều, một chiếc giường lớn hoàn toàn mới, một tủ quần áo vừa mới đóng màu đỏ, không chỉ có như thế, tất cả đồ dùng trên giường như gối đầu, chăn đệm, màn v.v đều là mới tinh, nếu không nhìn thấy nhà trước, còn thực sự nghĩ rằng đây là một gia đình thường thường bậc trung.

Lúc này, bên trên giường một nữ tử mặc váy dài màu đỏ đang ngồi, bởi vì đầu nàng đội một chiếc khăn voan đỏ, vì vậy không nhìn tới được mặt của nàng, nhưng dáng người thì cũng là lướt gọi cảm.

Nến đỏ bên cửa sổ bập bùng rung động, nhưng lại có vẻ càng chói tai.

Rất rõ ràng, gia đình này hôm nay có việc mừng.

Thơ cổ có câu, nắng lâu gặp mưa rào, xa quê gặp bạn cũ, đêm động phòng hoa chúc, lúc tên đề băng vàng.

Nhưng một trong bốn việc vui lớn trong cuộc sống này chính là đêm động phòng hoa chúc, lại chỉ có tân nương cô đơn một thân một mình ngồi ở bên giường, chỉ nghe tiếng động của nến đỏ tạo ra, không có âm thanh mừng vui của khuê phòng.

Thực là làm người ta tò mò a!

Trong lúc đó, bên ngoài cuồng phong gào thét, mây đen dày đặc, sấm sét vang dội, từng đạo tia chớp rất mạnh dường như xé rách cả màn đêm.

Lạch cạch!

Lạch cạch lạch cạch!

Chỉ một thoáng, mưa rào đổ xuống, đất cát bay mù trời.

Hai chiếc đèn lồng trước cửa tắt trong nháy mắt, đèn đưa mảnh liệt, trong nhà ánh nến cũng lắc lư không ngừng, giống như đang hấp hối.

Qua một hồi lâu, chợt nghe ngoài cửa vang lên một trận tiếng gõ cửa dồn dập.

Lại nghe ngoài phòng có người hô: – Tiểu nương tử Hàn gia, mau mở cửa nhanh lên, xảy ra chuyện lớn.

Ngồi một hồi lâu, tân nương nghe được nhà ngoài quát to, vội vàng đứng dậy, nhắc chiếc khăn voan đỏ lên, có thể thấy dưới tấm khăn voan là một nữ tử xinh đẹp tuyệt luân, ước chừng 2526, mặt nga mi hạnh, đôi mắt lấp lánh, da trơn mềm như tuyết, hai má đỏ bừng, một chút phong tình giấu ở giữa lông

mày, như ản như hiện, càng hiển kiêu diễm động lòng người, eo nhỏ nhắn duyên dáng, dáng người cao gầy thon dài, là lướt bay bổng, quả nhiên là một đại mỹ nhân.

Tạch...!

Tân nương mở cửa phòng ra, chỉ thấy ngoài phòng một người đang đứng, ăn mặc kiêu nông phu, người này thấy được tân nương, bất giác sửng sốt, mặc dù đã từng gặp, nhưng trong lòng vẫn tự cảm thán, thế gian lại có nữ tử xinh đẹp như thế.

– Dương Nhị thúc, làm sao thúc lại tới đây? Tiểu Nghê đâu rồi? Chẳng ấy không phải ở cùng một chỗ với các ngươì sao?

Tân nương ngược lại không chú ý tới người này thất thần, hướng ra ngoài cửa nhìn xung quanh, ngoài miệng trong lòng lo lắng nói.

Người đàn ông trung niên được gọi là Dương Nhị thúc ngăn ra, phục hồi lại tinh thần, trên mặt lộ ánh náy vẻ, lại vừa lo lắng nói: – Tiểu nương tử không xong rồi, tiểu Nghê hẩn — hẩn —.

Tân nương mơ hồ cảm thấy có chút không ổn, vội vàng hỏi: – Tiểu Nghê chẳng ấy làm sao vậy?

– Tiểu Nghê và Hàn đại ca bị sét đánh rồi.

– Cái gì?

– Chúng ta luôn luôn ở tửu quán phía trước giúp tiểu Nghê chúc mừng, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng sét, tiểu Nghê và Hàn huynh không yên lòng về cô, vì vậy chúng ta liền tan cuộc trước, kết quả trên đường trở lại, đột nhiên một đạo thiểm điện đánh xuống —

Lời còn chưa dứt, mấy đạo thiểm điện đánh thẳng xuống, lại là một trận sấm khiến trời rung đất chuyển, dường như biểu thị việc không tốt đã xảy ra.

...

...

Chỉ trong một đêm, gia đình này đã xảy ra biến đổi lớn, đèn lồng màu đỏ được gỡ xuống, treo lên vài trắng, câu đối đám cưới cũng đổi lại thành câu đối đám tang, tân nương cũng bỏ đi áo cưới tân nương, mặc vào tang phục, không khí vui sướng lập tức biến thành đau buồn, tiếng cười sung sướng, cũng biến thành tiếng khóc thê thảm.

Đại hi biến thành đại bi, chỉ than thế sự vô thường a!

Rất nhanh, việc này liền truyền ra khắp cả thôn.

Không tránh khỏi các thôn dân đều nghị luận.

– Ôi, Hàn đại ca thật đúng là một người số khổ nha, vợ trước sinh hạ xong tiểu Nghê liền ra đi, để lại hai phụ tử bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, ông ta vừa làm cha vừa làm mẹ, thật vất vả nuôi lớn tiểu Nghê, hiện giờ mất thấy tiểu Nghê sẽ thành gia lập nghiệp rồi, nào biết được —

– Ai nói không phải, ông trời thật đúng là đui mù nha, Hàn đại ca là một người tốt như vậy, thế nào mệnh lại cứ khổ như thế chứ, ngược lại những người xấu thì lại sống rất tốt đấy, thật sự là quá không công bình mà.

– Tuy nhiên tiểu Nghê có thể còn sống, coi như là điều may lớn trong con bất hạnh, cuối cùng cũng để lại cho Hàn gia một dòng tộc đình.

– Hiện tại tiểu Nghê vẫn còn đang hôn mê, sinh tử chưa biết a!

– Các ngươì nói xem, chuyện này cũng thật sự là tà môn mà, Mai thôn chúng ta hơn một trăm năm nay, chưa bao giờ từng xuất hiện việc thôn dân bị sét đánh trúng, hơn nữa ta nghe chồng ta nói, lúc ấy tiểu Nghê uống có chút nhiều, là Hàn đại ca đỡ lấy hẩn, một luồng sét kia đã đánh xuống vào trên người hai bọn họ, nhưng ngoại trừ tiểu Nghê hôn mê ra, toàn thân đều không có bị làm sao, mà Hàn đại ca lại —.

– Ta thấy ấy à, đây đều là tân nương tử kia dẫn tới đấy.

– Chỉ giáo cho?

– Các ngươì coi tân nương tử kia bộ dạng giống như hồ ly tinh vậy, vừa thấy liền biết không phải là cái nữ nhân tốt lành gì.

– Ta thấy nàng chính là một ngôi sao tai họa, nàng vừa tới thì xảy chuyện tà môn này.

Lời đồn đại nhảm nhí này, càng truyền càng thịnh, càng truyền càng tà, thương tâm, thông cảm ban đầu liền diễn biến thành vui sướng khi người gặp họa, ghen tị, nói đến thần quỷ, loại ngôn luận ngu muội này, dường như vẫn truyền đến thế kỷ hai mươi mốt, đơn giản mà nói, chính là sự tiếp tục tiến hóa của hăm mộ — ghen tị — hận .

Thật đáng buồn a!

...

...

Câu cửa miệng nói, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Trận mưa tầm tã này rơi ba ngày ba đêm, một lát cũng không ngừng lại.

Mãi đến ngày thứ tư, mây đen tán đi, bầu trời mới dần dần trong sáng, toàn bộ thôn trang giống như được rửa qua một lần, ánh mặt trời chiếu xuống, thủy quang lân tân, rất là xinh đẹp.

Chính ngọ vừa đến, chỉ thấy ba bốn thôn phu vừa nói vừa bước vào Hàn gia, trong tay còn cầm một ít đồ ăn.

— Hàn đại ca khi còn sống đối đãi với mấy người chúng ta cũng không tệ, hiện giờ ông ta đi rồi, để lại vợ chồng son tiểu Nghệ thôi, chúng ta cũng không thể cứ nhìn thấy vậy mà bỏ qua.

— Đó là đương nhiên.

— Trước tiên không cần nói nhiều như vậy, chúng ta hãy chuẩn bị hậu sự của Hàn đại ca cho tốt trước đã.

— Đúng rồi, quan tài làm xong chưa?

— Đã làm xong rồi, buổi chiều là có thể nhập quan được rồi.

— Vậy là tốt rồi. Ôi, chi có điều tiểu Nghệ bây giờ còn —.

Nhưng vừa mới đến nhà ngoài, chợt nghe thấy từ nhà trong có tiếng hét lớn: — Cô đừng chạm vào tôi, đừng chạm vào tôi, OK—

— Là thanh âm của tiểu Nghệ.

— Tiểu Nghệ tỉnh rồi.

Trên mặt mấy thôn phu đều là vui vẻ, bước nhanh đi vào trước cửa, chỉ thấy trong phòng một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi đang giơ cao hai tay, về mặt đây kinh ngạc, mà nữ nhân mặc đồ trắng đối diện hắn, đứng là tân nương kia, không biết làm sao nhìn thiếu niên nói:

— Tiểu Nghệ, chàng làm sao vậy?

— Ai là tiểu Nghệ, tôi đã nói tôi không phải tiểu Nghệ rồi.

Thiếu niên chỉ vào thiếu phụ kia, chợt vừa cười nói: — A —, tôi biết rồi, đây nhất định là một trò lừa bịp, hừ — tôi nói này mỹ nữ, phiền cô chuyên nghiệp hơn được không, cô mặc bảo thủ như vậy, còn đi gạt người như thế nào a, hãy để tôi đến dạy cô đi, trước tiên là xé cái cổ áo thành hình chữ V, lộ cái rãnh ngực ra, xem tiền vốn này của cô cũng rất đủ đấy, ồ, giảm đi bốn năm phân dài vậy, như vậy ít nhất có thể phân tán lực chú ý của nam nhân, đương nhiên, đối với tôi mà nói, nhìn thì cứ nhìn thôi, nhưng hoàn toàn vô dụng, cô hãy trở về luyện tập thêm nữa đi.

Trước cửa một thôn phu kinh ngạc nói: — Tiểu Nghệ, nguoi —?

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn thôn phu đứng đầy trước cửa, ha hả nói: — Các người thật đúng là hạ đủ vốn nha, những người này là đào kép áo văn từ đâu mời tới, ồ, tôi biết rồi, nhất định là cái tên khôn Peter Zhu kia có ý sắp xếp để đùa giỡn tôi phải không, ôi, đây thật sự là vở kịch không xong mà.

Đào kép áo văn? Peter Chu? Nữ nhân cùng những thôn phu này nghe vậy đều không hiểu ra sao, trong nháy mắt đều kinh ngạc nhìn thiếu niên này.

— A —!

Bỗng nhiên, thiếu niên kia hai tay che kẹp giữ chặt mảnh vải trắng trên đầu, thống khổ hét to một tiếng, chỉ cảm thấy vô số hình ảnh tràn vào trong óc, giống như là bị nhân cách phân liệt vậy, nguyên bản rất nhiều thứ không thuộc về hắn điên cuồng chen vào trong đầu của hắn, hắn hai mắt lộ ra sợ hãi, kịch liệt lắc cái đầu: — Không có khả năng, không có khả năng, đây tuyệt đối không có khả năng.

Hắn một tay che đầu, nghiêng ngả lao đảo đi ra ngoài cửa.

— Phu quân.

Nữ nhân kia vội vàng tiến lên, nhưng khả năng nhìn thấy ngoài cửa không ít thôn dân đang đứng, vì vậy khá chú ý xưng hô của mình.

Nhưng một tiếng phu quân này, lại làm cho thiếu niên giận tím mặt nói: — Shit! Mỹ nữ, cô thật sự là càng kêu càng tà dị mà, cái gì phu quân, lão tử là người theo chủ nghĩa độc thân, ở đâu ra lão bà, đều là một đám bệnh thần kinh.

Thiếu niên càng nói càng giận, không khỏi bắt đầu núng nính, sắc mặt dữ tợn, hai mắt đỏ ngầu, đẩy mạnh hai thôn phu trước cửa ra, hai thôn phu kia nhất thời chưa lưu ý, bị thiếu niên đẩy lao đảo ra đằng sau vài bước.

— A —!

Thiếu niên đột nhiên hét to một tiếng như bệnh tâm thần, rồi tựa như phát điên mà chạy ra ngoài.

— Phu quân —.

— Tiểu nương tử, cô đừng có gấp, ta giúp cô đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Còn Có Thể Cầu Huyết Thêm Một Chút Nữa Không.

Ở phía tây Mai thôn có một cái hồ nhỏ, hồ nước trong veo thấy đáy, từng hòn đá cuội bóng loáng an tĩnh nằm ở trong hồ nước, thỉnh thoảng lại thấy bóng cá nhỏ bơi qua bơi lại.

Một thiếu niên đứng ở ven hồ, cúi đầu nhìn chăm chú vào ảnh ngược trong hồ, nhìn gương mặt ngây ngô, thần thái yếu đuối, thân thể đơn bạc kia, trên mặt hắn cũng từ vẻ không thể tin nổi, khiếp sợ, phẫn nộ ban đầu đến hiện tại còn lại bất đắc dĩ và buồn bực.

Hiện giờ ở trong thân thể này đã không phải là linh hồn ban đầu, mà là linh hồn một vị Hiệp đạo — Hiệp sĩ trộm đến từ thế kỷ hai mươi mốt.

Đương nhiên, Hiệp sĩ trộm là bản thân của hắn tự phong đấy, nói trắng ra là chính là một kẻ lừa đảo, chẳng qua hắn chuyên môn lừa một vài kẻ có tiền vì phú bất nhân, vì vậy mới hơi có chút tự tin mà thêm chữ “Hiệp sĩ” ở phía trước chữ “trộm”.

Còn nhớ đêm hôm đó, hắn và đồng bọn của hắn vừa mới hoàn thành một đơn hàng lớn, từ nước ngoài cầm mấy triệu đô la Mỹ trở về, hắn liền bao hắn một chiếc du thuyền, gọi bốn năm mỹ nữ tới rồi rồi bến tắm hoan, gió thổi vô trùng gà, tiền đi chìm vui vẻ, chính là câu cách ngôn trong cuộc đời của hắn, nhưng nào biết đâu rằng khi đang vui vẻ, bầu trời đột nhiên sấm sét vang dội, nước biển bắt đầu dâng lên, một con sóng lớn đánh tới, hắn liền mất đi ý thức, chờ hắn khi... tỉnh lại, cũng đã đến năm Vĩnh Huy thứ tư của Đường triều.

Nguyên bản hắn còn không thể tin được, nhưng theo từng trận đau đầu, vô số hồi ức xuất hiện trong não, cùng với nhìn thấy ảnh ngược trong hồ, hắn mới biết mình xác thực đã xuyên việt rồi, nghĩ đi nghĩ lại, chính hắn cũng phải mỉm cười: — Không thể tưởng được vở kịch nội dung xuyên qua cầu huyết như vậy, thế mà lại phát sinh ở trên người ta, ta con mẹ nó đến tột cùng là nên khóc, hay nên cười đây nha.

Hắn lúc này, ngoại trừ cười khổ, vẫn chỉ có cười khổ.

Tin tưởng bất cứ người nào xuyên qua, khẳng định đều không thể thoải mái đối mặt hết thảy hiện thực.

Nhưng người không tiếp thụ hết thảy có thì có năng lực làm cái gì?

Ngồi xe lừa trở về?

Vấn đề nơi này cũng không có xe lừa.

Chỉ có cười khổ mà chống đỡ!

Muốn khóc cũng khóc không được.

BA!

Đang lúc Hàn Nghệ mờ mịt không biết nên làm gì, chợt thấy cái ót bị cái gì đập một cái, chỉ hơi đau một chút, xoay đầu lại, nhưng phía sau lại không có một người nào, lại đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một chú bé con mười ba mười bốn tuổi ngồi ở trên cành một cây đại thụ, cách mặt đất chỉ ít hai trượng, cả người vô cùng bần thiêu, khuôn mặt đen không sót bao nhiêu, lại làm nổi bật lên một đôi mắt sáng ngời trong suốt, đi chân trần, ống quần bên phải còn bị xé đi hơn phân nửa, giống như là bị chó cắn vậy, đang đứng đưa cái chân nhỏ.

Chú bé con này thấy Hàn Nghệ quay đầu, không khỏi nhếch môi mỉm cười, tuy nhiên nụ cười này có chút ngốc nghếch.

Bởi vì đã thu hết trí nhớ trước kia của cỗ thân thể này, cho nên lúc này Hàn Nghệ cũng nhận thức chú bé con này. Chú bé con này cũng là người Mai thôn, khi chưa sinh ra, phụ thân liền xuất chinh, không may chuyến đi này phụ thân đã không còn trở lại, nghe nói là chết trận, mà mẫu thân cậu ta ban đầu vốn là có chút ngốc ngốc, nói không được hay lắm, chính là thiếu năng lực trí tuệ cường độ thấp, hơn nữa vì kích thích này, thần trí liền trở nên càng thêm không rõ, cho nên sau khi chú bé con này sinh ra, mẫu thân cậu ta cũng không đặt tên cho cậu ta, năm sáu tuổi, mẫu thân cậu ta đột nhiên nổi điên, chạy ra ngoài, vô ý rơi xuống sườn núi, cứ như vậy rời khỏi nhân thế, từ đó về sau chú bé con này liền trở thành cô nhi, người trong thôn cũng gọi cậu Dã Hải Tử.

Hồi tưởng lại chuyện này, Hàn Nghệ ngược lại cũng có chút thông cảm với Dã Hải Tử này, chỉ cảm thấy cậu ta và thân thể của mình vô cùng tương tự, nên vốn cũng không trách cứ cậu ta, chỉ hỏi: – Ngươi có chuyện gì sao?

Dã Hải Tử vẫn giữ vẻ mặt ngây ngô cười, đột nhiên đưa tay phải ra, ngón giữa và ngón tay cái chồng lên nhau, còn lại ba ngón chỉ về hướng Hàn Nghệ.

Có ý tứ gì? Đây là cấp bậc lễ nghĩa của Đường triều sao? Hàn Nghệ nhìn thấy thế cũng có chút mê man.

BA!

Hàn Nghệ lại cảm giác được cái trán bị cái gì đập vào, cúi đầu nhìn, là một cái hột nhỏ, trong lòng cả kinh, Đạn Chi thần công? Nhưng bất kể là Đạn Chi thần công hay không, hẳn biết rằng mình đang bị người trên chọc, nhướn mày lên nói: – Ngươi tiểu tử này đùa giỡn ta đó hả?

Dã Hải Tử lại mỉm cười, nhưng vẫn chưa lên tiếng, dường như nói với Hàn Nghệ, ngươi đã đoán đúng rồi, ta chính là đang đùa ngươi.

Chẳng lẽ cậu ta đúng như lời người ngoài vẫn nói, là một người ngu ngốc? Nhưng ngu ngốc thì không có khả năng bắn chuẩn như vậy a! Chết tiệt, ngươi cũng chạy đến để bắt nạt ta, xem ta có cho ngươi một ít giáo huấn không, xắn cổ tay áo trước đã, mẹ nó chứ, cao như vậy, nó leo lên đấy kiểu gì thế.

– Ai ôi!!!, ai ôi!!!.

Hàn Nghệ đôi mắt vừa chuyển, đột nhiên ôm đầu, ngồi xôm xuông, bắt đầu vang lên thanh âm thống khổ.

Dã Hải Tử thấy vậy, thu hồi nụ cười ngây ngô, trong con ngươi đơn thuần lộ ra một tia lo lắng.

Nhưng vào lúc này, Hàn Nghệ đột nhiên từ dưới đất nhật lên một hòn đá nhỏ, ném mạnh về hướng Dã Hải Tử, tổ cha tổ mẹ nó chứ, dám đùa giỡn lão tử.

Hắn lại không biết Đạn Chi thần công, đành chỉ có lấy nhiều thắng ít.

Dã Hải Tử nào biết đâu rằng Hàn Nghệ luôn luôn yếu đuối không ngờ lại gian trá như vậy, thân thể không khỏi đảo ngửa về phía sau.

– Cần thận!

Hàn Nghệ kinh sợ kêu lên một tiếng.

Trước mắt hắn vốn tâm tình đang không tốt, lại bị người chơi như vậy, dù là ai thì cũng nổi điên nha, nhưng mắt thấy Dã Hải Tử này sắp rơi xuống, không khỏi lại vô cùng sốt ruột, trong lòng lại hối hận vạn phần.

Chỉ thấy Dã Hải Tử kia hai chân ôm lấy thân cây, đầu hướng xuống, đều né qua những hòn đá nhỏ Hàn Nghệ ném ra, đồng thời ngón giữa cũng bắn ra.

BA!

Hàn Nghệ lại bị đánh trúng vào ót.

– Ngươi tên khốn kiếp này.

Hàn Nghệ lần này đã nổi giận thật rồi, xoay người nhật lên cục đá liền ném về hướng chú bé con kia.

Nhưng Dã Hải Tử ở trên cây to này lại giống như đang giẫm trên đất bằng, chột lóc lộn vòng xê dịch, lúc lên lúc xuống, chẳng khác gì một con khi hoang, đồng thời vừa né tránh, còn tiếp tục tung ra Đạn Chi thần công, dùng hột công kích Hàn Nghệ, hơn nữa là không phát nào trượt.

Chuyện mà nam nhân thống khổ nhất, không gì qua được bắn không thắng a!

Mẹ kiếp. Tiểu tử này là khi mời tới giúp đỡ đi. Hàn Nghệ rất nhanh liền bại lui, rời xa cây đại thụ kia, chỉ vào Dã Hải Tử nói: – Là nam nhân thì đừng có trốn trên tầng cây nữa, có giỏi thì xuống dưới đấu solo.

Dã Hải Tử sừng sốt một lát, chỉ thấy cậu bé phi thân nhảy xuống.

Wa con mẹ nó chứ! Cao như vậy cũng dám nhảy xuống, kèm theo uy hơn kém a! Hàn Nghệ nhìn thấy vậy cũng kinh tâm táng đảm.

Nhưng lại thấy Dã Hải Tử kia đột nhiên vươn hai tay, bám ở một thân cây hơi thấp hơn, mượn quán tính lại bay vọt lần nữa, vũng vàng roi trên mặt đất, nhếch môi cười nhìn Hàn Nghệ.

Con mẹ nó! Có làm hay không, tiểu tử này hình như so với Thành Long còn lợi hại hơn a! Hàn Nghệ mãnh liệt hít một ngụm khí lạnh, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hai đầu lông mày xuất hiện một tia hối hận, tuy rằng thân thể của hắn chiếm ưu thế, dù sao lớn tuổi hơn một ít, hơn nữa Hàn Đại Sơn đáng người tương đối cao lớn, thân thể này cũng di truyền gen thân cao của cha hắn, tuy rằng gầy yếu, nhưng là cao hơn một thước bảy, mà Dã Hải Tử này tối đa cũng chỉ trên dưới một thước bốn thước năm, nhưng cho dù có gấp đôi Dã Hải Tử này, hẳn thật đúng là không nhìn ra có thể đánh thắng được, phải biết rằng thân thể hắn bây giờ vẫn vô cùng suy yếu đấy.

Nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, làm sao đã phải cứng rắn lấy đầu nghênh chiến a! Bây giờ Hàn Nghệ cũng không phải là một người nhu nhược, hai đấm nắm chặt, hét lớn một tiếng, vọt tới, dù sao cũng xuất thân Hiệp Sĩ Trộm, không có chút thân thù thì lẫn lộn trong ngành kiêu gi.

Nhưng Dã Hải Từ kia nghiêng một bước, đột nhiên ghé mắt nhìn lại, khăn trương chạy về phía sau, lại trèo lên một cây đại thụ, phi thân nhảy, lại nhảy lên một cây đại thụ khác, cứ nhảy hai ba lần, đã không thấy bóng dáng.

Hàn Nghệ nhìn Dã Hải Từ chạy trốn như chuột, vẻ mặt mờ mịt, tình huống gì đây hả? Chẳng lẽ nó bị khí thế bá vương của ta dọa chạy rồi hả?

Đúng lúc này, chợt nghe có người hô: – Tiểu Nghệ, tiểu Nghệ.

Hàn Nghệ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thôn phu chừng bốn mươi tuổi lo lắng chạy tới hướng hắn, thôn phu này chính là hảo huynh đệ của cha Hàn Đại Sơn hắn – Dương Lâm, bởi vì trong nhà xếp thứ hai, vì vậy tất cả mọi người gọi ông ta là Dương Nhị ca, đêm qua cũng chính là ông ta đi báo tin cho tân nương tử.

Nói thật, Hàn Nghệ vẫn còn có chút mâu thuẫn với cái thân phận bây giờ của chính mình, mấu chốt là hắn hiện tại còn không biết nên làm thế nào để đối mặt với hết thảy, may không khỏi trầm xuống, xoay người rời đi, hiện tại hắn cần yên lặng một chút.

Nhưng lại nghe Dương Lâm phía sau truy hô:

– Tiểu Nghệ, tiểu Nghệ, không xong, Vương công tử trong thành tới nhà ngươi đòi nợ đấy, còn nói muốn bắt thê tử ngươi đi gán nợ, ngươi mau trở về đi thôi.

Choi con mẹ ngươi, thế nào đều là tình tiết cầu huyết vậy hả, thật sự là ta đã xuyên qua sao? Sao ta đặc biệt cảm thấy như là đang diễn trò a! Thật hy vọng nghe thấy tiếng hô “cút” của đạo diễn mà.

Hàn Nghệ ngừng lại, chợt thấy một cỗ bi thương không hiểu xông lên đầu, hắn biết rằng đây là cỗ thân thể này đang tác quái, trong lòng đang nhớ đến vị mỹ nữ kia, thâm nghĩ, tuy rằng ta không phải là Hàn Nghệ lúc trước rồi, nhưng nếu mỹ nữ kia bị bắt đi rồi, thì cái sừng này nhất định là mọc từ đầu ta lên rồi, mặc kệ ta có cho là như vậy hay không, ít nhất những người khác sẽ cho rằng như vậy, về sau ta đây còn thế nào ngẩng đầu làm người a, thế này thì không thể được.

Nghĩ tới đây, hắn đột nhiên xoay người sang chỗ khác, một khuôn mặt âm trầm hướng về phía Dương Lâm.

Ở trong ấn tượng của Dương Lâm, Hàn Nghệ vẫn là một hài tử ngoan, nói không hay lắm thì, chính là một đứa nhỏ yếu đuối, mà hiện giờ ánh mắt của Hàn Nghệ lại làm cho người ta sợ hãi, căn bản cũng không như là Hàn Nghệ, nên không khỏi ngại ngùng cả người.

Trôi qua một lát, Hàn Nghệ đột nhiên chạy về hướng nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chém Gã! Chém Gã!

– Vương công tử, Hàn đại ca vừa mới không may tạ thế, ngươi liền tới cửa đòi nợ, có phần quá không hiền hậu rồi.

– Ngươi làm thế chẳng phải là ức hiếp người sao?

– Khi còn sống Hàn đại ca vẫn là người làm của nhà ngươi, ngươi làm thế cũng quá vô tình vô nghĩa rồi.

– Làm gì đó, làm gì đó, đám tiện dân các ngươi muốn làm gì, hoặc là các ngươi trả hết khoản nợ này, hoặc là cút sang một bên cho ta, bằng không thì đừng trách bản công tử không khách khí.

Chỉ thấy có hơn hai mươi người đứng trên mảnh đất trống nhỏ trước Hàn gia, hơn mười người đứng trước cửa Hàn gia ngăn chặn cửa, đều mặc kiểu thôn phu. Trước mặt bọn họ còn có năm sáu người đứng, dẫn đầu là một tên mập mặc cẩm bào màu lam, sau lưng còn có mấy đả thủ. Tuy tên mập này có nhân số không nhiều, nhưng đáng về bề bề lại vô cùng kiêu ngạo, chia thẳng ngón tay vào những thôn phu trước cửa mà mắng chửi.

– Bỏ đi, bỏ đi, bọn họ cũng không phải dễ chọc.

– Ngươi cũng đừng cậy mạnh, vẫn phải đợi Tiểu Nghệ về rồi hãy nói.

Bởi vì Mai thôn không lớn, người cũng không nhiều, cho nên hương thân trong thôn đều vô cùng đoàn kết, hơn nữa phụ thân của Hàn Nghệ Hàn Đại Sơn khi còn sống đã từng giúp đỡ không ít người ở Mai thôn, cho nên rất nhiều người đều đứng ra ngăn chuyện bất bình, nhưng tên mập này vừa hù dọa thì thê tử hoặc là trưởng bối bên cạnh bọn họ không khỏi có chút khiếp đảm, lôi kéo người thân của mình, bảo bọn họ đừng quá lỗ mãng.

Công tử béo nhìn thấy thôn phu bắt đầu thoái lui sang hai bên, nụ cười trên mặt càng đậm hơn, ánh mắt tràn ngập sắc dục bắn thẳng vào trong phòng, cười thầm nói: – Tiểu nương tử trong phòng, nàng đừng sợ, Vương Bảo ta đọc đủ loại thi thư, tuyệt đối không phải người không nói đạo lý, chỉ cần nàng có thể trả tiền thì ta sẽ không làm khó nàng. Giọng điệu ngả ngớn, vô cùng dâm tà.

Trong phòng trầm mặc.

Công tử béo tên Vương Bảo này lại nói: – Nương tử, bằng không thì ta vào phòng nói chuyện rõ ràng với nàng, chuyện gì cũng đều có thể thương lượng mà. Nàng không nói gì, ta coi như nàng đã đồng ý.

Trong phòng vẫn cực kỳ yên tĩnh.

Vương Bảo cất bước tiến lên.

Thôn dân bên cạnh giận mà không dám nói, trong lòng thầm mắng, Vương Bảo người tiếng xấu lan xa, hiếp hiếp sợ ác ai mà không biết. Thi thể cha chồng người ta còn chưa lạnh, trượng phu cũng không có nhà, một nữ nhân một thân một mình trong đó, người xông vào trong đó, con mẹ người nói đạo lý cái gì hả!

Nhưng cũng chỉ dám lăm bằm trong lòng mấy câu, không ai dám tiến lên, dù sao thì bọn họ cũng là người có gia thất, nếu không phải cần thiết thì ai cũng không muốn chọc phải tên tai họa này.

– Đợi đã.

Chợt nghe phía sau có người nói.

Mọi người đưa mắt nhìn qua.

– Là Tiểu Nghê.

– Tiểu Nghê đã về rồi.

Chỉ thấy Hàn Nghê sắc mặt âm trầm bước qua.

Tuy Hàn Nghê đã về, nhưng sắc mặt thôn dân bên cạnh vẫn lo lắng không thôi. Ai cũng biết Hàn Nghê cũng giống như phụ thân hắn, khá thật thà chất phác, hơn nữa còn yếu đuối hơn phụ thân một chút, sao lại là đối thủ của Vương Bảo chứ.

– Tiểu tử người trở về thật đúng lúc, nhanh chóng trả tiền cho ta, bằng không, ha ha

Vương Bảo nghiêng mắt nhìn, ưỡn bụng bước qua, gờ tay đánh lên ót Hàn Nghê, mặt đầy khinh thường.

Cách chào hỏi này thật mẹ nó khác biệt mà. Hàn Nghê liếc Vương Bảo một cái, vuốt ve ót mình, ngậm ngùi nói: – Xin Vương công tử đợi một lát, bây giờ ta về phòng lấy tiền trả cho ngài.

Vương bảo sừng sốt, lập tức nói: – Nhà người còn có tiền sao?

Hàn Nghê cười càng tươi hơn nói:

– Có, có. Ánh mắt lại quét sang mấy đả thủ bên cạnh Vương Bảo, lại liếc sang thôn phu đứng bên cạnh.

Trong mắt Vương Bảo lóe lên chút thất vọng, hất đầu, hừ nói: – Có tiền là tốt nhất, vậy người nhanh chóng đi lấy đi, bản công tử không kiên nhẫn chờ được nữa.

Hàn Nghê không nói câu nào, đi vào trong nhà.

Thôn phu bên cạnh xì xào bàn tán, nhưng xét theo thái độ trên mặt bọn họ thì hình như đều không tin Hàn Nghê có thể lấy tiền ra, bởi vì bọn họ đều biết tiền của Hàn Đại Sơn đều đã tiêu sạch để giúp Hàn Nghê cưới vợ rồi.

Một lát sau, chỉ nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng hét kinh hoàng của nữ nhân: – Tiểu Nghê, người muốn làm gì?

Còn chưa dứt lời chỉ thấy Hàn Nghê vọt ra, tay trái cầm một con dao phay, tay phải cầm một con dao chẽ cùi, dao phay chỉ vào Vương Bảo, sắc mặt dữ tợn mắng: – Trả con mẹ người, lão tử chém chết người.

Mọi người lập tức cả kinh.

– Ai ui!

Vương Bảo ngàn vạn lần không ngờ được, Hàn Nghê hôm nay lại hung hãn như vậy, hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý, bị hù đến hai chân mềm nhũn, lập tức xuất ra Di hình hoán ảnh, trốn ra sau lung đám đả thủ. Thế nhưng những đả thủ kia nhìn thấy Hàn Nghê giống như đã phát điên, trong lòng cũng

sợ hãi nha, nhấc trường côn, đoán côn lên run lẩy bẩy.

Tuy rằng đối diện với người đông thể mạnh, nhưng Hàn Nghệ không hề sợ hãi, hét to một tiếng, nhấc đao vọt tới Vương Bảo. Ngược lại Vương Bảo và đám nanh vuốt của gã lại ra sức thụt lùi ra sau, giống như có khuynh hướng chạy trốn.

Tên này chắc chắn là điên rồi.

Ngay ngốc sợ ngang ngược, ngang ngược sợ liều mạng. Vương Bảo dù có ngang ngược hơn nữa cũng sợ Hàn Nghệ không sá gì cả nha.

– Tiểu Nghệ.

Nurong theo tiếng thét, chỉ thấy một nữ tử đương xuân lao ra ngoài cửa, ôm lấy Hàn Nghệ từ phía sau, vội vàng nói: – Tiểu Nghệ, ngươi mau dừng tay.

– Cô rút ra cho ta, hôm nay lão tử phải chém chết tên mập này.

Hàn Nghệ vừa giãy giụa, vừa mắng chửi.

Cũng coi như là Vương Bảo không may, đụng vào miệng vết thương, cho rằng Hàn Nghệ vẫn là một tên nhóc yếu đuối, mà không biết rằng Hàn Nghệ bây giờ còn ngang ngược hơn hẳn trước kia nữa, là một gia chủ trời không sợ đất không sợ.

Nhưng mặc cho Hàn Nghệ giãy dụa thế nào, nữ nhân kia cũng không chịu buông tay, hơn nữa sức lực thật sự không nhỏ. Hàn Nghệ dùng hết sức mình cũng không giãy thoát được, trong lòng cũng buồn bực, rốt cuộc là sức lực bây giờ của mình quá nhỏ, hay là sức lực của nữ nhân này quá lớn đây.

Hai tay nữ nhân kia ôm chặt lấy eo Hàn Nghệ, vội vàng nói: – Tiểu Nghệ, ngươi đừng xung động mà, mau bỏ đao xuống đi. Giết người là tội chết nha. Bây giờ Hàn gia chỉ còn lại một mình ngươi, nếu ngươi lại xảy ra chuyện không hay gì, ngươi bảo ta làm sao giao phó với công công đây.

– Giao phó cái rắm nha!

Hàn Nghệ kêu ầm lên: – Người ta đã cười lên đầu chúng ta mà ị rồi, mẹ kiếp, lão tử chỉ còn cái mạng hèn này, hôm nay cho dù chết cũng phải kéo theo tên mập chết bầm này, cô mau buông ta ra. Trong lòng lại vô cùng sốt ruột, nữ nhân ngốc này, lần này ta đột nhiên làm khó, mấy tên này chắc chắn cho rằng ta phát điên rồi, đến lúc đó chắc chắn sẽ lựa chọn bỏ chạy, sao ta có thể giết được bọn họ chứ. Nếu cô còn không buông ra nữa, đợi khi bọn họ phản ứng lại thì hỏng bét rồi.

Vừa rồi Vương Bảo đích thật là bị hù đến sắp tè ra quần rồi, nhưng thấy Hàn Nghệ bị nữ nhân kia kéo lại, trong lòng không khỏi thả lỏng, lại nghe thấy Hàn Nghệ mắng gã là tên mập chết bầm, lập tức lửa giận ngút trời, trốn sau đám người mắng lên: – Mẹ tên tiện tặc lại dám mắng bản công tử, bản công tử muốn ngươi chết không được từ tể. Nói rồi gã lại hét lên với mấy đả thủ trước mặt: – Mấy tên ngu xuẩn các ngươi còn đứng đó làm gì, còn không nhanh chóng giáo huấn con chó điên này cho ta.

Ngươi nói thật là nhẹ nhàng mà, tên này rõ ràng là phát điên rồi, làm không tốt thì mạng nhỏ của chúng ta phải bỏ lại tại đây đó.

Trong lòng mấy đả thủ cũng rối rắm nha. Về nhân số bọn họ cũng không chiếm ưu thế, dù sao thì bên này còn có nhiều thôn phu như vậy, hơn nữa Hàn Nghệ vừa xông lên thì đã hung mãnh như vậy, rõ ràng là muốn liều mạng với bọn họ. Nếu chẳng may động thủ, thì trời biết những thôn phu này có giúp đỡ hay không, chỉ ít thì bây giờ bọn họ còn chưa rời đi. Quan trọng nhất là trong tay đối thủ có đao nha, hơn nữa những đả thủ này cũng biết Hàn Nghệ từng bị sét đánh, rất có thể đầu óc đã hỏng rồi. Ngươi đánh nhau với một kẻ điên, vậy chẳng phải là thắng ngốc à.

Lần này thật sự là quá nguy hiểm, cho nên ai cũng không muốn làm vật hi sinh, nhưng bọn họ cũng sợ Vương Bảo nha. Lại thấy Hàn Nghệ bị nữ nhân kia ôm lấy, lần này là cơ hội tốt nha, lặng lẽ trao đổi ánh mắt, sau đó nhấc bổng lao đến, nhưng bước chân vô cùng chậm rãi nhất trí, bởi vì bọn họ đều hi vọng những người khác có thể xông lên trước nhất.

Trong lúc mấu chốt của tính mạng, không ai ngốc cả!

– Con mẹ nó chứ!

Ta thật sự bị nữ nhân ngốc này hại chết mà. Lúc này Hàn Nghệ thật sự gấp gáp, nhảy dựng lên nói: – Nữ nhân ngốc cô mau buông ta ra, bọn họ đánh tới rồi nha!

Đang khi nói hần cũng giãy dụa kịch liệt, nhưng vừa không cẩn thận thì cùi chỏ đột nhiên đánh lên vai của nữ nhân, Hàn Nghệ chỉ cảm thấy tay phải ê buốt, đao chẻ cùi trong tay rơi xuống.

Bịch!

Nữ nhân kia rất nhanh nhẹn, đột nhiên vron tay bắt lấy đao chẻ cùi đang rơi xuống, tay trái đẩy mạnh hông của Hàn Nghệ, Hàn Nghệ nhất thời không chuẩn bị đủ, không khỏi lao đảo sang phải mấy bước, suýt chút là té ngã.

– Lão nurong liều mạng với các ngươi.

Không đợi Hàn Nghệ hồi phục lại tinh thần, chỉ thấy nữ nhân kia nhấc đao chẻ cùi xông thẳng lên trước, một tiếng “lão nurong” vô cùng khí thế.

Sắc! Tình huống gì đây?

Sắc mặt Hàn Nghệ lập tức cả kinh.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trên Đầu Chữ Sắc Có Con Dao.

– Đừng mà, nữ nhân cô có phải điên rồi không, mau chóng bỏ đao xuống, giết người là tội chết nha. Nhà cô chẳng phải cũng chỉ còn lại một mình cô sao, nếu cô xảy ra chuyện không hay gì, ta làm sao giao phó với cha mẹ cô đây!

– Người mau buông ta ra, lão nương phải liều với bọn họ.

Sự việc tiến triển đến nước này, đột nhiên lại xoay chuyển ba trăm sáu mươi độ, chỉ thấy nữ nhân kia mặc đồ tang, vài lọn tóc đen nhánh tán loạn, tay nhấc đao chẻ củi, sắc mặt dữ tợn, hét to oa oa, rất giống một nữ nhân điên.

Còn Hàn Nghệ lại ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, liều mạng ngăn nàng xông lên trước.

Các hương thân bên cạnh nhìn thấy thì mồ hôi lạnh túa ra, ngây ra như phỗng. Nữ nhân này từ khi đến Mai thôn, trong ấn tượng của bọn họ vẫn luôn là tri thư đạt lễ, dịu dàng thiện lương, xinh đẹp động lòng người, nhưng chưa từng ngờ được còn có một mặt dữ dằn như thế, nói là hãn phụ cũng không ngoa nha!

Những đả thủ kia vốn đã xông lên, nhưng mục tiêu của bọn họ là Hàn Nghệ, đột nhiên thấy nữ nhân này nhấc đao xông qua, nhất thời lại không có chuẩn bị tâm lý, kết quả là bị hù đến lăn trở về, còn thoái lui liên tục năm sáu bước.

Sức lực của người vợ này thật sự lớn mà. Hàn Nghệ đối diện với sự gãy dựa của nữ nhân không biết có được tính là thê tử hay không này thật sự là cố hết sức mà, trong lòng thầm nghĩ, chẳng phải thường nói nữ nhân cô đại đều hiền lương thực đức, dịu dàng động lòng người sao, sao lão tử vừa đến đây thì đụng ngay nữ nhân hung hãn như vậy chứ. Đây là trời muốn ta chết, hay là ta không học giỏi lịch sử vậy.

Bởi vì dù sao thì hãn cũng chỉ vừa tỉnh lại, trước đó hôn mê ba ngày, vừa rồi cảm xúc lại thay đổi quá nhanh, cho nên thân thể vô cùng suy yếu, bây giờ đã đến cực hạn rồi, mắt thấy sắp không kéo được nữa liền vội vàng nói: – Mập mập, các người mau đi đi. Người đàn bà này đã phát điên rồi, ta sắp chịu không nổi nữa rồi, hôm khác các người đến đòi tiền đi!

– Ồ, được được được, lần sau chúng ta tới nữa, người tự mình cẩn thận chút.

Vương Bảo đã bị hù rồi, vội vàng nhanh chóng gạt đầu, dẫn theo ba bốn nanh vuốt xoay người chuẩn bị chuẩn đi, nhưng chạy được hai bước, gã đột nhiên dừng lại. Mấy câu này nghe ra có vẻ kỳ lạ nha, đặc biệt là nói ra từ miệng của Hàn Nghệ, không khỏi lại xoay người lại, dùng ánh mắt có vẻ nghi hoặc mà nhìn đôi câu nam nữ đang lờ lờ kéo kéo trước cửa.

Mà những thủ hạ của gã đối diện với một đôi kẻ điên này thì từ sớm đã sinh lòng thoái lui, dù sao thì Vương Bảo chắc chắn sẽ không xông lên phía trước, chắc chắn do bọn họ đi lam bía đỡ đạn, một người trong đó nói: – Đại công tử, nơi này không tiện ở lâu, chúng ta mau đi thôi.

Vương Bảo vừa nghe vậy, lửa giận xông lên, một chương võ lên đầu y, há mồm mắng: – Đám rác rưởi các người, bọn chúng rõ ràng là đang cố ý hù dọa chúng ta, việc này mà các người nhìn không ra sao

Nhưng còn chưa dứt lời, chợt nghe thấy trên đầu vang lên tiếng “thịch”.

Chỉ thấy một con dao chẻ củi đang ghim trên cây sào phơi đồ sau lưng Vương Bảo, khi chấn động còn phát ra tiếng “ông ông ông”.

Vương Bảo lập tức nuốt nước bọt, chậm rãi ngẩng đầu lên, giữa mày vừa hay đối diện với mũi dao sắc bén, hơn nữa còn gần trong gang tấc, một giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống giữa trán, lần này thật sự là trên đầu chữ sắc một con dao mà!

Các thôn dân đều mở to hai mắt, không thể tin nổi mà nhìn con dao chẻ củi kia.

Mẹ kiếp! Cô cũng quá dũng mãnh mà. Vừa rồi ta chẳng qua chỉ là tùy tiện đùa giỡn thôi, cô thì lại làm thật. Hàn Nghệ cũng bị hù đến toát mồ hôi lạnh, hãn thật sự không ngờ thiếu phụ này lại hung hãn đến vậy, còn mạnh hơn hãn nhiều, thật sự là xông lên giết người mà.

Người bên cạnh run giọng nói:

– Đại đại công tử, hãn bọn họ không giống như cố ý hù dọa chúng ta.

– Ai nha, giết người! Giết người!

Vương Bảo run rẩy cả người, lập tức sợ tới mức tè ra quần, gào lên một tiếng, vừa lăn vừa bò mà chạy ra ngoài. Thân hình to mọng đột nhiên trở nên mảnh mẽ hẳn lên.

– Mập mập chết bầm, nguoi có bản lĩnh thì đừng chạy, hôm nay lão nương phải làm thịt nguoi.

Trên tay đại mỹ nữ kia tuy không có vũ khí, nhưng vẫn chửi bậy không ngừng như cũ.

Chính vào lúc này, lại nghe thấy từ xa truyền đến giọng nói già nua: – Vương công tử, Vương công tử, xin lỗi, xin lỗi, lão hủ đến muộn.

Chỉ thấy một lão nhân khoảng hơn sáu mươi tuổi, tóc đã bạc trắng, mặc nho phục màu xám trắng vừa chấp tay, vừa thở hổn hển chạy sang bên này.

– Từ lão, ông coi như đã đến rồi, phu phụ Hàn Nghệ bọn họ muốn hợp mưu giết hại bản công tử.

Vương Bảo vừa thấy lão nhân kia đến đây liền vội vàng chạy đến, kích động nói.

– Hạnguoi nói gì?

Lỗ tai của người gọi là Từ lão này hình như không được tốt lắm, nghiêng tai sang, ồm ồm hỏi.

– Ta nói có người muốn giết ta.

Vương Bảo gần như là hét ồm lên, gương mặt béo phì phình lên đỏ bừng.

– Cái gì? Có người muốn giết nguoi, ai mà to gan như vậy, giữa ban ngày ban mặt cũng dám hành hung, thật là buồn cười mà.

Nước miếng Từ lão văng tung tóe, một thân chính khí, phảng phất như là hóa thân của chính nghĩa.

– Chính là Hàn Nghệ và nương tử hân.

– Hàn Nghệ? Sao có thể chứ?

Từ lão vừa nghe đến Hàn Nghệ thì lập tức lắc đầu nguầy nguậy, không cho là đúng. Chính xác, thân thủ Hàn Nghệ trước kia là trời gà không chặt, yếu đuối nhất gan, giết gà còn không dám thì sao có thể dám giết nguoi, nói ra ai tin chứ.

– Không tin thì ông nhìn đi, daodao đâu?

Đột khi Vương Bảo xoay người, dao chẻ cùi trên sào gỗ đã không còn nữa, lại nhìn về trước cửa, chỉ thấy Hàn Nghệ ngồi ở cửa, hai tay chống phía sau, há miệng thở hổn hển.

Mà phụ nhân hung hãn vừa rồi lại đang ôm mặt khóc trước cửa: – Hu hu hu, mạng ta thật khổ mà! Khóc hô thê thăm rồi vọt ngay vào trong phòng.

Phảng phất như tất cả những gì xảy ra vừa rồi đều là ảo giác.

Oa nha! Không phải cô chứ, cứ đi như vậy thì ta làm sao đây, họa là do cô gây ra, bây giờ không phải một mình ta gánh hết chứ? Đã nói là cùng nhau giết nguoi mà, thật là không nghĩa khí. Hàn Nghệ đảo cặp mắt trắng dã, không dùng sức đánh, nhưng bây giờ hân cũng sắp bị tê liệt rồi, thật sự không còn sức mà bàn khoản những chuyện này.

Từ lão nhìn ra ngoài cửa, vẻ mặt mờ mịt nhìn Vương Bảo.

– Ông nhìn ta làm gì, vừa rồi bọn họ thật sự muốn cầm dao giết ta.

Vương Bảo vô cùng nóng nảy, chỉ vào những thôn dân kia nói: – Những tiện dân này đều nhìn thấy đó.

Những thôn dân kia kẻ nhìn trời, người ngó đất, không ai đứng ra nói chuyện. Ta không chọc được nguoi, ta cứ tránh được rồi chứ.

– Các nguoi

Vương Bảo thấy thế, tức giận đến nổi trợn lồi đình, trầm nghĩ, được lắm, lại dám đối nghịch với bản công tử, sau này cho các nguoi đẹp mặt, hét lên: – Món nợ này sau này ta tính với các nguoi. Từ lão, ông nhanh chóng chủ trì công đạo đi, bảo Hàn gia trả tiền lại cho ta.

– Phải phải phải.

Từ lão liên tục gật đầu, chậm rãi đi vào Hàn gia.

Bởi vì trong tay Hàn Nghệ từ lâu đã không còn dao nữa, thêm vào Từ lão đang ở đây, Vương Bảo cũng không sợ hãi, ngẩng cao gương mặt phì nộn kia, hai tay chống nạnh, ngang ngạnh tiến bước, giống như sợ người khác không biết gã rất kiêu ngạo vậy.

– Bái kiến Từ lão!

Những thôn dân kia nhìn thấy Từ lão đã đến, nhao nhao tiến lên cung kính thi lễ.

Từ lão này vốn tên Từ Vọng, là người trong Mai thôn, hơn nữa còn là người đọc sách. Bởi vì đầu năm nay người đọc sách thật sự ít ỏi đáng thương, cho nên tuy Từ lão thi mấy chục năm mà vẫn rớt, nhưng vẫn không ngăn được các hương thân trong thôn tôn trọng ông ta, gọi ông ta một tiếng Từ lão. Phàm là trong thôn có tranh cãi đều mời ông ta đến hòa giải, bởi vì các thôn dân đều vô cùng tin phục lời nói của ông ta. Dù sao cũng là người đọc sách mà, đức cao vọng trọng, cũng có chút danh tiếng ở cả địa khu xung quanh, về cơ bản có thể nói là trưởng thôn của Mai thôn.

Hàn Nghệ còn chưa lên tiếng thì Dương Lâm đã kích động trước rồi: – Từ lão, ông đến đúng lúc, thi thể Hàn đại ca chưa lạnh thì Vương công tử đã đến nhà bắt người rồi, thật sự quá khinh người mà, ông phải làm chủ cho Mai thôn chúng ta nha!

– Đám tiện dân các người không đi học hà, thiếu nợ trả tiền là chuyện đương nhiên. Người không có tiền trả thì dùng người gán nợ, sao lại nói là bắt.

Lỗ mũi Vương Bảo héch lên trời, đáng vẻ ngạo nghễ.

Dương Lâm hừ nói:

– Chúng ta sống cùng thôn với Hàn đại ca mấy chục năm, chưa từng thấy huynh ấy mượn tiền bất cứ ai, thậm chí đến nghe cũng chưa từng nghe thấy, huynh ấy sao lại mượn tiền người chứ?

– Chuyện này người phải hỏi ông ta nha!

Vương Bảo trừng đôi mắt nhỏ, lại lấy một mảnh vải trắng viết đầy chữ từ trong lòng ra: – Nhìn đi, nhìn đi, đây là giấy nợ mà Hàn Đại Sơn mượn tiền, trên đó có dấu tay Hàn Đại Sơn, hơn nữa còn có Từ lão làm nhân chứng nữa.

Thôn dân cả kinh thất sắc, đều nhìn về phía Từ lão.

Từ lão gật đầu nói: – Các vị hương thân, đích thật có việc này, đích thật có việc này nha. Nửa tháng trước, Đại Sơn đích thực có hỏi mượn Vương gia bảy trăm văn tiền, hơn nữa còn hứa khi thu hoạch vụ thu sẽ trả cho Vương gia một quan tiền.

Các thôn dân lại nhìn về phía Hàn Nghệ.

Mẹ kiếp, ta có thể tin tưởng những ký ức này không. Hàn Nghệ vẫn ngồi dưới đất, lau mồ hôi, ngượng ngùng nói: – Hình như là có chuyện này!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Ai Dám So Bi Thảm Với Ta!.

Lời này của Hàn Nghệ vừa nói ra, thì việc này nhất định là không sai được rồi.

– A nha —!

Lập tức có không ít thôn dân phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Nguyên nhân chính là khi Hàn Đại Sơn còn sống rất vui vẻ giúp đỡ người khác, cũng không chiếm tiện nghi của người ta, chỉ có bị người ta chiếm lợi thôi, càng miễn bàn đến chuyện khó xử như giờ tay hỏi vay tiền người khác này, cho nên vừa mới bắt đầu khi Vương Bảo tới cửa đòi nợ, bọn họ vẫn cho là Vương Bảo đang đặt điều, mục đích là muốn bắt đi vị nương tử xinh đẹp này, nào biết đầu đây lại là sự thật, nên không tránh khỏi có vẻ càng khiếp sợ thôi.

Tiền này có nhiều hay không, phải xem người đến đây, đối với người giàu có, thì cũng chỉ như một cái hắt hơi thôi.

Nhưng đối với người nghèo, thì mỗi một văn tiền đều là vất từ xương từ tủy ra đây, hơn nữa hiện tại vừa mới qua những năm Trinh Quán, vật chất phong phú, so sánh tương đối như vậy, thì tiền này chẳng khác gì đang ngày càng tăng giá trị, bởi vì là giá hàng quá rẻ ấy mà, đầu năm nay sức mua của một văn tiền cũng bằng với sức mua của ba tệ đời sau, một xâu tiền đã có thể bằng hơn ba ngàn tệ rồi, đối với đám nông dân như bọn họ, tuyệt đối là một khoản tiền lớn rồi đây.

Son ca, Nghệ huynh, ta xem như mẹ kiếp bị các người lừa rồi.

Hàn Nghệ đã hoàn toàn nghĩ tới, hóa ra số tiền này đều là vay để lo cho chuyện cưới xin đây, bởi vì Hàn Đại Sơn chỉ là một nông dân, trong nhà muốn cái gì cũng không có, chẳng sợ có tiết kiệm nữa cũng rất khó để có tiền tích trữ, nhưng cô con dâu này lại xinh đẹp như tiên nữ, có tri thức hiểu lễ nghĩa, ngàn dặm mới tìm được một người, đương nhiên là cái án tượng có tri thức hiểu lễ nghĩa đã hoàn toàn bị tan vỡ ở một khắc trước rồi, nhưng bất kể thế

nào, Hàn Nghệ có thể cưới được vị nữ này, thì thật đúng là đã tu luyện phúc khí mười đời rồi, kỳ thật chỉ bằng tình trạng của Hàn gia, nếu chính Hàn Nghệ không tự cố gắng, thì hoàn toàn có khả năng là cả đời ở vậy.

Tuy rằng nữ kia lớn hơn Hàn Nghệ vài tuổi, nhưng dung nhan tuyệt sắc kia, cũng đủ làm cho người ta xem nhẹ điểm này rồi.

Hay bởi vì Hàn Đại Sơn là một người vô cùng trung hậu thành thật, còn là một người tự biết thân biết phận, tâm lý tự ti khiến ông cảm thấy nếu nữ nhân này nguyên ý gả và Hàn gia nhà bọn họ, thì chỉ thể thôi bọn họ đã thua thiệt nữ nhân này rất nhiều rồi, cho nên, sau khi xác định hôn sự, Hàn Đại Sơn đã cảm thấy hôn lễ cũng không thể làm quá khó coi, không thể bạc đãi cô con dâu này được.

Hai phụ tử này bèn rủ nhau đi đến nhà ông chủ Vương gia vay tiền, may mắn bộ quần áo tốt một chút cho tân nương, cũng thuận tiện làm hai bộ đồ mới cho Hàn Nghệ, Hàn Đại Sơn cũng đã nghĩ hết cả rồi, đợi đến thu hoạch vụ thu xong, thì trước tiên mang gạo thu được đi gán nợ cho Vương gia, sau đó chính mình đi ra ngoài làm công, tình nguyện chính mình chịu khổ chứ cũng không muốn con trai, con dâu mình chịu khổ.

Có thể nói Hàn Đại Sơn tuyệt đối là một vị phụ thân vĩ đại.

Nhưng nào đâu ngờ rằng, lại gặp phải tai họa bất ngờ như này.

Thật sự là rất đau nhức a!

Người cảm thấy đau nhức hả, lão tử còn thấy đau nhức hơn đây, ồ, hóa ra ta xuyên qua đây, chính là để giúp các người gánh nợ đấy hả. Hàn Nghệ thà rằng không nghĩ tới việc này còn hơn.

— Có nghe thấy không, có nghe thấy không hả.

Vương Bảo vừa nghe Hàn Nghệ thừa nhận, thì càng thêm đúng lý không tha người:

— Mẹ chẳng ăn cướp chứ, dám dân đen các người, thật sự là mắt chó đui mù, xứng đáng làm dân đen cả đời. Nói xong dường như còn chưa hết giận, lại mắng Hàn Nghệ tiếp: — Tiểu tử người nợ tiền bản công tử, lại còn dám lấy đao chém bản công tử nữa, món nợ này đợi tí nữa bản công tử sẽ tính với người sau, hiện tại trả tiền trước đã.

Trong lòng Hàn Nghệ hoảng sợ, nhưng ngoài miệng vẫn cứ vô cùng cứng rắn nói: — Biên lai vay tiền có viết rõ là đợi đến thu hoạch vụ thu mới phải trả tiền, hiện tại còn mười ngày nữa mới đến vụ thu hoạch đấy, người gấp cái gì hả.

— Còn thu hoạch vụ thu gì nữa? Người còn thu cái rắm a!

Vương Bảo cười ha ha một tiếng: — Người không biết là ruộng nhà người đã bị nước lũ cuốn trôi hết hoa màu rồi sao?

Sẽ không đau nhức đến vậy ư! Hàn Nghệ còn thật đúng là không biết, trong hồi ức không có tình tiết này, vậy nên bèn quay đầu nhìn đám người Dương Lâm.

Dương Lâm ngập ngừng mấy lần, mới gian nan gật đầu, nói với vẻ mặt thông cảm:

— Tiểu Nghệ, mấy ngày hôm trước trời mưa to, nước Mai Hà dâng cao, ngập hết cả ruộng nhà người rồi, nhà của chúng ta tuy rằng cũng bị tổn thất chút, nhưng chỉ có nhà người là nghiêm trọng nhất thôi.

Thật sự là họa vô đơn chí a!

Hàn Nghệ lau mồ hôi nói: — Ai có thể cho ta mượn một cây đao không?

— Người muốn làm gì?

Vương Bảo lập tức cả kinh.

— Tự sát.

Hàn Nghệ mỉm cười, cười vô cùng rạng rỡ, Mai thôn này có hơn một trăm hộ gia đình, cố tình chỉ có nhà hắn tổn thất thảm nhất, cố tình chỉ có mình nhà hắn vay nặng lãi, chuyện may mắn như này, đều bị hắn gặp phải, hắn thật sự hoài nghi là dùng một đao tự đâm chết, thì mình sẽ đạp đất thành tiên luôn, hoàn toàn tìm không ra lý do gì để không tự đâm cả.

— Tiểu Nghệ, người không nên vọng động a!

Dương Lâm có vẻ thập phần lo lắng, hôm nay Hàn Nghệ đã quá không bình thường rồi, giống như hoàn toàn thay đổi thành một người khác vậy.

— Nếu ta không kích động, thì ta còn là người sao.

Hàn Nghệ rít gào một tiếng, nhưng lại thấy Dương Lâm kinh ngạc nhìn chính mình, mới lau mặt bảo: — Ta đây là quá khích!

Vương Bảo hét lên: — Ai ai ai, người muốn chết muốn sống gì ta cũng mặc kệ, nhưng người muốn chết cũng phải trả tiền xong rồi mới được chết, nếu là

không có tiền, ha ha, thì ta đây sẽ lấy thế tử của ngươi ra gán nợ đây.

Nói xong lại dùng ánh mắt tà ác liếc về phía phòng trong.

Tuy rằng vừa rồi nữ nhân kia nổi bão, thiếu chút nữa thì dọa cho gã tè ra quần, nhưng nữ nhân kia thật sự là xinh đẹp, điều này càng làm cho gã nổi sắc tâm, nếu là có thể chinh phục được một nữ nhân như vậy, thì đích thị sẽ tràn đầy cảm giác thành tựu a.

Đám người Dương Lâm nghe xong, đều tròn trừng mắt nhìn.

Ngươi khôn kiếp, suốt ngày muốn cho ta bị cầm sừng hủ. Hàn Nghệ thảm máng một câu, nói: – Cho dù nhà ta không còn lương thực nữa, vậy thì cũng phải làm việc theo như trên biên lai vay nợ, ngươi muốn tiền, được, đợi sau vụ thu hoạch lại đến đây.

Vương Bảo cười lạnh nói: – Hàn Đại Sơn chết rồi, lương thực nhà các ngươi lại bị mất, các ngươi lấy gì ra trả tiền đây.

Hàn Nghệ hừ nói: – Cùng lắm thì ta đưa ruộng cho ngươi là được.

Vương Bảo cười ha ha nói: – Tiểu tử ngươi là bị sét đánh ngu người đấy hả, nhà ngươi có sáu mươi mẫu ruộng, trong đó có bốn mươi mẫu là của triều đình đây, hiện tại Hàn Đại Sơn đã chết rồi, ruộng nhà ngươi sẽ phải trả lại cho triều đình, còn có hai mươi mẫu ruộng là của nhà ta, ngươi đem ruộng nhà ta đưa ta để trả nợ, ngươi nghĩ quá tốt đẹp chút đi.

Từ từ, để ta suy nghĩ đã.

Hàn Nghệ lập tức từ trong đầu tìm tòi tin tức về chuyện này.

Đột nhiên trong đầu toát ra mấy chữ — chế độ chia ruộng.

Bởi vì hiện nay triều Đường mới dựng nước chưa lâu, nhân khẩu rất thưa thớt, nhưng đất đai lại nhiều, mà bản đồ của triều Đường cũng không nhỏ nha, triều đình vì muốn phát triển nông canh, vì thế đã áp dụng chế độ chia ruộng.

Chế độ chia ruộng, tên cũng như ý nghĩa, chính là chia đều đất đai, đây là một loại phương pháp để phòng ngừa việc đất đai bị thôn tính.

Phía nhà nước đưa ra chính sách là, từ mười tám tuổi trở nên được chia ruộng theo nhân khẩu là tám mươi mẫu, đất lâu dài là hai mươi mẫu, chia ruộng theo nhân khẩu chính là đất đai của triều đình, người chết thì trả đất, mà đất lâu dài chính là của tư nhân đấy, là có thể truyền lại cho con cháu và tự do mua bán đấy.

Đương nhiên, đây chỉ là cách nói của triều đình thôi, bình thường nghe một chút là được.

Trên thực tế thì tình huống lại không giống thế, ở thôn nào nhiều đất ít người, mỗi người có thể được chia cho một trăm mẫu đất, nhưng vùng nào mà ít đất nhiều người, thì sẽ không có nhiều như vậy, tỷ như ở địa khu Quan Lũng, đông dân, hơn nữa đại gia tộc toàn bộ tập trung ở nơi đó, mỗi gia tộc có ngàn mẫu ruộng tốt, vì vậy từng nam đinh chỉ có thể được chia ba mươi mẫu đất, còn không có đất lâu dài nữa, bởi vì nơi đó ngoại trừ triều đình có đất ra, gần như đất đai đều nằm trong tay bọn quý tộc Quan Lũng rồi.

Dương Châu tuy rằng so ra kém địa khu Quan Lũng, nhưng là nhân khẩu cũng rất đông đúc, được cho là một thành thị lớn rồi, cho nên từng nam đinh ở Dương Châu chỉ được chia có bốn mươi mẫu đất thôi, mà bốn mươi mẫu đất này đều là của triều đình đấy, ngươi chỉ có thể trông trọt mà không được phép mua bán.

Kỳ thật bất kể như thế nào thì đất đai trong tay dân chúng khẳng định không nhiều, chẳng sợ là có nhiều đất để không hơn nữa thì cũng thế, bởi vì nếu mỗi người dân đều có hơn trăm mẫu đất vườn thì còn người nào đi làm việc cho đám địa chủ kia nữa, vậy thì đại chủ không phải cũng thành nông dân sao, điều này rất không khoa học đấy, thà rằng đất để không chứ cũng không thể cho dân chúng nhiều thêm một mẫu, đây là tư tưởng của đám địa chủ, đây cũng là lý do gì sao các triều đại đổi thay đều không thể ngăn cản được việc thổ địa bị thôn tính, không phải là đất không đủ nhiều, mà là không có đủ người, không có nô lệ, thì lấy đâu ra địa chủ nữa.

Kỳ thật Hàn gia nguyên bản là còn có hai mươi mẫu đất đấy, chính là do tổ tiên truyền lại đấy, nhưng vào năm Trinh Quán đã bị đám địa chủ này thôn tính rồi, tuy nói triều đình phản đối việc thôn tính đất đai, nhưng điều này cũng chẳng dùng được mẹ gì, muốn thôn tính thì cứ thôn tính thôi, nghe nói hai mươi mẫu đất Vương gia cho Hàn gia thuê này, nguyên bản chính là tô nghiệp của Hàn gia đấy.

Mà Hàn Nghệ lại chưa đủ mười tám tuổi, phải đợi nửa năm nữa thì hắn mới đủ mười tám tuổi, cho nên trước mắt cũng chưa được cho tặng đất đai, kỳ thật loại tình huống đặc biệt này, quan phủ sẽ suy xét xử lý, cuối cùng cũng cho Hàn Nghệ đất thôi, nhưng vấn đề là, đợi quan phủ làm việc, không có nửa năm thì không đủ, lại nói hiện tại thu hoạch vụ thu đã đến, cho người đất đai người cũng chẳng làm gì được, chỉ sợ ít nhất cũng phải đợi đến cuối đông năm nay, thì đất đai mới được chia xuống.

Nói đơn giản hơn, chính là một trận mưa lớn đã khiến Hàn gia nghèo rớt mùng tơi rồi.

Ai dám so bì thăm với ta!

Hàn Nghệ reo hò trong lòng.

So bì thăm!

Bây giờ Hàn Nghệ thực sự là không sợ ai hết, phải là người đoạt giải vô địch luôn.

Nhưng đây là sự thật, dân chúng vĩnh viễn là đối tượng bị nô dịch, bởi vì tất cả mọi quy củ đều do kẻ mạnh chế định ra.

Trong lòng Hàn Nghệ mặc dù là lạnh run lạnh run lên, nhưng trên mặt vẫn vững như núi Thái Sơn, mặt không đổi sắc, đây là yếu tố cơ bản cần phải rèn luyện hàng ngày của một kẻ lừa đảo đấy, bất cứ lúc nào cũng không thể để cho người khác biết được trong lòng ngươi đang suy nghĩ gì, hần hừ nói: – Cho dù là như thế, vậy thì sao nữa? Ngươi muốn thu nợ, được, đợi đến thời gian trả tiền rồi lại đến.

Vương Bảo cười lạnh nói: – Thế nếu chẳng may ngươi chạy mất thì làm sao bây giờ? Hiện tại các ngươi chẳng còn gì nữa, vô cùng có khả năng sẽ trốn mất.

Làm một kẻ cho vay nặng lãi, gã trước tiên đến đòi tiền, cũng không phải là không có đạo lý đấy, bởi vì nguyên bản biên lai vay nợ viết rõ là đợi đến vụ thu hoạch sẽ lấy lương thực gán nợ, nhưng hiện tại lương thực của Hàn gia đều bị trôi mất rồi, chỉ cần là một người có trách nhiệm, thì sẽ đều trước tiên tới cửa đòi nợ thôi, nếu chẳng may đối phương chạy mất thì làm sao bây giờ, cho nên khi Vương Bảo nghe nói ruộng của Hàn gia bị nước lũ tràn vào, thì trong lòng gã dị thường cao hứng, vội vàng mang theo người đến ngay.

Người này là một tên thiếu năng trí tuệ đi, lão tử mà từ từ — ách Chạy trốn ngược lại là một lựa chọn tốt a, dù sao ta cũng thích cuộc sống bốn biển là nhà. Trong lòng Hàn Nghệ mặc dù nghĩ như vậy đấy, nhưng ngoài miệng lại nói: – Một khi đã như vậy, thì ta đây cũng có thể tố cáo ngươi tội giết người đúng không?

Vương Bảo hét lên: – Ngươi dựa vào cái gì.

– Chỉ bằng ngày mai.

– Ngày mai?

– Nếu chẳng may ngươi giết ta vào ngày mai.

– Ngươi bớt đứng đây ngậm máu phun người đi, sao ta lại phải giết ngươi chứ?

– Ta làm sao biết được, ta nói nếu chẳng may thôi, à, nếu ngươi có thể, nói nếu chẳng may ngày mai ta chạy trốn, chẳng lẽ ta không thể nói nếu chẳng may ngày mai ngươi giết ta hả? Ngươi đây cũng quá ức hiếp người đi!

– Ta ta ngươi.

Vương Bảo bị phản bác lại tức đến khuôn mặt béo phì đỏ bừng lên.

Hàn Nghệ đột nhiên lại khoắc một tay lên trên vai của Từ lão, nói: – Hơn nữa có người công chứng là Từ lão ở đây, ngươi còn không tin ta, thì cũng phải tin tưởng Từ lão đi.

Vương Bảo trừng mắt hướng Từ Vọng, trong giọng nói chứa đựng một tia uy hiếp: – Từ lão, ngài muốn đảm bảo cho hần sao?

Người công chứng chỉ có liên quan đến tính chân thật của biên lai vay nợ thôi, còn việc người đảm bảo phải chia sẻ nợ nần, thì hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

– A?

Từ Vọng có vẻ có chút kinh ngạc, hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói cái gì, đương nhiên, cũng không nhìn thấy sự uy hiếp của Vương Bảo, lão chỉ là một con mọt sách, không hiểu uy hiếp là gì cả.

Hàn Nghệ vội vàng nói: – Ngươi không phải là nói vô nghĩa sao, với người tài trí hơn người như Từ lão, có học phú năm xe, bụng đầy học vấn kinh luân, thánh nhân chính là nói phải hăng hái làm việc nghĩa, trừ bạo giúp kẻ yếu, thay trời hành đạo, tự nhiên không phải là nói chơi rồi.

Không thể không nói, câu người có học vấn này của Hàn Nghệ xem như là nói đúng rồi, Từ lão nghe vậy mừng rỡ không ngậm nổi miệng, liên tục gật đầu, chỉ thiếu chút nữa là đã giúp Hàn Nghệ trả nợ luôn rồi, nhưng lão lại hỏi lại: – Hăng hái làm việc nghĩa trừ bạo giúp kẻ yếu, thay trời hành đạo, đây là những điều thánh nhân đã dạy sao?

Hàn Nghệ mặt không đổi sắc nói: – Ngoại trừ thánh nhân và Từ lão, còn có ai có thể nói ra những lời đại nghĩa nghiêm nghị đến vậy chứ.

– Nói có lý.

Từ lão cực kỳ không biết xấu hổ gật đầu, lão vốn đã già nua, hơn nữa đọc sách vài thập niên, cho dù thông minh đến mấy thì cũng học đến si ngốc, đầu óc lập tức không được minh mẫn lắm, cho nên vô hình trung đã giúp Hàn Nghệ làm người bảo đảm rồi.

Hàn Nghệ rốt cuộc hiểu được vì sao Từ lão luôn mãi không thi đỗ rồi.

Vương Bảo cũng nhìn ra Từ lão bị Hàn Nghệ lừa, đang muốn lên tiếng nhắc nhở, nhưng Hàn Nghệ nào sẽ cho gã có cơ hội này, lại thân thiết nói với Từ

Vọng: – Từ lão, ngài xem chúng ta trước đó đều thỏa thuận xong xuôi khi nào sẽ trả tiền rồi, trên biên lai vay nợ cũng đã viết rõ, nhưng Vương Bảo lại trước tiên chạy tới đây đòi tiền, ngài nói nếu lên quan phủ bẩm báo, thì ai là người có lý?

Từ lão ngẫm nghĩ một chút, lập tức gật đầu nói: – Đương nhiên là người có lý rồi.

Hàn Nghệ nhìn Vương Bảo nói: – Người nghe thấy chưa? Nếu người muốn bắt ép ta, thì ta cũng chỉ có thể bất chấp mọi giá thôi, dù sao ta cũng chỉ có cái mệnh tiền, ai làm đệm lưng ở dưới quan tài của ta cũng không thiệt.

– Được được được, tiểu tử người giỏi lắm.

Vương Bảo chỉ vào Hàn Nghệ, nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng trong lòng vẫn có chút sợ hãi, bởi vì cử chỉ hôm nay của Hàn Nghệ rất kỳ quái, trong lòng gã cũng thiếu tự tin, hơn nữa lại có Từ lão ở bên cạnh đảm bảo, chỉ có thể bỏ lại một lời độc ác: – Nếu đến lúc đó người không trả được tiền, ta nhất định sẽ cho người đẹp mặt.

– Đến lúc đó rồi nói sau.

Hàn Nghệ nhẹ nhàng cười.

– Đi.

Vương Bảo mang theo một đồng nanh vuốt tay sai hồn hèn rồi đi Hàn gia.

Bởi vì hiện tại lúc này vẫn còn kéo dài làn gió Trinh Quán, luật pháp vẫn còn cực kỳ nghiêm khắc đấy, cũng không phải là bọn địa chủ này không có kỹ chỗ nào, giết người lung tung, cướp bóc người, bọn họ vẫn còn phải kiêng kỵ quan phủ đấy, bởi vì bây giờ bối cảnh của mỗi quan viên đều cực kỳ hùng hậu, nhưng, nếu đến lúc đó Hàn Nghệ không trả được tiền, vậy thì nữ nhân này nhất định sẽ bị Vương Bảo bắt đi đấy, kỳ thật nói cho cùng, luật pháp trên một trình độ nhất định đa số là bảo vệ lợi ích cho đám địa chủ này.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tiểu Thư Khuê Các.

Ai!

Tuy rằng Vương Bảo đi rồi, nhưng Hàn Nghệ như thế nào cũng không vui vẻ nổi, việc này dường như chỉ là từ lập tức chém đầu đổi thành chết chậm lại mà thôi, nếu tới kỳ hạn mà không trả được tiền, thì Vương Bảo sẽ có lý do biến hắn thành đầy tớ đấy, ai cũng không cứu được hắn hết, bởi vì triều Đường vẫn là một quốc gia nửa buôn bán nô lệ nửa phong kiến, rất nhiều dân chúng đều vì nợ tiền địa chủ mà bị bắt làm đầy tớ đấy.

Nô lệ a!

Chính là loại bị bạo súc cũng chỉ có thể ăn nhấm đấy.

Chỉ nghĩ đến thôi đã khiến cho Hàn Nghệ sợ tới mức tè ra quần rồi.

Lúc Hàn Nghệ xoay người lại, thì phát hiện ra các thôn dân xung quanh đều ngơ ngác nhìn hắn.

Hôm nay Hàn Nghệ thật sự là rất khác so với lúc trước, đứng mảnh thon dong, không sợ cường quyền, quả thực là khác chết đi được, nếu hôm nay còn là Hàn Nghệ lúc trước, phòng chừng đã sớm bị dọa chui xuống gầm giường rồi, sao còn dám cãi lại nữa chứ.

Hoàn toàn chính là hai cực khác biệt.

Kỳ thật về điểm này, trong lòng Hàn Nghệ cũng hiểu được, hơn nữa hắn còn hiểu rõ hơn bất cứ kẻ nào, nhưng hắn cũng không thể nói ra rằng Hàn Nghệ bây giờ không còn là Hàn Nghệ lúc trước nữa, nói ra cũng không có ai tin tưởng a, hắn chấp tay nói: – Vừa rồi thật sự là đa tạ các vị thúc bá ra tay tương trợ, vẫn bởi thật sự là không có gì để báo đáp cả. Lời này của hắn không hề là lời khách khí, hắn ngược lại muốn báo đáp đấy, nhưng mà nghèo rách mùng tơi chẳng có gì để báo cả.

– Ô, Tiểu Nghệ, lời này của người quá khách khí rồi, Hàn đại ca khi còn sống đối với chúng ta không tệ, đây là điều chúng ta phải làm đấy.

– Tiểu Nghệ, người yên tâm, chuyện của Hàn gia chính là chuyện của chúng ta.

– Đúng vậy, Tiểu Nghệ, chúng ta nhất định sẽ giúp người.

Đoàn người đều ồn ào nói an ủi Hàn Nghệ.

Cảm động lòng người a!

Thật sự là rất cảm động lòng người rồi!

Cái gì gọi là hoạn nạn thấy chân tình?

Là cái này.

Hàn Nghệ nhìn đến hết thấy mọi việc, lập tức cảm động đến khóc như mưa, nước mắt nóng bỏng đều đảo quanh hốc mắt rồi, lần đầu tiên cảm thấy cô đại thật tốt, dân chúng cô đại thật là thiện lương, hần nức nở hỏi:

– Vậy các vị có thể cho ta vay một xâu tiền được không?

Ừm Trầm mặc!

Những thôn dân vừa rồi còn nhiệt tình dâng cao, trong nháy mắt đều trầm mặc lại.

Ai Xem ra là ta suy nghĩ nhiều. Hàn Nghệ ra vẻ thoải mái cười nói: – Ta đang nói giỡn đấy, chút tiền ấy còn chưa làm khó được Hàn Nghệ ta.

Hóa ra là nói nói giỡn đấy!

Các thôn dân quyết đoán tin lời của Hàn Nghệ, lại thờ dài một hồi, bây giờ bọn họ thực sự sợ Hàn Nghệ chạy tới vay tiền của họ, không phải là bọn họ keo kiệt, không muốn trợ giúp Hàn Nghệ, mà là bởi vì trận lũ mấy ngày hôm trước, tất cả bọn họ cũng đều bị tổn thất ít nhiều, hơn nữa bọn họ cũng đều là dân nghèo, cuộc sống của mình đều trôi qua vô cùng túng quẫn, chẳng khác gì là đi trên bờ vực cả, bất cứ lúc nào cũng có khả năng không có cơm ăn, sao còn có tiền cho Hàn Nghệ nữa.

Mọi nhà đều có hoàn cảnh khó khăn riêng a!

Tuy nhiên, những thôn dân kia vẫn là tỏ vẻ việc mai táng Hàn Đại Sơn cứ để bọn họ bao hết, tiền là không có, nhưng một nhóm người khỏe mạnh vẫn là có đấy.

Việc này đối với Hàn Nghệ, đã là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi rồi, trong lòng hần càng thêm cảm kích.

Buổi chiều cùng đoàn người đồng tâm hiệp lực đưa di thể của Hàn Đại Sơn đặt vào chiếc quan tài đơn sơ chỉ dùng mấy tấm gỗ ghép thành, lại an ủi Hàn Nghệ vài câu, nói cho hần biết ngày mai hạ táng, sau đó cũng lần lượt rời đi.

Sau khi tiễn bước các vị hương thân tốt bụng, Hàn Nghệ trở về trong phòng, đứng trước thi thể của Hàn Đại Sơn, suy nghĩ xuất thần, nửa ngày trôi qua, hần đột nhiên trở nên dị thường kích động: – Sơn ca, vì sao, vì sao người không phải là một kẻ có tiền, nếu người là một kẻ có tiền, thì đã có khả năng giúp con của người cưới hơn mười phòng tiểu thiếp rồi, như vậy thì tốt biết bao nha, cũng để cho ta nếm thử chút tư vị là nhà giàu mới nổi — ôi, xem ra ta không có mệnh này rồi, sống hai đời, kết quả vẫn là một tên điều ti nhị đại, thật sự là mẹ nó còn tình khiết hơn cả vàng 99999 nữa.

– Tiểu Nghệ, điều ti là cái gì?

Theo một tiếng nói êm tai, chỉ thấy nữ nhân kia từ trong phòng đi ra.

Hàn Nghệ liếc nhìn nữ nhân này, hiện tại hần đã hoàn toàn nhớ lại, nữ nhân này họ Tiêu tên Vân, là người Hàn Đại Sơn nhặt về từ trên đường, lúc ấy Hàn Đại Sơn lên núi đốn củi, nhìn thấy Tiêu Vân té xỉu ở ven đường, vì thế đã cứu nàng trở về.

Căn cứ theo lời nói của Tiêu Vân, nàng vốn là người Ba Châu, trong nhà làm việc buôn bán đấy, vốn là nghĩ đến Dương Châu buôn bán, kết quả là trên đường gặp phải cường đạo, thân nhân của nàng toàn bộ chết hết, chỉ có một mình nàng trốn thoát được thôi.

Hàn Đại Sơn cũng thật sự là một người trạch tâm nhân hậu, rõ ràng chính mình cũng sắp không sống nổi, nhưng cuối cùng vẫn cứu mang Tiêu Vân.

Vì thế Tiêu Vân ở lại Hàn gia, sau này lại dạy cho Hàn Nghệ biết chữ, Hàn Nghệ cũng cực kỳ nghe lời Tiêu Vân, cả ngày đều ở bên cạnh Tiêu Vân, ngay cả bố mình họ gì cũng quên mất, so với việc học tập với Từ lão còn thành thật chăm chỉ hơn, hai người dường như cũng khá hợp, hơn nữa Tiêu Vân biểu hiện cũng là có tri thức hiểu lễ nghĩa, bộ dáng tiểu thư khuê các, nên Hàn Đại Sơn mới nghĩ khiến Tiêu Vân gả cho Hàn Nghệ.

Kỳ thật lúc ban đầu, Hàn Đại Sơn cũng chỉ là ngẫu nhiên nghĩ thế thôi, coi như là làm mộng tưởng hảo huyền, dù sao thì nhà bọn họ quá nghèo, mà Tiêu Vân quả thực là sự hóa thân của mỹ mạo và trí tuệ, muốn thông đồng với một tên con trai nhà giàu mới nổi hoặc con nhà quan thì cũng hoàn toàn không có vấn đề gì hết, chênh lệch thật sự quá lớn, đương nhiên, khi đó Tiêu Vân cũng không có lấy dao chém người. Trong lòng Hàn Đại Sơn nghĩ rằng Tiêu Vân chắc chắn sẽ không đáp ứng, cho nên suy nghĩ đã lâu, nhưng chung quy chưa mở miệng hỏi, mãi đến khi có một lần, Hàn Đại Sơn trong lúc vô tình hỏi thử, nào ngờ rằng Tiêu Vân chưa nói hai lời đã đáp ứng rồi.

Lúc ấy Hàn Nghệ đều hạnh phúc đến ngất đi, hiển nhiên là sớm đã có sắc tâm rồi.

Hàn Đại Sơn cũng là vô cùng cao hứng, ngay lập tức đã định sẵn việc hôn nhân này ra, nên mới có chuyện vay nặng lãi xảy ra đấy.

Tuy nhiên bởi vì Tiêu Vân lớn hơn Hàn Nghệ, vì vậy vẫn luôn gọi hắn là Tiểu Nghệ, tuy rằng đã thành hôn rồi, nhưng tạm thời vẫn chưa sửa miệng được.

Hàn Nghệ trầm nghĩ, có một vị Trương mục nói qua, nữ nhân càng xinh đẹp thì càng nguy hiểm, chỉ với bộ dáng của nữ nhân này, hẳn là thuộc loại vũ khí hạt nhân rồi, hơn nữa ta là một người theo chủ nghĩa không kết hôn, làm phao hữu thì còn có thể, chứ làm vợ chồng chỉ nghĩ lại thôi đã thấy khủng bố rồi, hắn nói với giọng điệu vô cùng bình thản:

– Những kẻ không có tiền, không có đất không có cha mẹ thì được gọi chung là điều ti.

Tiêu Vân hoàn toàn không hiểu Hàn Nghệ đang nói cái gì, nàng quan tâm hỏi han: – Tiểu Nghệ, hôm nay ngươi làm sao vậy? Tại sao không giống với bình thường vậy?

Hàn Nghệ cười lạnh nói: – Giống nhau, giống nhau thôi.

Tiêu Vân kinh ngạc hỏi:

– Hóa ra trước kia ngươi cũng là giả bộ?

Giả bộ cái lông ấy, ta cũng không phải là Hàn Nghệ trước kia, không đúng nha. Hàn Nghệ trợn hai mắt, mãnh liệt hút một ngụm khí lạnh: – Cái gì gọi là cũng giả bộ? Được lắm, hóa ra trước kia cô dịu dàng hiền thực đều là giả vờ ư?

– Ta — ta không phải giả vờ đâu, ta vốn chính là tiểu thư khuê các mà. Tiêu Vân lập tức nóng hai gò má, lại âm giọng nhỏ nhẹ nói: – Ngươi ta vừa rồi chẳng qua là muốn bảo hộ ngươi thôi.

– Bảo hộ ta?

Hàn Nghệ mỉm cười một tiếng: – Ta thấy cô là muốn hại ta đi, may mà một đao kia không trúng, nếu trúng thì chúng ta đều xong rồi, rốt cuộc cô có đầu óc hay không a.

Đối mặt với sự trào phúng không thương tiếc của Hàn Nghệ, Tiêu Vân cũng nhịn không được có chút nổi giận: – Ta nhớ là hình như ngươi là người lấy đao ra trước đấy.

– Ta lấy đao đi ra ngoài, đó là để dọa bọn họ, nhưng cô lại làm thật a!

Hàn Nghệ tức giận nói một câu, hẳn đương nhiên là để dọa người đấy, làm một tên lừa đảo, đương nhiên phải biết khi bị đòi nợ đến cửa, hoặc là ngươi bỏ chạy trốn, hoặc là phải cứng rắn, mạnh mẽ một chút, ngươi càng yếu đuối thì tình hình sẽ càng không xong, những kỹ thuật diễn này đều là dùng tính mạng để rèn luyện ra tới đấy, hẳn là không thể NG, NG một cái là xong hết, nói xong thì hắn chợt thấy bả vai đau nhức, hắn xoa bả vai buồn bực nói: – Hỏi thêm một câu này, tiểu thư khuê các như cô đều có khí lực lớn như vậy sao?

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Vân đã nóng như lửa đốt, nàng ấp úng nói:

– Đó — đó là do khí lực của ngươi quá nhỏ thôi, ta là một cô gái yếu ớt thì có thể có bao nhiêu khí lực a.

– Ai yêu, còn cô gái yếu ớt nữa, với cái khí lực ném đao bỏ củi kia của cô, nếu thực sự rơi xuống trên đầu tên mập mập ấy, thì kiểu gì cũng bị cô chém thành hai khúc. Ta đã cảm thấy kỳ quái rồi, người ta tiểu thư khuê các, cầm con dao nhỏ thì đều đã sợ tới mức chém phải chân mình rồi, cô ngược lại tốt ha, chuyên gia ném lên đầu người khác.

Một đao kia, đừng nói là Vương Bảo, mà Hàn Nghệ đến giờ vẫn còn sợ hãi trong lòng a.

Tiêu Vân thực sự là không chịu nổi nữa, trước kia Hàn Nghệ cực kỳ tôn trọng nàng, hận không thể coi nàng thành Bồ Tát mà cúng bái, thậm chí có thể nói là muốn gì được nấy, nhưng hôm nay Hàn Nghệ lại lộ vẻ châm chọc khiêu khích, chưa động phòng đã như vậy rồi, nếu động phòng rồi thì không biết sao nữa, nàng cảm giác mình bị lừa, nhịn không được thẹn quá hóa giận, xông lên trước, chỉ vào Hàn Nghệ mắng: – Hàn Nghệ, ta đã nhường nhịn ngươi đủ kiểu rồi, ngươi cũng đừng có mà không biết phân biệt.

Xem ra đây mới là bộ mặt vốn có của nàng a, trời a, chẳng lẽ đây chính là hoàn cảnh nhà dột lại gặp mưa dầm suốt đêm trong truyền thuyết ư, xong rồi, xong rồi, trước mặt thân thể này của ta có khả năng còn không đánh lại nàng nha, nếu chẳng may mà động thủ, ta đánh thắng, người khác sẽ nói ta đánh phụ nữ, không phong độ, ta mà đánh thua, thì người khác lại sẽ nói ta ngay cả nữ nhân cũng không đánh lại được, thật mất mặt, thật sự là quá mất mặt! Như thế nào đều là ta chịu thiệt nha.

Hàn Nghệ thật sự có chút chột dạ, dù sao nữ nhân này cũng là nhân vật dám giết người đấy, hắn phát tay, hữu khí vô lực nói: – Được rồi, được rồi, hiện tại ta không có tâm tình nói chuyện với cô, trước tiên làm tốt tang lễ cho Sơn ca rồi nói sau.

Không có biện pháp, vì không mất mặt, lại không mất phong độ, chỉ có thể nâng Sơn ca ra thôi.

Quả nhiên, Tiêu Vân vừa nghe vậy cũng không nói tiếp nữa, dù sao Hàn Đại Sơn đều còn chưa được chôn cất.

Hai vợ chồng nhỏ cả đêm đều không có chuyện gì đặc biệt, buổi tối cũng là một ngủ bên trong, một ngủ bên ngoài.

Thay vì đồng sàng dị mộng, còn không bằng là đồng mộng dị sàng.

Kết quả là, hai vợ chồng đều mơ thấy phát tài.

Sáng sớm ngày thứ hai, dưới sự trợ giúp của một đám thôn dân, cuối cùng đã đưa được Hàn Đại Sơn xuống mồ rồi, về phần có vi an được không, vậy thì không biết được rồi. Lễ tang vô cùng đơn giản, dù sao người không có tiền thì cũng rất khó mà làm phức tạp được, hơn nữa các thôn dân cũng đều hết sức nhiệt tình, cho nên chỉ trong một buổi sáng đã giải quyết xong cả, Hàn Nghệ cũng không có gì để báo đáp lại những thôn dân này, chỉ có thể thờ dài đáp tạ thôi.

Người có cảm tình tốt nhất với Hàn Đại Sơn là Dương Lâm còn muốn tổ chức mọi người giúp Hàn Nghệ trả nợ, nhưng vừa mở đầu một câu, lập tức đáp lại mà một mảnh khóc than đấy, Dương Lâm cũng biết hoàn cảnh của mọi người là như thế nào, kỳ thật chính y cảm giác cũng là Bỏ tất đất qua sông, tự thân khó bảo toàn, chỉ có thể từ bỏ thôi.

Hàn gia.

Tiêu Vân ngồi ở trên giường phòng trước suy nghĩ xuất thần, từ trong ánh mắt của nàng nhìn không tới tương lai.

“Phanh” một tiếng nhỏ vang lên.

Chỉ thấy Hàn Nghệ đi từ bên trong ra, ném một bao quần áo bên cạnh Tiêu Vân.

Tiêu Vân nhìn bao quần áo trên giường, lại giương mắt nhìn Hàn Nghệ, trong ánh mắt tràn đầy hoang mang.

Hàn Nghệ thản nhiên nói: – Cô đi đi.

————oOo————

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Âm Thực Hắc Âm.

– Ta đi ? Ta đi đâu ?

Tiêu Vân vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ, cứ như thể ngấm hoa trong sương vậy.

Hàn Nghệ nghiêm mặt nói: – Ta không cần biết cô đi đâu, tóm lại là không được ở đây nữa.

Đôi mắt phượng của Tiêu Vân trừng lên, vẻ vô cùng kinh ngạc nói: – Ngươi muốn đuổi ta?

– Cô cũng có thể nghĩ là ta đang mời cô đi cũng được.

Hàn Nghệ khẽ cười, cổ làm ra vẻ thoải mái nói: – Cô bây giờ cũng đã thấy được tình hình của Hàn gia ta rồi, cô có ở đây thì cũng khổ thân cô, có câu nói rằng, tai vạ đến nơi tự mà bỏ chạy, điều này ta có thể hiểu, cũng tuyệt đối không trách cô, bởi vì cô vốn không thuộc về nơi này, cũng chẳng đáng phải ở lại nơi này, cho nên cô hãy đi đi.

Tiêu Vân nheo lông mày, liếc con ngươi nhìn Hàn Nghệ nói: – Thì ra trong lòng ngươi, ta là loại người như vậy.

Hàn Nghệ vừa cười vừa lắc đầu nói: – Ta không có tâm trạng mà quan tâm cô là loại người nào, từ nay về sau, chúng ta chẳng còn quan hệ gì nữa, OK?

Nói rồi, hắn thấy Tiêu Vân chẳng nói lời nào mà chỉ nhìn chăm chăm vào mình, liền nói tiếp: – Cô nhìn ta làm gì, thực ra ta biết, cô gả vào Hàn gia ta cũng chỉ là để báo ơn, điều này cô chớ phủ nhận, Hàn Nghệ ta mấy cân nẩy lượng, bản thân ta tự biết rõ ràng, thậm chí còn kém xa Sơn—kém xa cha ta, liệu cô sẽ coi trọng ta? Bản thân ta chẳng tin, may mà giữa chúng ta chưa từng xảy ra bất kì quan hệ nào, Hàn gia ta cũng chẳng nợ gì cô, chúng ta vui vẻ chia tay thôi.

Bởi vì hắn có kí ức trước kia của Hàn Nghệ, trong kí ức, Tiêu Vân và Hàn Nghệ càng giống với ti đệ hơn, bất luận là giọng điệu nói chuyện hay cách sống của nàng với Hàn Nghệ, đều là cách của trưởng bối đối đãi với văn bối, căn bản là không chứa đựng chút tình cảm nam nữ nào, cũng không rõ là Hàn Nghệ trước kia là người trong sáng, hay cố ý giả ngây giả ngô, nhưng hiện giờ Hàn Nghệ có thể cảm nhận rất rõ ràng rằng, hắn cũng không hiểu vì sao lúc ấy Tiêu Vân lại đồng ý gả cho cái loại không có chí khí, loại kí sinh trùng như hắn. Tiêu Vân lẽ ra phải rất hiểu Hàn Nghệ mới đúng, loại nam nhân này tuyệt đối không thích hợp để gả gấm cả đời mình, cho nên nghĩ đi nghĩ lại, chỉ còn một lí do duy nhất là muốn báo ơn thôi.

Cần biết rằng Hàn Nghệ trước kia nổi tiếng yếu đuối, chẳng biết gánh vác trách nhiệm gì cả, đôi vai là thứ vô dụng. Hàn Đại Sơn nghèo thế nào, khổ thế

nào cũng vẫn vục được cái gia đình này lên, một tay nuôi lớn Hàn Nghệ, là một nam nhân vô cùng có trách nhiệm. Mặc dù chỉ là một người nông dân, nhưng tuyệt đối có thể nói rằng đầu đội trời chân đạp đất. Về điểm này thì ngay cả hiện tại, Hàn Nghệ vẫn vô cùng khâm phục Hàn Đại Sơn, hán tự nhủ không làm được, cho nên suy bụng ta ra bụng người, nếu như hán là nữ nhân thì hán thà chọn con trâu già Hàn Đại Sơn kia, còn hơn chọn ngọn cỏ non Hàn Nghệ, bởi vì Hàn Nghệ trước kia căn bản không thể đem đến cho người khác cảm giác an toàn.

Với một cao thủ tình trường như Hàn Nghệ, thì sao có thể không nhìn ra tâm lý đó của Tiêu Vân.

Nói khó nghe chút thì là tự thấy kém mà bỏ cuộc.

Tiêu Vân chẳng nói lời nào, ngơ ngác nhìn Hàn Nghệ, một lúc lâu sau, nàng mới cầm lấy tay nải đi ra ngoài.

Đây mới là hành động sáng suốt đó! Hàn Nghệ cũng chẳng ra tiền, chỉ thực lòng muốn nói một câu “bảo trọng!” Đợi cho tới khi Tiêu Vân đi rồi, hán mới quay người đi vào bên trong.

Thật là thế sự trêu ngươi, mấy ngày trước còn vừa mới thành hôn, chớp mắt đã đường ai nấy đi.

Hàn Nghệ nằm trên giường, gối đầu lên hai tay, đan chéo hai chân lại, hai mắt thất thần nhìn lên nóc nhà cũ nát, trong lòng bắt đầu tính toán xem phải trả nợ thế nào.

Thực ra trong lòng hán chẳng có gì là có thể nắm chắc được cả, nếu không thì sao có thể để Tiêu Vân ra đi, hán cũng lo rằng ngộ nhỡ không trả nổi nợ, thì Vương Bảo chắc chắn sẽ không tha cho Tiêu Vân, đây là điều mà hán không muốn nhìn thấy nhất. Một cây bấp cái ngon như vậy, mình không chén thì cũng không thể để cho lợn nó chén, hơn nữa hán cũng không đủ sức bảo vệ Tiêu Vân, cho nên để Tiêu Vân đi là lựa chọn tốt nhất. Còn một điểm nữa là, mục tiêu của Vương Bảo là Tiêu Vân, nếu như Tiêu Vân đi rồi, thì áp lực đè lên vai hán đương nhiên sẽ nhẹ gánh đi nhiều.

Phải làm thế nào mới được đây?

Hàn Nghệ không khỏi hồi tưởng về quá khứ mình đã kiếm tiền thế nào.

Thu phí bảo kê?

Thôi xin, dựa vào cái thân hình này, không bị người khác thu phí bảo kê là đã phải cảm tạ trời đất rồi.

Tiếp tục lừa đảo?

Ta ngay cả hiện tại ở hoàn cảnh nào, tình trạng nào còn không rõ, sao có thể đi lừa đảo được. Hơn nữa, những mảnh khốe bịp bợm đó của ta ở đây cũng không còn phù hợp, ở đây khắp nơi là đồ cổ, cũng chẳng có ai làm tài chính cả.

— Thôi khỏi, thôi khỏi, dù sao thì giờ cũng chỉ có mình ta, cùng lắm thì chết thẳng cẳng chứ gì. Ngủ một giấc trước đã rồi tính, như thế ít ra tiết kiệm được bữa cơm trưa.

Hàn Nghệ nằm nghĩ vậy ngủ quên lúc nào không biết, dù sao thì hán cũng đủ mệt mỏi rồi, cho dù là thể xác hay là tinh thần.

Ngủ một mạch tới khi trời tối, thật là phát huy đầy đủ tinh thần “gió thổi vỏ trứng gà, vợ đi chim rảnh rồi”.

Khi hán tỉnh dậy, đột nhiên phát hiện thấy phòng trước lập lòe ánh nến.

— Người nào vậy?

Hàn Nghệ vừa nói vừa nhảy ra khỏi giường, rón rén đi ra ngoài, đúng lúc đó thấy một người đi vào, người đó chính là Tiêu Vân.

— Sao cô vẫn còn ở đây?

Hàn Nghệ kinh ngạc hỏi.

Tiêu Vân nhìn Hàn Nghệ, rồi cười vẻ dịu dàng nói: — Phu quân—

— Đừng gọi ta là phu quân, ta nghe mà đau đầu, cô cứ gọi ta là Hàn Nghệ đi.

Hàn Nghệ xua xua tay, vẻ mặt cương quyết.

Hán trước kia không hề có ý định kết hôn, đương nhiên, bây giờ cũng vẫn vậy, tất cả đều là vì hán sinh ra trong một gia đình tan vỡ, từ khi hán còn rất nhỏ, phụ mẫu đã li dị, nguyên nhân là do phụ thân hán ở bên ngoài đã có người khác, sau đó hán sống cùng với mẫu thân, nhưng thật bất hạnh là, mẫu thân hán do vừa phải làm cha, vừa phải làm mẹ, cuộc sống vô cùng gian khổ, cuối cùng vì lao lực mà thành tật, khi hán còn rất nhỏ đã lâm bệnh qua đời.

Từ đó hán bắt đầu bước chân vào chốn giang hồ, làm những việc bậy bạ như trộm cắp vặt. Mặc dù cha hán vẫn còn sống, nhưng tính cách hán khá ngoan cố, thà chết chứ không đi tìm cha, hơn nữa ông ta giờ đã có gia đình riêng rồi. Cũng may là hán có khả năng đi lừa đảo thiên bẩm, cho nên không bị chết đói nơi đầu đường xó chợ. Nhưng cũng không rõ là vì từ nhỏ đã đi ra xã hội, chẳng có ai trông nom, hơn nữa đã biết tới những địa điểm ăn chơi ban đêm lừa đảo, hay là tính cách hán khá giống với người cha mà hán vô cùng căm hận, đó là sau khi hán kiếm được tiền thì cũng rất phong lưu. Dù sao

thì trong cái môi trường đó, cũng khó mà mọc ra đóa hoa sen được.

Điều này đã tạo ra một loại tâm lí vô cùng mâu thuẫn. Bởi vì hần đã tận mắt chứng kiến nỗi đau và sự gian khó của mẫu thân hần sau khi li hôn, đây là những kí ức không thể xóa nhòa, và khi hần thấy cái đạo đức này của mình, lại thêm cái nghề hần làm chẳng bao giờ nhìn thấy ánh sáng, cho nên hần cho rằng kết hôn với ai chính là làm hại người đó, hần không muốn gây ra bi kịch cho một người phụ nữ khác. Vậy thì dứt khoát không kết hôn, từ khi hần có tiền, xung quanh chưa bao giờ thiếu nữ nhân, các loại màu da, các loại quốc tịch, nhưng đều là ở bên ngoài chơi bời, có tiền mọi người cùng hưởng, vui là được, yêu cầu của hần đối với nữ nhân chỉ có 8 chữ: cùng nhau tình nguyện, vui vẻ giải tán. Cái trò chơi tình cảm, nhất định không dây, bắt luận người là tiền nữ hay thánh nữ.

Bạn hàng của hần là Peter Zhu hình dung loại tâm lí này của hần là thứ ung thư tâm lí không thể chết, cơ bản là rất khó thay đổi.

Nhưng cũng chính vì thế, làm một thằng lừa đảo không có sắc thái tình cảm, thì tuyệt đối là vô cùng đáng sợ, đây cũng chính là một nhân tố quan trọng tạo ra con người hần.

— Chẳng phải là cô đã đi rồi sao? Quay về làm gì? Có gì quên chưa mang theo à?

Đối với việc Tiêu Vân đi rồi quay lại, Hàn Nghệ tỏ rõ vẻ không vui. Hần tự thấy Tiêu Vân không hề thích mình, mà hần cũng không hề muốn có một thê tử như vậy, vui vẻ giải tán đương nhiên là một kết quả tốt nhất, ở với nhau thì cũng chẳng thể hạnh phúc, hà tất phải làm khó nhau cơ chứ.

— Hàn Nghệ, đủ rồi đấy!

Tiêu Vân đột nhiên giận dữ quát lớn, chỉ mặt Hàn Nghệ mắng: — Ta biết tính cách người yếu đuối, nhưng không ngờ là lại yếu đuối đến thế này. Người đã thấy ai gặp chút khó khăn đã đuối thê tử của mình đi chưa? Người thân là nam nhân, lẽ nào không thể cứng đáng nổi cái nhà này sao?

Hàn Nghệ tức giận nói: — Loại nam nhân đó ta đúng là chưa từng gặp, nhưng ta đã gặp rất nhiều kẻ bán thê trả nợ đó.

Đừng nói là cổ đại, ngay cả hậu thế thì hần cũng từng gặp rất nhiều kẻ bán vợ trả nợ, nhiều cô gái trong hộp đêm đều có xuất xứ như vậy.

Tiêu Vân sừng sốt, rồi hừ một tiếng nói: — Chi e người chẳng có cái gan đó.

Hàn Nghệ gật đầu nói: — Đúng, đúng là ta không có cái gan đó, vậy thì cô còn ngốc nghếch quay về đây với loại nam nhân đó làm gì, ta thật là không thể hiểu nổi cô nữa.

— Tiêu Vân ta mặc dù chỉ là hạng nữ lưu, nhưng cũng biết có ân tất báo. Tiêu Vân về mặt ngạo nghễ nói: — Lúc này người nói rất đúng, Hàn gia người không nợ gì ta, nhưng ta lại nợ Hàn gia người rất nhiều, Hàn bá bá năm xưa mong ta gả cho người, chẳng phải chính là mong ta chăm sóc người sao, hơn nữa món nợ này cũng do ta mà có, ta chưa bao giờ dự định bắt người phải trả, việc này người không phải lo, ta tự sẽ có cách.

— Cô có cách? Vậy mà không nói sớm, hại ta sợ hãi cả một buổi chiều.

Hàn Nghệ vỗ ngực vài cái, thờ phào nhẹ nhõm.

Tên nam nhân này thật chẳng có tiền đồ.

Tiêu Vân tự thì thầm, rồi lạnh lùng nói: — Ăn cơm đi. Nói rồi liền đặt chiếc bát lớn màu xám tro đang cầm trong tay lên chiếc bàn thấp đặt trên tấm phản. Phản triều Đường quả là vạn năng, ngoài việc đi ỉa ra thì việc gì cũng có thể làm trên đó, kể cả hành sự.

Nói đến ăn cơm, Hàn Nghệ đột nhiên cảm thấy bụng đói meo, đoạn vội vã ngồi lên chiếc phản, nói: — Mau mang bát đũa tới đây.

— Tự mà đi lấy.

— Oa! Làm một thê tử, lẽ nào cô không thấy mình nên giúp trượng phu đi lấy bát đũa sao? Hàn Nghệ khoanh tròn chân, vẻ bất bình nói.

Tiêu Vân nổi con tam bành nói: — Hàn Nghệ, người thật là vô liêm sỉ đó, nói cho người biết, ta giúp người trả nợ xong sẽ đi, sau đó không còn liên quan gì nữa.

— Chỉ cần cô trả được chỗ nợ này, ta giúp cô lấy bát đũa cũng được.

Dường như Tiêu Vân càng tức giận thì Hàn Nghệ càng vui, đoạn nhảy xuống giường, cầm một bộ bát đũa tới, rồi lại ngồi lên phản, khi nhìn lên bàn mới thấy bữa tối của Đường triều thật là đơn giản quá, chỉ mỗi cái bát, bên trong là ba bốn cái thứ thâm thâm hình dạng không đồng nhất. — Đây—đây là bánh rau đại à? Dựa vào trí nhớ, Hàn Nghệ vát và lăm mới đọc ra được tên đầy đủ của món ăn này, dùng mắt nhìn thì chắc chắn không thể nhận ra, trông nó khác quá.

Bánh rau đại là thứ được làm từ rau đại và gạo nếp.

Tiêu Vân không thèm để tâm tới hần.

Sau khi tự làm mình bẽ mặt, Hàn Nghệ cũng chẳng buồn nói nữa, bụng quả thực đã đói lắm rồi, đoạn cầm một cái bánh lên đưa vào miệng.

– Ọe—!

Vừa đưa vào trong miệng, Hàn Nghệ đã lập tức ọe ra, thật không biết là vị gì nữa, tiếng Hán bác đại tinh thâm cũng không thể nào hình dung ra được, chỉ biết là vô cùng khó ăn. – Oái, cô làm cái quái gì vậy, sao mà khó ăn thế? Bởi vì hần đã hôn mê mất mấy ngày, com nước hôm qua là do nhà Dương Lâm mang tới, mặc dù không ngon, nhưng cũng ăn tạm được, hần không yêu cầu cao về ăn uống, mì ăn liền cũng thành bữa, sụn hào hải vị cũng thành bữa, nhưng cái món bánh rau này thực sự không thể nuốt nổi, thật là không khác gì tra tấn.

Đôi môi đỏ thắm của Tiêu Vân khẽ mở, cắn một nửa nhỏ, nhai chậm rãi rồi nói: – Ta thấy rất ngon đó chứ.

Hàn Nghệ ngáy người ra. – Không thể nào chứ.

– Đúng là rất ngon. Tiêu Vân lại cắn thêm miếng nữa, rồi thuận miệng hỏi: – Hay là ngươi chưa khỏi bệnh, vị giác vẫn chưa phục hồi?

Là như vậy sao ? Hàn Nghệ cũng hơi mờ mịt.

Tiêu Vân lại nói: – Ngươi thích ăn hay không thì tùy, dù sao thì trong nhà cũng chẳng còn bao nhiêu lương thực nữa, lát nữa đói bụng chớ có tới tìm ta.

Cũng đúng, không thể lãng phí được, không thì đêm nay qua thế nào đây.

Hàn Nghệ ngẫm nghĩ một hồi, rồi đột nhiên nhảy ra khỏi tấm phản, lao vào bếp múc một bát nước lớn ra, bóp nát bánh rau đại hòa vào nước, sau đó đổ ừng ực vào bụng, chỉ cảm thấy có vị đắng sền sệt, chẳng khác nào uống thuốc Đông y cả.

– Ợ!

Vừa mới uống xong, Hàn Nghệ đột nhiên phồng hai má lên, đoạn vội vã lấy tay bịt chặt miệng lại, cố nén cho trôi xuống.

– Thật là ghê tởm, nhìn mà chẳng còn hứng ăn nữa.

Tiêu Vân ném nốt nửa cái bánh còn thừa trong tay vào trong bát, thản nhiên nói: – Ăn hết chứ?

– Ừ.

Hàn Nghệ chẳng dám nói gì nữa, chỉ ngậm chặt miệng phát ra tiếng “ừ”.

Tiêu Vân cũng chẳng nói thêm gì, thu dọn xong bát đĩa trên bàn rồi đi ra ngoài.

– Phù!

Được một lúc, Hàn Nghệ khẽ thở phào một hơi, thầm nhủ, lẽ nào vị giác của ta đã hỏng đến mức độ này sao?

– Ai ôi—!

Hàn Nghệ đột nhiên một tay ôm chặt bụng, con ngươi như muốn nhảy ra ngoài. – Không thể nào chứ, lẽ nào đường ruột của ta cũng có vấn đề? Không xong rồi, không nhịn nổi nữa rồi.

Hàn Nghệ vội vã nhảy ra khỏi phản, cuống cuống lao ra bên ngoài, nhưng vừa mới đi qua một chỗ rẽ, đã thoáng thấy bên cạnh gốc cây liễu là một bóng dáng xinh đẹp, cánh tay ngọc nuột như ngó sen đang chống vào thân cây, tay còn lại đang ôm ngực, cúi đầu nôn lên nôn xuống.

– Con mẹ! Thì ra không phải vị giác ta có vấn đề, mà là trí thông minh đã bị người ta giày xéo, tuy nhiên con đàn bà này thật là khéo nhịn, thứ khó ăn đến vậy mà vẫn ăn ngon lành như thể đang thưởng thức bào ngư vậy, không đi làm kẻ lừa đảo thì thật là lãng phí nhân tài.

Hàn Nghệ giờ mới tỉnh ngộ, trong lòng vừa bức vừa buồn cười, kiếp trước chơi chim ưng 10 năm, chưa từng sơ sẩy, kiếp này vừa mới bắt đầu chơi thì đã bị chim mổ mắt, thật là báo ứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bạo Lực Gia Đình.

Hôm sau.

Ánh tà dương đã dần tắt, chỉ còn một mảng màu ánh kim mờ ảo.

— Thổi quả bóng to, thổi quả bóng to—

Hàn Nghệ vừa ngêu ngao câu hát vừa vui vẻ nhảy nhót về nhà.

— Về rồi đây.

Tiêu Vân thấy Hàn Nghệ, thản nhiên nói:

— Ăn cơm đi.

Lại định chơi ta? Ta mà mắc lừa thêm lần nữa thì thật là hổ thẹn với danh tiếng Hiệp sĩ trộm đồ! Sắc mặt Hàn Nghệ tái xanh, liền tiếp xua tay nói: — Cô ăn một mình là được, ta—ta đã ăn ở ngoài rồi.

Sao lại không dẫn theo ta? Đây là ý nghĩ đầu tiên lóe ra trong đầu Tiêu Vân, nhưng ngoài miệng lại hỏi: — Ngươi ăn ở đâu vậy?

Hàn Nghệ ngồi phất lên phản nói:

— Ăn ở nhà Dương nhị thúc.

Tiêu Vân cau mày nói: — Dương nhị thúc cũng vất vả, ngươi sao có thể tùy tiện đến nhà người khác ăn cơm vậy.

Mất thể diện còn hơn mất mạng mà! Hàn Nghệ cười nói: — Ta đâu phải ăn không của nhà người ta, ta đã giúp họ làm việc cả ngày đó.

Thế thì ngươi càng nên gọi ta chứ! Tiêu Vân nghe vậy, lập tức giận dữ, đôi mắt phượng tròn tròn:

— Chúng ta hiện nay còn nợ bên ngoài bao nhiêu tiền, ngươi lại tới nhà người khác giúp việc? Ngươi rút cuộc có còn cần cái nhà này không hả?

Thật rõ ràng là giọng điệu của trưởng bối.

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: — Chẳng phải cô đã nói là có biện pháp giải quyết sao?

— Ta—

Tiêu Vân khề chột dạ nói:

— Nhưng ngươi cũng không nên đi giúp người khác như vậy, nếu ngươi có lòng thì sao không giúp ta đây này.

Nàng nói cũng có lý, Hàn Nghệ lúng túng nói: — Xin lỗi, cô không nói nên ta cứ nghĩ cô không cần ta giúp, cô cần ta giúp việc gì, chỉ cần khả năng cho phép là ta nhất định không hai lòng.

— Ta—

Tiêu Vân nhìn cái bộ mặt trong sáng của hàn Nghệ, chột đồ bùng mặt, tức giận hừ một tiếng rồi quay người đi ra ngoài.

Làm gì vậy, ta đã xin lỗi rồi, cũng đồng ý giúp đỡ rồi, vậy sao còn tức giận chứ.

Hàn Nghệ thấy trong lòng thật là tủi thân.

Một lát sau, chỉ thấy Tiêu Vân bưng một cái bát đi vào.

Hàn Nghệ nhìn thấy mà gai cả người.

Bịch!

Tiêu Vân nổi giận dùng dùng đặt bát lên trên bàn cái bịch.

Hàn Nghệ ngoái nhìn vào bên trong, là một bát cháo, nói chính xác thì là một bát cháo rau dại.

Nhìn qua thì giống như chưa nấu chín, may mà ta có khả năng dự đoán trước, nữ nhân này đích xác là do giới ẩm thực hắc ám phái tới tra tấn ta rồi.

Hàn Nghệ không muốn chứng kiến màn kịch sắp xảy ra, liền quyết đoán quay đầu sang chỗ khác, để tránh bị nói mình cười trên nỗi đau của kẻ khác, hắn vẫn còn chút lương tri, biết là thừa cơ hãm hại thì không được tốt cho lắm.

Tiêu Vân nhìn bát cháo, trong lòng rất giãy vò, nhưng nhìn sang thấy Hàn Nghệ vừa nhún vai một cái, thầm nghĩ không thể để hắn khinh thường được, đoạn cắn răng cầm lấy cái thìa, múc một miếng đưa lên miệng thử, lập tức cau mày, đấu tranh một hồi lâu, cuối cùng cũng bỏ cái thìa xuống. Đúng như lúc trước Hàn Nghệ đã nghĩ, mất thể diện còn hơn mất mạng mà. Tiêu Vân lại nhìn sang Hàn Nghệ, thấy hắn nửa nằm nửa ngồi trên cái phản, mặt hướng vào trong tường, đột nhiên hai mắt lộ một vẻ hoang mang, mở miệng nói: — Hàn Nghệ.

– Ủ?

Hàn Nghệ lúc này mới quay đầu lại nhìn Tiêu Vân.

Tiêu Vân một vẻ mặt hoang mang nói: – Ngươi có thật là Hàn Nghệ không?

– Nếu không thì sao?

Hàn Nghệ nghĩ một đặng nói một nẻo.

Tiêu Vân nói: – Nhưng mà— nhưng mà ta phát hiện ra rằng ngươi từ sau khi bị sét đánh dường như đã biến thành một con người hoàn toàn khác thì phải.

Cô bây giờ mới có cảm giác đó à, e rằng quá muộn rồi đó, Hàn Nghệ cười hề hề nói: – Đây mới là con người đích thực của ta, trước kia đều là giả tạo thôi, cô cũng đừng có giả tạo dịu dàng nữa, ta biết là cô giả tạo cũng khó chịu lắm.

– Có lí lắm.

Tiêu Vân gật gật đầu, một cảm giác bùng tình đột nhiên tràn về, đoạn nói như đang nghĩ điều gì đó: – Ta cũng cảm thấy mình không thích hợp làm một thê tử dịu dàng hiền thực.

– Không phải là không thích hợp, mà là quá không thích hợp.

Hàn Nghệ lắc đầu.

Bốp!

– Ai ời!

Hàn Nghệ ôm chặt mũi, tức giận nhìn Tiêu Vân nói: – Sao lại đánh ta?

Cú đập này trúng ngay mũi Hàn Nghệ, lực không hề nhẹ, đau đến mức nhăn nhó cả mặt mũi.

Tiêu Vân rút tay lại, nhảy xuống khỏi tám phần, vẻ mặt trầm ngâm nói: – Đây là con người đích thực của ta, ta đã muốn dạy dỗ ngươi từ lâu rồi.

Hàn Nghệ cũng chẳng phải dạng hiền lành gì, dù sao thì cũng là dân giang hồ, đánh nhau là việc thường gặp, đoạn tron tròng mắt nói: – Cô đừng có tưởng là ta không đánh nữ nhân.

Tiêu Vân cười lạnh nói: – Nếu như ngươi có cái gan đó, thì ta sẽ vui thay cho ngươi đó. Nói rồi tay phải đưa ra, tạo thành tư thế xin mời.

Gây hấn!

Tuyệt đối là gây hấn!

Hàn Nghệ tức không chịu nổi, đường đường một đại nam nhân, thế mà lại bị một nữ nhân coi thường như vậy, thế này mà nhịn được thì không bằng đi làm thái giám, đoạn đập bàn đứng dậy nói: – Được, hôm nay ta sẽ đường đường chính chính đấu với cô một phen, cho cô biết thủ đoạn của ta thế nào.

Lời vừa dứt, hấn liền với lấy bát cháo tạt về phía Tiêu Vân.

Nói thì đường đường chính chính lắm, điều đó làm Tiêu Vân không thể ngờ tới, trong ánh mắt lóe lên một vẻ kinh hãi, nhưng thân thù thì nhanh nhẹn, hai tay vừa che mặt vừa thẳm chửi đồ dè tiện.

– Hay a!

Hàn Nghệ được thể xông lên, hú một tiếng rồi lao tới, hấn là một tay đánh nhau lão luyện, kinh nghiệm già dơ là có, từ cái bát cháo là có thể nhìn ra phần nào.

Bốp!

– Á—!

Trong ánh nến lập lóe, chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, Hàn Nghệ nhảy vào phần, nằm co tròn người lại, hai tay ôm chặt bụng, con ngươi như muốn nhảy ra ngoài.

Kinh nghiệm vẫn là kinh nghiệm, thực lực mới là vương đạo!

Tiêu Vân đặt đôi chân vừa mẩy vừa thon dài xuống, phất ống tay áo, quét qua chỗ cháo bên trên, khẽ cười nói: – Không phải là ngươi thích cầm dao chém người sao, ta cho ngươi cầm dao đó, nhưng đừng có nói ta bắt nạt ngươi.

Hàn Nghệ quay phắt đầu lại, hai mắt rục lên ánh lửa nói: – Cô tưởng là ta không dám sao?

Tiêu Vân nghiêng người sang một bên nhường đường.

– Cô đợi đấy.

Hàn Nghệ cay cú nói rồi lập tức lao ra ngoài.

—!

Sau đó, sau đó chẳng thấy quay lại nữa.

Tiêu Vân đứng ở ngoài cửa, ngẩng mặt nhìn trăng sáng trên trời, đột nhiên cười khúc khích tự nói: – Coi như nguoi thông minh.

—

—

Ánh trăng cuối mùa hạ thật sáng, ánh sáng bạc phủ xuống mặt đất, khiến nơi đây được tô thêm một cảm giác thần bí mơ hồ.

Trên một con dốc nơi cuối thôn, chỉ thấy một bóng người đang quần quai lẩn qua lẩn lại.

– Ai ôi, ai ôi, căn bản không phải do sức ta quá yếu, mà do con đàn bà này quá khỏe thôi, ai ôi, đau chết mất.

Người này chính là Hàn Nghệ, hấn một tay xoa bụng một tay xoa mũi, luôn mồm lẩm bẩm: – Ta đã nói rồi mà, hôn nhân là nắm mờ, ta đây mới đang lưỡng lự trước cánh cửa hôn nhân mà đã thâm thê này rồi, nếu mà bước vào thật, thì chả phải là toi rồi không, thật là mất mặt, lại còn bị một nữ nhân đánh cho đến nhà cũng không thể về. Nhưng thế có trách ta được không, đây đâu phải là sức khỏe của ta, là cái sức này nó không theo được tiết tấu của ta, nếu mà tiếp tục đánh thì chẳng phải là tự chuốc vạ vào thân, đánh không lại mà không chạy thì chẳng phải là thằng ngu sao.

Đúng vào lúc Hàn Nghệ đang buồn bực không dứt, chợt nghe thấy phía sau vang lên tiếng bước chân.

Không phải là con đàn bà điên kia đuổi tới đó chứ.

Hàn Nghệ sợ đến mức quay phắt đầu lại, trong ánh trăng sáng có một bóng hình gầy yếu đi tới, mặc dù nhìn không rõ mặt, nhưng lộ rõ một vẻ lẻ loi cô đơn.

– Là nguoi?

Khi người đó tới gần, Hàn Nghệ đột nhiên kinh hãi kêu lên.

Người đó chính là Dã Hải Tử.

Dã Hải Tử mang một vẻ mặt ngây ngô nhìn Hàn Nghệ, đột nhiên đưa tay phải ra, 3 ngón tay hướng về phía Hàn Nghệ.

Lại nữa? Ta lại tạo ra nghiệp chướng gì nữa đây?

Cái tư thế này Hàn Nghệ quá quen rồi, đến mức suýt phát khóc, vội nói: – Khoan khoan đã.

Thằng bé cũng sững sốt.

Hàn Nghệ ôm bụng nói:

– Ta hiện giờ đang có thương tích trong người, thừa cơ hại người không phải là hành động của quân tử đâu.

Trong ánh mắt Dã Hải Tử lóe lên một vẻ buồn bã, nhưng cũng buông thông tay xuống.

Hàn Nghệ khề thờ phào một hơi, hấn chỉ thuận miệng nói vậy, chẳng ngờ là có tác dụng thật, đoạn nhìn Dã Hải Tử tò mò hỏi: – Sao nguoi lại ở đây?

Thằng bé chẳng nói gì, đột nhiên nhìn Hàn Nghệ hất hàm.

– Nguoi muốn hỏi ta tại sao lại ở đây ?

Hàn Nghệ không chắc chắn lắm hỏi lại.

Dã Hải Tử gật đầu.

– Thì chẳng phải là vì nhà ta— haizzz—thôi, thôi, nói ra lại mất mặt.

Hàn Nghệ lắc lắc đầu rồi nói tiếp: – À, ta tên là Hàn Nghệ, ngươi tên gì?

Dã Hải Tử lắc đầu.

Đúng rồi, hình như ngươi không có tên, Hàn Nghệ thoáng chút trầm ngâm nói: – Vậy ta gọi ngươi là Tiểu Dã đi.

Thằng bé háp háp mắt vài cái rồi gật đầu lia lịa.

Hàn Nghệ mượn ánh trăng để nhìn cho rõ cái khuôn mặt non nớt kia, không khỏi cảm thán, nó mới ngần này tuổi mà đã mất hết tương lai, hẳn bắt giặc lại hỏi tường về mình khi còn nhỏ, cũng giống hệt nó vậy, đêm khuya một mình lang thang trên đường, ý nghĩ xấu về thằng bé đột nhiên tiêu tan đâu hết, đoạn hỏi: – Ngươi có biết nói không vậy?

Thằng bé không lên tiếng.

Xem ra là không biết. Trong trí nhớ của mình, Hàn Nghệ cũng chưa từng nghe nó nói bao giờ, liền nói theo bản năng: – Xin lỗi.

Thằng bé tròn tròn mắt kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ.

Lẽ nào ta nói sai sao? Hàn Nghệ thật sự không hiểu nổi, mờ mịt hỏi: – Có phải ta đã nói sai gì không?

Thằng bé gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu.

Hàn Nghệ càng mờ mịt, cũng chẳng buồn đoán nữa, nói: – Cho dù là đúng hay không, thì ta cũng không có ác ý gì đâu.

Thằng bé gật đầu, rồi đột nhiên thọc tay vào ngực, móc ra một vật gì đó màu đen sì, đưa cho Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ tò mò đỡ lấy, hơi mềm, có cảm giác giống như miếng thịt khô vậy.

Thằng bé lang thang cũng tự lấy cho mình một miếng, đưa vào miệng cắn nhồm nhoàm.

Đúng là miếng thịt thật!

Hàn Nghệ hơi do dự, từ khi hắn tới đây đến giờ chưa bao giờ được ăn thịt, nhưng đây là thịt gì, đã để bao lâu rồi thì có trời mới biết.

Thằng bé đột nhiên nhìn Hàn Nghệ, như thể muốn hỏi hắn sao lại không ăn.

Chết thì chết, dù sao thì ta cũng không thuộc về nơi đây, Hàn Nghệ về thách thức cắn một miếng thật to, đột nhiên mắt sáng rực lên nói: – Thịt này của ngươi ngon thật đấy.

Dã Hải Tử lộ một vẻ cười ngây ngô.

Hàn Nghệ lại ăn thêm miếng nữa, chắc chắn vài cái rồi nói: – Thật là mỹ vị, tiểu tử tốt, thật không ngờ cuộc sống của ngươi còn ổn hơn ta đó, hạnh phúc hơn ta hồi nhỏ nhiều, nếu như có chút rượu nữa thì thật là đã.

Dã Hải Tử gật đầu lia lịa.

– Không phải là có thật đấy chứ?

Hai mắt Hàn Nghệ lộ rõ vẻ mong đợi.

Dã Hải Tử đột nhiên lấy cái hồ lô treo ở hông ra, đưa cho Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ bán tín bán nghi đỡ lấy, nắp hồ lô vừa mở, một mùi thơm nồng của rượu tỏa ra ngào ngạt, đoạn “oa” một tiếng rồi nói: – Đúng là rượu thật. Nói rồi nháy mắt với thằng bé rồi cười khà khà nói: – Đây nhất định là ngươi thò được hả?

Dã Hải Tử cau mày lại.

– Đừng, đừng hiểu lầm.

Hàn Nghệ vội nói: – Cho dù là thó thì có làm sao, con người không còn đường sống mà không cho ăn cấp sao được, mưu sinh là bản năng của con người, không ngại nói với ngươi, trước kia ta cũng từng làm việc này, không, phải là chuyên làm việc này chứ.

Dã Hải Tử lúc này mới giãn lông mày ra, đột nhiên nâng tay lên ra hiệu Hàn Nghệ uống đi.

Hàn Nghệ cười ha hả nói: – Vậy thì ta không khách khí nữa nhé.

Nói rồi đổ ọc vào miệng, đoạn quệt mép rồi luôn miệng khen: – Rượu ngon, rượu ngon lắm.

Có rượu trợ hứng, miếng thịt rất nhanh chóng được Hàn Nghệ giải quyết xong.

Thằng bé lại đưa cho Hàn Nghệ thêm một miếng nữa.

Hàn Nghệ đưa tay ra được một nửa, rồi đột nhiên rụt lại nói: – Ngươi để dành mà ăn đi.

Thằng bé lang thang tỏ vẻ không vui, rồi giờ miếng thịt ra rất lâu.

Thật là đáng chết, tấm lòng tốt này của nó, nếu ta không nhận, thì khác nào coi thường nó, Hàn Nghệ lập tức đỡ lấy, rồi đưa hồ lô rượu qua, ăn nhồm nhoàm rồi mơ màng nói: – Sau này ta mà phát tài, nhất định sẽ mời ngươi một bữa thịnh soạn. Lời vừa dứt, ngay cả chính hắn cũng ngẩn cả ra, phát tài? Đang còn con mẹ nó một đồng nợ chưa trả nổi kia kìa.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi thờ dài, ta nên tồn tại ở cái nơi này sao đây?

Chợt cảm thấy có người vỗ vai phải vài cái, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Dã Hải Tử đang tò mò nhìn hắn.

Hàn Nghệ cười nói: – Không sao, không sao, uống. Hôm nay có rượu hôm nay uống, cần quái gì phải quan tâm ngay mai phong ba hay bão táp.

Rất nhanh, hai người đã uống hết sạch rượu trong hồ lô.

Rượu uống hết rồi, Hàn Nghệ trầm nghĩ, Tiểu Dã vốn đã rất khó khăn rồi, hôm nay lại ăn không ít thứ của nó, nhất định phải trả ơn nó cái gì, nhưng hắn lại không có tiền, cũng chẳng có gì có thể cho Tiểu Dã cả, tự cảm thấy rất băn khoăn, đột nhiên nhìn cái hồ lô trong tay, mắt sáng lên nói: – Tiểu Dã, ta kể cho ngươi nghe một câu chuyện nhé.

Tiểu Dã ngẩn người ra, rồi gật đầu lia lịa, ngồi xỏm xuống bên cạnh Hàn Nghệ, đôi bàn tay nhỏ nhắn chống cằm, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Hàn Nghệ háng giọng nói: – Đã từ rất lâu rồi, ở một nơi rất xa phía nam, có một ngọn núi tên là núi Hồ Lô—

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Vượng Tài! Vượng Tài!.

Ánh nắng mùa hè hầu như là đều chói mắt, dù là buổi sáng mát mẻ.

– Ngô .!

Hàn Nghệ ni non một tiếng, lấy tay che ánh nắng mặt trời, từ từ mở mắt ra. – Máy giờ rồi?

Đêm qua khi hắn uống say chỉ cảm thấy rượu của thời Đường này rất nhạt, mà ở hậu thế hắn quen uống những loại rượu mạnh như Whiskey, Ngũ lương, nên nghĩ rằng không thể có chuyện gì được. Nhưng hắn lại không ngờ bây giờ không phải là cơ thể trước đây nữa, từu lượng của cơ thể hiện tại cũng thế, dù sao cũng là một trạch nam tới, vì vậy hắn càng kể chuyện về sau, men rượu bắt đầu phát huy tác dụng, nhanh chóng chìm vào trong giấc ngủ.

Ngủ một mạch tới sáng.

Bỗng nhớ lại điều gì đó, nhìn xung quanh thấy Dã Hải Tử đó đã không biết đi đâu rồi.

Thật ra cũng có một con chó què đang lẩn lút bên cạnh. Con chó này Hàn Nghệ biết, là của nhà Quan tam thúc trong làng. Bởi vì là chó lông vàng, cho nên gọi là Tiểu Hoàng. Đương nhiên, bây giờ nuôi chó là thuộc nuôi thả, chờ khi lớn sẽ ăn thịt. Điều này cũng dẫn tới thường thấy đại tiện, tiểu tiện khắp nơi, hơn nữa chuyên môn ngồi ở cửa nhà người ta. Nhà Hàn Nghệ cũng là nơi nó dùng làm nhà xí. Người trong thôn đều rất ghét con chó này, nhưng lại không nói gì, tránh làm sứt mẻ tình cảm.

Dù nói chó là hảo bằng hữu của loài người, nhưng đối với bản thân Hàn Nghệ mà nói đối với chó thực sự là không hề có chút thú vị nào, ngược lại còn đầy địch ý. Không phải hắn không có tình yêu, mà là vì khi hắn còn nhỏ, thường nửa đêm bị mấy con chó đuổi khắp nơi, mấy lần suýt nữa đã cắn được hắn rồi, may mà hắn cơ trí, biết trèo lên tường hoặc lên cây. Nhưng có một lần, hắn trốn trên cây cả đêm, chủ yếu là vì con chó đó canh cây cả đêm. Ngày hôm sau mới có người cứu hắn từ trên cây xuống. Có thể nói như vậy, ngoài con người ra, loài chó ức hiếp hắn nhiều nhất, cho nên hắn rất là ghét chó.

Tùy ý phẩy tay, muốn đuổi Tiểu Hoàng đi.

Nhưng con chó bốc đồng này lại không có chú ý tới phản ứng của Hàn Nghệ, tiếp tục lẩn lút bên cạnh.

– A .!

Hàn Nghệ thật ra cũng không có tâm trạng nào phân cao thấp với Tiểu Hoàng, kêu lên một tiếng, hai tay ôm gối, mắt nhìn về phía xa, chỉ thấy rất nhiều nông dân đang kết thành đàn đi trên con đường nhỏ dọc ngang. Thấy từng đám người chăm chỉ lao động, hắn không khỏi lộ rõ ý cười. – Xem ra họ mới giống như là người thiếu nợ!

Nói xong, hắn lại thở dài một tiếng, nghiêng người bước đi, vừa xoa xoa cây cỏ trước mặt, vừa im lặng suy nghĩ, lẽ nào mình thực sự chẳng quan tâm, tất cả đều giao cho người phụ nữ đó gánh hết. Như vậy cũng quá không phải là đàn ông rồi. Hơn nữa, ngộ nhỡ cô ta không trả được nợ thì làm thế nào? Vậy há chẳng phải là mình đã hại cô ta sao? Trước đây mình nghĩ thực sự không sai, mình cưới ai chẳng khác nào là hại người đó. Không được, mình phải làm được những gì mới đúng. Nếu thực sự hại cô ta, vậy mình có khác gì tiện nam đó chứ.

Tiện nam trong suy nghĩ của hắn chính là phụ thân thân sinh của hắn. Hắn vẫn luôn gọi như vậy, trước mặt cũng gọi như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn thực sự không biết có thể ở đây làm cái gì? Quan trọng là môi trường này quá lạ lẫm, e là đi lừa cũng trước tiên phải làm quen với môi trường đã.

Đúng lúc này, nghe thấy trên con đường phía trên sườn dốc có người nói chuyện.

– Tam thẩm, hình như sau thôn lại có người tới đi săn rồi.

– Ta nhìn thấy rồi, là người của Dương gia.

– Dương gia trong thành sao?

– Còn không phải sao.

– Những người giàu có bọn họ đúng là nhàm chán, muốn lên núi đi săn, vậy chúng ta biết làm sao bây giờ? Quanh năm suốt tháng chỉ trong cật vào đàn ông trong nhà chúng ta đánh về chút thịt rừng để ăn cho đỡ thèm.

– Nhưng còn cách nào khác đâu? Dương gia cũng không phải là chúng ta có thể động tới được.

– Dương gia? Nhà giàu có?

Hàn Nghệ gãi gãi đầu, bỗng nhiên ánh mắt nhìn con chó vàng bên cạnh, bỗng nhớ ra lần trước mình đi lừa gặt, mặc dù đó chỉ là một sự may mắn, nhưng lại mở ra một con đường sinh tồn. Thăm nghĩ, lẽ nào đây là ý trời? Nghĩ tới đây, hắn bỗng mỉm cười nói với Tiểu Hoàng: – Bạn hữu, người và ta đi thử vận may đi, ta chỉ trông cậy vào người thôi đấy.

Nói xong, hắn liền đứng lên, hai ba lần dụ dỗ con chó vàng này đi theo hắn tới phía sau thôn. Mặc dù hắn ghét chó, nhưng cũng chính vì kinh nghiệm hồi nhỏ khiến cho hắn có thêm bản lĩnh đối phó với chó. Một số loại chó Đức thuần chủng đều được hắn lừa không biết đông tây nam bắc, chứ đừng nói tới con chó quê này.

Nơi mà Mai thôn tọa lạc, xung quanh là núi non vây quanh, có thể gọi là núi non tươi đẹp, cảnh sắc vô cùng say đắm lòng người. Phía sau Mai thôn có một cánh rừng rậm, là nơi săn bắn tốt, cho nên khi thời tiết mát mẻ, rất nhiều người giàu trong thành đều chạy tới đi săn. Họ đương nhiên không thể quan tâm tới cảm nhận của người dân Mai thôn.

Hàn Nghệ dẫn theo Tiểu Hoàng đi tới ven rừng phía sau, trước tiên là ép sát người vào thảm cỏ quan sát một hồi. Thật ra cũng không có lèm nhèm xâm nhập, biết trong đó có người đi săn, người xông vào như vậy chẳng khác gì tự sát.

– Giá giá !

Bỗng nhiên, Hàn Nghệ phát hiện thấy một bóng người không cao lớn lắm cười một con tuấn mã chạy như bay tới đây, nhưng dường như không có thu hoạch gì, đang tìm con mồi.

Thấy vận may của người cũng kém như vậy, chính là người rồi. Hàn Nghệ đưa Tiểu Hoàng bắt đầu lặng lẽ đi về phía người đó hoạt động. Chờ sau khi vào trong rừng cây, Hàn Nghệ ngắm chuẩn một cơ hội, bỗng đá con Tiểu Hoàng này một phát, hai tay dang ra, hô lên một tiếng.

Tiểu Hoàng không ngờ vừa rồi vẫn còn cùng với Hàn Nghệ vui vẻ bỗng nhiên lại bị gây khó dễ, nhất thời sợ hãi, kêu lên ăng ăng, chạy nhanh về phía thảm cỏ.

Thượng đế phù hộ! Thượng đế phù hộ!

Hàn Nghệ liền trốn phía sau một gốc cây cầu khẩn.

Bỗng nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên, Hàn Nghệ trong lòng vui mừng, liền dõi mắt nhìn lên, nghe thấy vèo một tiếng, một mũi tên bắn về phía bụi cỏ.

Trúng rồi!

Hàn Nghệ nắm chặt tay lại, nhìn về phía bụi cỏ, chỉ thấy trong bụi cỏ có cái gì đang động đậy, trong lòng thầm chửi, chết tiệt, với tài bắn này của người

mà cũng chạy tới nơi này sẵn thú, thật đúng là không sợ mất mặt à, thật là tức chết ta mất.

Cùng lúc đó, nghe thấy tiếng ảo não trong trẻo:

– Ta không tin là bán trứng ngươi.

Là một cô gái sao?

Trong lòng Hàn Nghệ lại thấy vui mừng, nhướn mũi chân lên, trong lòng thầm nhủ phù hộ cho ngươi bán trứng, phù hộ cho ngươi bán trứng.

Vù!

Nói thì chậm, làm thì nhanh, lại một mũi tên nữa bắn ra.

Trong bụi cỏ bỗng vang lên hai tiếng ăng ăng thảm thiết.

Yes!

Hàn Nghệ vui mừng vung tay lên.

– Bán trứng rồi.

Giọng nói trong trẻo đó lại vang lên.

– Vượng Tài! Vượng Tài!

Hàn Nghệ liền từ phía sau cây lao ra, vẻ mặt lo lắng, khóc nức nở nói:

– Vượng Tài, Vượng Tài, ngươi ở đâu, mau ra đây đi, đừng hù ta nha, Vượng Tài.

Con chó què trong bụi cỏ rất biết nể mặt lại thấp giọng kêu lên hai tiếng.

– Vượng Tài! Vượng Tài!

Hàn Nghệ chạy lại tìm, búng bụi cỏ ra nhìn, chỉ thấy con chó què đó đã ngã trong bụi cỏ rồi, một mũi tên bắn trúng ngực nó, máu tươi nhuộm đỏ bộ lông của nó.

– Vượng Tài!

Hàn Nghệ kêu lên tiếng bi thương, quỳ xuống đất, ôm lấy Vượng Tài, khóc lóc thảm thiết: – Vượng Tài, ngươi không được chết, ngươi theo ta lâu như vậy, có tình có nghĩa với ta, can đảm như vậy, là ta vô dụng, mãi cho tới giờ đừng nói thật, ngay cả phân gà cũng không cho ngươi ăn. Ta thực sự là rất có lỗi với ngươi, Vượng Tài, Vượng Tài a .

Ta đã vì ngươi mà bỏ cả tính mạng, ngươi lại ôm ta, gọi tên của con chó khác, ngươi có lỗi với ta. Tiểu Hoàng trừng mắt nhìn Hàn Nghệ, lại hiện lên chút lửa hận, vốn muốn sửa lên vài tiếng, tỏ ý bất mãn của mình, nhưng lại vô lực rồi. Khi trong lòng tức giận sửa ra ngoài miệng, biến thành vài tiếng than nhẹ, lại thấy rõ sự đáng thương, quay đầu sang một bên, không thờ nữa, nhưng mắt lại trợn trừng, thật sự là chết không nhắm mắt. Cũng không biết là bị tên bắn chết, hay là bị bán chết một nửa, sau đó bị Hàn Nghệ làm cho tức chết.

Mẹ kiếp! Không thể nào, lại bị con chó nhìn thấu, cầu đại ca, ta biết ta có lỗi với ngươi, nhưng cũng xin ngươi lượng thứ cho ta nhé. Nếu ngươi không chết, ta sẽ chết, hưởng hờ ngươi ở trước cửa nhà ta đại tiện, tiểu tiện nhiều như vậy, dù sao cũng phải bỏ ra chút gì chứ, ngươi an nghỉ đi.

Trong lòng Hàn Nghệ kinh ngạc, nhưng tiếng khóc không giảm, nước mắt và tiếng khóc đều vang lên, dữ dội, thê lương.

Thật sự nghe rất thương tâm, ngươi nghe cũng rơi lệ!

– Ấy ăy vị tiểu ca này.

Bỗng nhiên phía sau có người nói chuyện, giọng nói êm dịu nhẹ nhàng.

Hàn Nghệ không để ý, tiếp tục ôm Vượng Tài khóc rống lên. Nói thực một câu, Sơn ca ở nhà đã nằm xuống lâu như vậy, hẳn cũng chưa từng khóc. Nếu Sơn ca trên trời có linh, thấy cảnh tượng này quả thực không biết có cảm nghĩ thế nào?

Lại nghe thấy tiếng vó ngựa, thoáng chốc, Hàn Nghệ chỉ cảm thấy vai mình bị người ta vỗ vỗ, lại nghe thấy phía sau có người nói: – Tiểu ca, tiểu ca.

Hàn Nghệ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy là một tiểu cô nương khoảng 17 18 tuổi, khuôn mặt trắng nõn, dung mạo tuyệt đẹp, mặc bộ nam trang Hồ phục bó sát người, thân hình mỹ lệ, lồi lõm rất đẹp. Giữa hai chân mày càng hiện lên khí chất tinh anh.

– Cô cô có chuyện gì không?

Hàn Nghệ nhìn thiếu nữ này nức nở.

Thiếu nữ này nhìn về mặt giàn dựa nước mắt của Hàn Nghệ vô cùng áy náy, chỉ vào Tiểu Hoàng nói: – Đây đây là con chó của nhà ngươi sao?

Hàn Nghệ gật đầu, nói: – Đây là Vượng Tài nhà ta.

Thiếu nữ giãy dựa hồi lâu, mới nói:

– Thật sự thật sự xin lỗi, ta không biết đây là con chó của nhà ngươi, không cẩn thận đã bắn chết nó rồi.

Hàn Nghệ khiếp sợ nhìn thiếu nữ này: – Cô nói cái gì? Vượng Tài Vượng Tài là ngươi giết sao?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Kỹ Thuật Biểu Diễn Tinh Xảo.

Tiểu tử này không phải là kẻ ngốc chứ?

Thiếu nữ xinh đẹp kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ, trong lòng có chút lảo đảo. Chuyện rõ ràng như vậy, hắn bây giờ mới phản ứng kịp, đây chẳng phải là có chút ngốc nghếch thì là cái gì?

Nhưng bỗng nhiên thấy Hàn Nghệ ngay cả mũi cũng khốc đỏ ửng lên, nhìn cực kỳ đáng thương, lại không biết đây là đêm qua bị Tiêu Vân đánh hôm nay sưng đỏ lên vẫn chưa tan hết, chỉ cảm thấy Hàn Nghệ lúc này nhất định là vô cùng đáng thương. Thầm nghĩ, hắn chắc là quá bi thương, trong lòng có lẽ là thương con chó của hắn, vì vậy mới có cảm nhận như vậy.

Nghĩ tới đây, trong đôi mắt đen sáng đỏ của thiếu nữ lộ rõ vẻ áy náy.

Hàn Nghệ đương nhiên là thấy trong mắt, hôm nay thực sự là gặp may rồi, vừa ra khỏi nhà đã gặp được người đẹp giàu có đáng yêu, cô cũng đừng trách ta, nếu ta không tới bước đường cùng, dùng thủ đoạn này để mưu sinh, ta hỏi cô để đòi cô chắc chắn không cho. Vậy ta chỉ có làm như vậy mà thôi.

– Tiểu ca, xin lỗi, ta không biết là con chó của nhà ngươi.

Thiếu nữ đầy áy náy nói.

Nếu xin lỗi có tác dụng, vậy ta không phải cõng khoản nợ trên lưng rồi. Cô nói cô bồi thường tiền đi, đừng lãng phí thời gian của mọi người nữa. Hàn Nghệ thầm thấy nóng vội thay cho thiếu nữ này, sắc mặt bỗng tái đi, đứng lên, về mặt kích động nói: – Vì sao? Vì sao cô lại muốn giết chết Vượng Tài của ta. Nó không thù không oán với cô. Nó lại khổ mạng như vậy, cô còn ngại nó chịu tội không đủ sao? Vì sao cô lại muốn giết nó? Cô muốn giết nó thì giết tôi đi, cô là hung thủ giết con chó này.

Thiếu nữ đó thật lù về phía sau một bước, nhưng thần sắc tự nhiên, thật ra cũng không có bị Hàn Nghệ hù dọa, có lẽ cô chỉ là thấy Hàn Nghệ vô cùng bản thiện, không muốn quá gần với hắn thôi, liền đưa tay ra nói: – Tiểu ca, ngươi chó có kích động, ta nói rồi, ta không có cố ý mà.

Không phải cố ý cũng phải đền tiền! Cô đã từng đi học chưa? Hàn Nghệ cũng nóng nảy, cô chắc chắn còn có rất nhiều đồng bạn, xem ra chỉ có thể nhắc nhở cô ta, liền lắc đầu nói: – Ta không nghe, ta không nghe, cô đền, cô đền Vượng Tài cho ta.

Thiếu nữ bùng tình, liền nói: – Hay là ta đền tiền cho ngươi.

Đây mới đúng chứ!

Trong lòng Hàn Nghệ thầm thấy vui.

Đúng lúc này, nghe thấy tiếng vó ngựa, chỉ thấy một người đàn ông khoảng 24 25 tuổi cười con tuấn mã cao to chạy tới, lông mày rậm mắt to, khí phách hiên ngang. Người này vừa tới, vô cùng căng thẳng nói: – Bát muội, đã xảy ra chuyện gì thế?

Thiếu nữ về mặt buồn rầu nói: – Nhị ca, ta đã giết nhầm con chó của hắn.

Không xong rồi! Họ sẽ không trách ta hù dọa người còn gái này, rồi muốn ta đền tiền chứ! Trong lòng Hàn Nghệ sợ hãi, nhưng sắc mặt vẫn không hề biến đổi, lại cũng không dám gây sự nữa, liền quỳ xuống trước mặt Tiểu Hoàng, òa khóc: – Vượng Tài, Vượng Tài.

Lúc này lại có mấy người tới, người dẫn đầu là một người đàn ông khoảng hai mươi tuổi, mặt như bạch ngọc, trên người mặc áo bào trắng, cũng phong

lưu phóng khoáng. Chàng soái ca áo bào trắng này dường như còn cao lớn hơn người đàn ông vừa rồi, cũng có chút căng thẳng, nói với thiếu nữ đó: – Phi Tuyết, sao thế?

Thiếu nữ chỉ tay về phía con chó đó và Hàn Nghệ nói: – Ta không cẩn thận đã bắn chết con chó của hân.

Soái ca áo bào trắng nghe thấy thế liền thở phào một tiếng, khẽ mỉm cười nói: – Chẳng phải chỉ là một con chó thôi sao, có gì mà căng thẳng thứ, đi thôi, mặc kệ hân.

Mẹ kiếp! Đồ khốn kiếp nhà ngươi, không có tình người như vậy, một con chó cũng là một mạng sống. Đồ chó hoang, ngươi nhớ cho ta, có cơ hội ta nhất định sẽ để cho ngươi thấy. Trong lòng Hàn Nghệ thầm chửi lớn, nhưng hân biết lúc này hân không thể nói nhiều được, nếu không rất có thể sẽ khiến cho đối phương tức giận, có lẽ sẽ lộ ra sơ hở, tới khi đó không có tiền, mà còn rước họa vào thân. Khóc là đúng rồi, vì thế hân nhắm mắt nhắm mũi thiếu nữ đó là người khá lương thiện. Còn hai người đàn ông đó hình như là rất quan tâm tới thiếu nữ này, cho nên cuối cùng đã quyết định, chắc chắn vẫn để cho thiếu nữ này làm chủ.

Khóc à!

Khóc lớn lên!

Thê thảm!

Đau buồn!

Một câu cũng không nói nữa, dù sao có đèn hay không các ngươi cứ xem mà làm, ta cũng không có miễn cưỡng các ngươi, ta cũng không miễn cưỡng được các ngươi.

Không thể không nói một câu, dù cơ thể đã thay đổi, nhưng tài diễn xuất vẫn còn, hơn nữa phối hợp với cơ thể yếu đuối này, càng thể hiện rõ sự thê thảm, người không có thừa lòng trắc ẩn, tất sẽ là ý chí sắt đá.

Quả nhiên, nghe thấy thiếu nữ đó nói: – Tần Vũ, sao ngươi có thể nói như vậy được chứ, dù thế nào ta cũng đã bắn chết con chó của hân rồi, sao có thể bỏ mặc được? Trong ngữ khí đầy vẻ bất mãn.

– Không không, Phi Tuyết, nàng hiểu lầm rồi, ta không phải là ý này.

– Vậy ngươi là có ý gì?

– Ta

Mặc dù Hàn Nghệ không có nhìn họ, nhưng nghe ra cũng thấy chàng công tử áo bào trắng đó sốt ruột rồi. Người như ngươi ngu chết đi được, ngươi như vậy còn học tán gái, thật không phải ta khinh thường ngươi, ngày ngươi chết e là cũng không tán được. Phụ nữ là giàu tình cảm, lúc này có lẽ là thời khắc tốt nhất để tán gái. Thông thường thì lúc này ngươi nên thể hiện tình yêu của mình, thể hiện thiện tâm của mình, tự giác lấy ra một trăm tám mươi quan cho ta, bồi thường cho lỗi lầm của cô ấy. Đó mới chính là vạn sự đại cát chứ. Ngươi vui, ta cũng vui, quả thật là lãng phí cơ hội mà ta đã tạo ra cho ngươi.

Lúc này, người đàn ông cao lớn uy mãnh bỗng lên tiếng: – Bát muội, con chó này đã chết rồi, muội đền cho hân chút tiền đi.

Soái ca áo bào trắng bần bần không hiểu vì sao thông minh như vậy, liền vẫy tay với tùy tùng bên cạnh, tùy tùng đó liền lấy ra một xâu tiền đồng nặng trĩu trong túi ra đưa cho soái ca áo bào trắng. Dù là bây giờ, hay hậu thế, lúc ra ngoài tán gái, ngươi không mang tiền bên người thì sao được, hơn nữa cũng không được quá ít, ngộ nữa người thương thích món đồ quý giá nào, ngươi phải bỏ tiền ra nha, đương nhiên người giàu có ở cấp bậc này tiền của họ đều là tùy tùng mang. Dù sao thì tiền đồng của thời kỳ này cũng không nhẹ đâu. Công tử áo bào trắng cầm tiền đồng bước tới trước mặt Hàn Nghệ, ném xuống đất, vẫn phát ra tiếng kêu sang sảng. Có thể thấy, tiền này không ít, liền nói: – Tiền này đủ cho ngươi mua 10 con chó rồi.

Lời nói đầy khí chất như vậy đã tạo dựng lên hình tượng cao quý của mình. Soái ca áo bào trắng này cuối cùng đã thông suốt rồi.

Vì vậy có thể thấy, số tiền này cũng là một môn học vấn.

Đu mua 10 con chó, ta tính chút xem, con chó này là mẹ kiếp, một con chó bao nhiêu tiền nhỉ? Ngươi nói rõ chút thì chết à!

Hàn Nghệ lúc này quyết không thể lấy tiền, nếu không sẽ khiến cho người ta nhìn thấy sơ hở. Hân nhất định phải trút hết toàn bộ tình cảm vào con chó này, hai tay lại nắm chặt lấy cổ chó, khóc lóc: – Ta chỉ cần Vương Tài, ta chỉ cần Vương Tài.

– Con người ngươi sao lại không biết đại cục thế, chúng ta đã đền tiền cho ngươi rồi, ngươi còn muốn thế nào nữa? Soái ca áo bào trắng tức giận trừng mắt nhìn Hàn Nghệ.

Ngươi là kẻ ngu ngốc, nếu ta nhận tiền bây giờ, vậy ta không xuyên bang rồi, hơn nữa dù sao ta cũng đã khóc lâu như vậy rồi, có khóc thêm vài tiếng nữa nói không chừng các ngươi sẽ đưa thêm chút nữa. Bây giờ ta là phụ tư sản, ngươi lượng thứ đi. Trong lòng Hàn Nghệ thầm phàn bác lại.

Quả nhiên, thiếu nữ đó không vui liếc nhìn soái ca áo bào trắng một cái, nói:

– Đưa thêm cho hần chút nữa đi.

Vẫn là người đẹp hiểu ta!

Mặc dù Hàn Nghệ vẫn đang khóc, nhưng lúc này nước mắt của hần chảy ra là nước mắt cảm động.

Người đàn ông cao lớn đó nói: – Bát muôi, bằng này cũng là rất nhiều rồi.

Bởi vì y quá hiểu người muôi muôi này của mình, không có khái niệm gì về tiền bạc.

Nhưng Hàn Nghệ thích kết giao với loại người này.

– Các người không chịu thì thôi đi, vậy ta tặng cây cung này cho hần.

– Phi Tuyết, đây chính là cây cung mà muôi thích nhất mà.

Soái ca áo bào trắng liền ngăn lại, lại gọi tùy tùng mang thêm cho Hàn Nghệ một xâu tiền nữa.

Thiếu nữ tên Phi Tuyết cũng đi lên, khom người, áy náy nói: – Xin lỗi, ta thực sự không phải cố ý làm tổn thương con chó của người. Nhưng ta không thể khiến cho nó sống lại được, chỉ có thể đền cho người chút tiền để xin lỗi, người nhận lấy đi.

Chuyện này cô yên tâm, ta tuyệt đối sẽ nhận. Cô yên tâm đi đi, nước mắt của lão tử sắp cạn rồi. Hàn Nghệ lăm bắm không nói, tiếp tục ôm lấy cổ con chó nức nở, trong lòng lại nói, may mà soái ca này tới, nếu không trên người thiếu nữ này không có tiền, ta lấy cây cung của người làm cái rắm gì. Đây chính là khuyết điểm của việc không quen thuộc môi trường xung quanh.

Thiếu nữ thực ra cũng không nói tiếp nữa, liền quay người nói: – Nhị ca, chúng ta về đi.

Soái ca áo bào trắng nói: – Nhưng chúng ta vừa mới tới không bao lâu mà.

Thiếu nữ rõ ràng là đã có chút bị ảnh hưởng tới tâm trạng, vô vị nói: – Vậy các huynh tiếp tục ở lại sẵn đi, muôi về trước.

– Vậy ta yên tâm thế nào được.

Soái ca áo bào trắng trong lòng hận Hàn Nghệ sắp chết rồi, thật không dễ dàng gì mới hẹn được người trong lòng ra ngoài, sự can thiệp này của người đã phá hỏng tất cả rồi.

Người đàn ông cao lớn nói: – Nếu vậy, chúng ta về thôi.

Đoàn người cưỡi ngựa rời đi, thiếu nữ đó vẫn áy náy liếc nhìn Hàn Nghệ. Có thể thấy tài diễn xuất của Hàn Nghệ thật đến cỡ nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Thịt Chó Hầm.

Mỗi một ngành sản xuất đều có đặc tính của nó, ngành thiên môn này cũng như thế.

Căn cứ vào một cuộc điều tra ngầm, trong mười tên lừa đảo, có chín tên bắt đầu từ việc tranh thủ sự thông cảm, hay nói cách khác, tranh thủ sự thông cảm là mảnh khước cơ bản để lừa người.

Hàn Nghệ cũng giống như thế, chỉ qua là lần đầu tiên hần đi lừa gạt thì có phản trùng hợp, nhớ năm đó hần mới mười tuổi ra ngoài, hần một ngày không có cơm ăn, thật sự là quá đói, vì thế trộm một cái bánh bao trong cửa hàng để ăn thì bị con chó nhà đó nuôi phát hiện, đuổi theo hần suốt cả một con phố, nhưng khi hần vượt qua đường, nó cũng chạy theo, sau đó bị một cái xe cán chết.

Lúc ấy hần quay đầu lại, nhìn con chó ngã trên mặt đất kia, bỗng nhiên nhanh trí, xông lên trước ôm con chó khóc rống lên, kết quả là hần còn chưa nói gì, đã được người lái xe kia đưa cho năm trăm đồng. Bắt đầu từ khi đó, hần dần dần hiểu ra một điều, muốn sống sót, không thể chỉ trông chờ vào ăn xin, trộm cắp, những thứ này đều tốn sức mà vô bổ, nhất định phải động não, hần trộm một cái bánh bao, kết quả bị chó đuổi theo cả một con đường, nhưng hần cứ khóc như vậy, lại lấy được năm trăm đồng.

Từ đó về sau, hần đã đi trên con đường này.

Đương nhiên, bởi vì hần từ nhỏ đã không đọc sách, không ai dạy dỗ hần, hần không biết cái gì là tốt, cái gì là xấu, lúc ấy ý nghĩ duy nhất trong đầu hần là phải tiếp tục sống, mặc dù không phải là điều hần muốn, nhưng là kết quả tất nhiên, cũng có thể nói là kết quả tất nhiên của xã hội hiện thực, là sự ác

nghiệt và vô tình đã tạo ra hấn.

Chẳng qua hấn vạn lần không ngờ, vụ mua bán đầu tiên khi đến triều Đường lại dùng đến chiêu này.

Điều này cũng có lẽ là ý trời.

Tuy nhiên nói gì thì nói, đây cũng do không còn cách nào, bởi vì chiêu dùng ở hiện đại này của hấn ở đây rất khó để thực hiện, hơn nữa đây dù sao cũng là xã hội phong kiến, thế lực của người giàu quá hùng mạnh, giao thông lại không thuận lợi, không giống với hiện đại, làm xong một vụ mua bán, ngồi máy bay, mọi sự thuận lợi.

Sau khi những người đó đi được một lúc, Hàn Nghệ vẫn ở chỗ này nghen ngào, hấn thật sự đang khóc, nước mắt này cũng không phải là thuốc nhỏ mắt, thu hồi cảm xúc phát tiết dù sao vẫn có một quá trình chuyển tiếp, hơn nữa điều này cũng sợ đôi phương quay lại phục thù.

Qua hơn phân nửa tiếng vang, Hàn Nghệ lúc này mới bình phục lại, lau nước mắt, ném Tiểu Hoàng chết không nhắm mắt sang một bên, thờ nhẹ một hơi, vội vàng cầm tiền trên mặt đất lên: – Ta đi, tiền này quả thật rất nặng! Nhìn xem có bao nhiêu.

Hàn Nghệ đang cầm một đồng tiền bắt đầu đếm, bởi vì hai xu tiền cũng xấp xỉ nhau, nên chỉ cần đếm một xu là đủ rồi.

– Cái — cái này có năm trăm đồng? Ặc... hai xu chính là một quan?

Sau khi đếm xong, Hàn Nghệ mỉm cười, nhưng không phải là nụ cười vui vẻ, mà là nụ cười tự giễu, một nụ cười đã lâu không thấy.

Đối với một người nghèo mà nói, một xu tiền cũng đủ cho họ bán vợ đẻ con, thậm chí còn ép bọn họ đến đường chết, nhưng đối với người giàu mà nói, một xu tiền có thể tùy tiện quăng ra, thật sự một cái hắt xì hơi cũng có thể cứu sống mạng của một người, sự chênh lệch giàu nghèo này thật sự rất rõ ràng, điểm này không khó để nhận ra, thế giới này hiện thực đến cỡ nào.

– Thùng thùng!

Lúc này Hàn Nghệ không cảm thấy vui vẻ vì mình kiếm được nhiều tiền, hấn vẫn lo lắng cho tương lai của mình, chợt nghe thấy phía trên bên trái có tiếng động, ngẩng đầu lên nhìn, thấy Tiểu Dã đang ngồi trên một chạc cây đại thụ cười dài nhìn hấn, hấn vội vàng ngoắc tay nói: – Tiểu Dã, mau xuống đây đi.

Tiểu Dã nhanh chóng nhảy xuống.

Tên tiểu gia hỏa này chẳng lẽ là vợ người Thái Sơn ở Trung Quốc? Hàn Nghệ mỗi lần thấy cậu ta nhảy tới nhảy lui như vậy đều đổ mồ hôi lạnh thay cậu ta.

Trong chớp mắt, Tiểu Dã đã nhảy tới bên cạnh Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ thấy cậu ta vẫn luôn cười, thoáng sững sốt, chợt hiểu ra một điều, nói: – Có phải ngươi vẫn luôn trên đó không?

Tiểu Dã hơi xấu hổ gật đầu.

Thật sự là thất bại, không thể tưởng tượng được mảnh khỏe bíp bọm của ta lại bị một con chó và một đứa trẻ con xem thấu, xem ra đầu năm nay làm việc còn phải chú ý bốn phía xung quanh, mẹ kiếp, cao thủ ẩn núp nhiều lắm, Hàn Nghệ cũng hơi ngượng ngùng, bỗng nhiên nhìn vào con chó chết bên cạnh, cất tiền vào trong ngực, cười nói: – Đi, chúng ta ăn thịt chó.

Tiểu Dã bỗng nhiên chỉ vào mũi tên trên người con chó.

Hàn Nghệ nhìn, kéo mũi tên dài ra, thấy đuôi mũi tên có khắc ba chữ nhỏ.

– Dương Phi Tuyết?

Hàn Nghệ quan sát, thờ dài: – Nàng là một cô gái lương thiện, nhưng không có cách nào, ta nếu không làm như vậy thì sẽ chết đói, tuy rằng dựa vào cố gắng của mình mà có được, nhưng nàng coi như cũng cứu một mạng người.

Nói xong, hấn thuận tay quăng mũi tên ra.

– Bốp!

Tiểu Dã xông về phía trước, nhặt lại mũi tên đó, mỉm cười với Hàn Nghệ.

– Ngươi muốn?

Tiểu Dã dùng sức gật đầu, nhìn mũi tên sắc bén, trong mắt tràn đầy hưng phấn sáng ngời.

Hàn Nghệ nói: – Vậy ngươi cầm đi, nhưng ngươi cũng đừng dùng nó để thương người khác, chuyện này vô cùng nguy hiểm đấy.

Tiểu Dã gật đầu.

Hàn Nghệ vùng tay lên, nói: – Đi thôi, đi ăn thịt chó.

Tiểu Dã vô cùng tự giác khiêng con chó kia lên.

Hai người chuẩn bị ra khỏi rừng cây, Hàn Nghệ bỗng nhiên kêu lên:

– Đợi đã.

Tiểu Dã kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ gãi đầu nói: – Con chó này dù sao cũng không phải của chúng ta, nếu để cho Quan Tam Thúc nhìn thấy, vậy thì không tốt cho lắm, chúng ta đừng quay trở lại Mai thôn nữa, trước tiên tìm một chỗ giải quyết con chó này rồi nói sau.

Hai người đi qua Mai thôn, đi về phía tây bắc.

Đi được một lát, Hàn Nghệ nhìn thấy một con sông lớn phía xa xa, con sông này chính là sông Mai Hà phá hủy toàn bộ đất vườn nhà hắn, đây cũng là một nhánh chảy của sông Đại Vận, xem như là khá rộng, nơi rộng nhất cũng năm sáu mươi mét.

Chợt nghe thấy tiếng động âm ỹ phía dưới.

Hàn Nghệ theo tiếng động nhìn lại, thấy trong cái đình nhỏ phía bờ nam con sông có không ít người đang đứng, hình như là người qua đường, đa số đều mặc trang phục rất rực rỡ, vừa thấy cũng biết là kẻ có tiền.

Kỳ quái! Bọn họ đứng ở đây làm gì?

Hàn Nghệ trầm ngâm một lát, đột nhiên trong mắt sáng ngời: – Chẳng lẽ — ha ha, ra ngoài lăn lộn cuối cùng vẫn có, người lấy hết lương thực nhà ta, ta sẽ lấy một ít tiền lãi ở đây.

Bỗng nhiên hắn nói với Tiểu Dã: – Tiểu Dã, Tiểu Dã, chúng ta sẽ không ăn thịt chó này, kiếm tiền trước quan trọng hơn, kiếm tiền xong ta dẫn người đi ăn bữa ngon trong tiệm.

Tiểu Dã kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cười nói: – Đợi lát nữa người sẽ biết. Hắn ngẩng đầu nhìn mắt sắc trời, vội vàng nói: – Mau đi thôi, không còn bao nhiêu thời gian nữa.

Nói xong kéo Tiểu Dã đi đến một bên.

Đầu tiên Hàn Nghệ tìm một gia đình, tiêu mất hai văn tiền đã mượn một ít công cụ và gia vị, sau đó xử lý con chó què kia.

...

...

Một canh giờ sau.

Giờ chính Ngọ đến.

Người trong đình càng lúc càng nhiều.

– Thuyền sao còn chưa tới vậy?

– Đúng vậy, ta đã đợi một canh giờ rồi.

– Bây giờ là giờ ăn cơm trưa, nói không chừng thuyền phu đi ăn cơm rồi, chúng ta cũng ăn lương khô trước đi, tạm thời chắc chắn sẽ không qua được sông đâu.

...

Khi tiếng oán giận trong đình ngày một cao hơn, thì một mùi hương từ phương bắc bay tới.

– Cái gì vậy, thơm quá à?

– Mùi này không giống với mùi thịt dê.

– Ta biết rồi, đây là mùi thịt chó.

– Hình như là từ bên kia bay tới.

– Đi đi, đi xem xem

Bảy tám người đi theo hướng mùi hương, thấy dưới cây đại thụ bên sông có hai thiếu niên đang ngồi, hai người vây quanh một đồng lửa, trên đồng lửa bắc một nồi đất lớn, mùi hương đúng là từ nồi đất bay ra.

Rất mê người!

Bảy tám người này không kìm lòng nổi đi đến chỗ đó.

Đến gần nồi đất nhìn, thấy bên trong nước sôi sùng sục, có bong bóng nổi lên, mờ mờ có thể nhìn thấy thịt chó tươi ngon đập dềnh lên theo bọt nước, còn kèm theo từng miếng củ cải trắng, trắng đỏ giao nhau, quả thật là rất mê người!

Cứ nhìn như vậy, rồi lại nhìn lương khô trong tay mình, chợt cảm thấy nhạt nhẽo vô vị.

Một lão già mặc áo gấm, chòm râu dê trắng đen nuốt một hớp nước miếng, biết mà còn hỏi:

– Ai, hai vị tiểu ca, các người đang nấu gì vậy?

Một người lớn tuổi hơn ngừng đầu lên, vẻ mặt đơn thuần nói: – Thịt chó hầm à!

Hai người kia đương nhiên là Hàn Nghệ và Tiểu Dã.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Đạo Xuyên Đường Triêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Đổi Vận.

Kì thật Hàn Nghệ biết nấu cơm làm món ăn, hơn nữa tay nghề vô cùng tốt, bởi vì hắn từ nhỏ đã sống trong một gia đình tan vỡ, cho nên hắn buộc phải học các kỹ năng của cuộc sống. Khi hắn còn rất nhỏ, khi đó mẹ hắn thường phải ra ngoài kiếm tiền, có đôi khi giữa trưa không về nhà, hoặc là khi trở về đã quá khuya, chính khi đó, Hàn Nghệ đã tự mình học cách làm cơm, phải biết rằng lúc ấy hắn phải đứng trên ghế để xào rau, cũng chính từ khi đó, mọi món ăn trong nhà đều là do hắn làm, chỉ đáng tiếc là hắn không thể giảm bớt gánh nặng cho mẹ, cuối cùng mẹ hắn vẫn qua đời do lao lực.

Chỉ có điều sau khi hắn phát tài, bắt đầu mỗi ngày đều ở khách sạn, ăn tiệm, đến nhà hàng cao cấp, từ khi đó hắn không bao giờ tự tay làm việc nhà nữa, cũng tạo thành thói quen lười biếng, bởi vì tiền có thể giúp hắn giải quyết tất cả.

Hàn Nghệ nói xong cũng không để ý tới lão già kia nữa, cầm lấy đôi đũa tự chế quấy trong nồi vài cái, hít hà: – Thơm quá à! Tiểu Dã, sắp được ăn rồi.

Hai mắt Tiểu Dã tỏa sáng, gật đầu.

Hàn Nghệ quấy vài cái, đám người có tiền từ trong đình chạy ra đều đã say, thịt chó này thật sự quá thơm!

Ông già mặc áo gấm cười ha hả, nói: – Tiểu ca, bọn người chỉ có hai người, chỗ này lại nhiều thịt như vậy, hai người các người ăn cũng không hết, người xem thế này được không, ta trả sáu mươi văn tiền, mua nồi thịt chó của người, thế nào?

Hàn Nghệ ngạc nhiên vui mừng nói: – Sáu mươi văn tiền sao! Trong lòng lại thầm mừng, lão bắt từ nhà ông, coi ta như trẻ con thật sao, sáu mươi văn tiền? Bắt nạt ăn mày à!

Đây chỉ là nhìn từ góc độ cá nhân Hàn Nghệ.

Kỳ thật tính toán ra, Hàn Nghệ vẫn buôn bán lời, tuy rằng cổ đại thịt ít, nhưng kỳ thật không phải là quá đắt, bởi vì dân chúng không có kỹ thuật bảo quản, cho nên hy vọng thịt có thể nhanh chóng rời tay, cho nên đương nhiên giá cả cũng không đắt lắm. Đương nhiên, gia đình tầng lớp thấp giống như Hàn Nghệ quanh năm suốt tháng có lẽ không ăn nổi một hai cân thịt dê hay heo, giá cả thịt heo hiện giờ khoảng bảy văn một cân, thịt chó đương nhiên rẻ hơn một chút, mỗi cân năm văn tiền, bởi vì thịt heo có thể ép lấy mỡ, đây cũng là lý do tại sao thịt càng mỡ càng có giá, bởi vì kỹ thuật ép mỡ ở cổ đại quá kém.

Mà con chó này lột da lột xương ra thì khoảng mười hai cân, toàn bộ con chó tính ra là khoảng sáu mươi văn tiền, giá này còn cao hơn cả trên thực tế, bởi vì chất lượng của mỗi bộ phận không giống nhau, hơn nữa lúc này thời gian khá muộn, thịt chó còn rẻ hơn một chút, khoảng bốn mươi văn tiền là có thể bán cũng là không dễ rồi, có lẽ tính là sáu mươi văn tiền, tính cả tiền làm nữa thì là sáu lăm văn tiền, ở chỗ khác bán tối đa cũng chỉ khoảng ba mươi văn tiền, cho nên lão già này khá là rộng rãi đấy.

Cũng chính bởi vậy, Hàn Nghệ tỏ ra vô cùng bất ngờ với ông già mặc áo gấm, tỏ vẻ vô cùng thấu hiểu, còn gật đầu

– Được, được.

Hàn Nghệ giống như chưa nhìn thấy tiền bao giờ, nhếch môi, hưng phấn gật đầu.

Đang lúc ông già áo gấm chuẩn bị kêu tùy tùng lấy tiền trả thịt chó, một người trung niên mặc áo lam bên cạnh nói: – Vậy chỗ thịt chó còn trong nồi người bán cho ta thế nào, ta cũng trả sáu mươi văn tiền.

– Vậy à!

Hàn Nghệ nhú mày, nhìn Tiểu Dã, lập tức lắc đầu nói: – Không bán, bán hết cho các người rồi, chúng ta ăn cái gì?

Tiểu Dã gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Lão già áo gấm chính là một thương gia, hơn nữa là người khá khôn khéo, vội vàng bỏ tiền, đưa cho Hàn Nghệ.

– Đợi đã.

Người trung niên mặc áo lam cũng không thua kém bao nhiêu, ngăn lão già áo gấm lại, nói với Hàn Nghệ: – Như vậy đi, ta trả bảy mươi quan tiền, mua nửa nồi thịt chó của người.

Như vậy mới đúng chứ, có cạnh tranh mới có tiến bộ. Hàn Nghệ gật đầu nói: – Được, được.

Lão già áo gấm nói: – Tiểu ca, người không thể làm như vậy được, nồi thịt chó này người đã đồng ý bán cho ta, tại sao lại bán cho người khác? Vụ mua bán này không thể làm thế này được.

Hàn Nghệ giả vờ ngây ngốc bẻ ngón tay, nói: – Nhưng, nhưng ta bán cho người này là bảy mươi văn tiền, bán cho ông chỉ có sáu mươi văn tiền.

Người đàn ông trung niên mặc áo lam cười gật đầu: – Đúng là như thế. Nói xong đưa tay ra hiệu với tùy tùng của mình, ý bảo mau đưa tiền.

– Đợi đã.

Lão già áo gấm nói: – Ta trả tám mươi văn tiền.

Hàn Nghệ vui không ngậm nổi miệng, gật đầu nói: – Được được.

Lúc này phía sau bỗng nhiên có một vị tuấn tú mặc áo dài đi ra, nói: – Ta trả một trăm văn tiền.

– Được được.

Đạo diễn dường như chỉ cho Hàn Nghệ nói duy nhất một lời thoại.

– Ta trả một trăm mười văn tiền.

– Ta trả một trăm ba mươi văn tiền.

Cạnh tranh lập tức trở nên kịch liệt, tất cả mọi người đều nhiệt tình.

Mẹ nó, sáng khoái chút được không, mỗi lần thêm mười văn, rất không hăng hái mà, dứt khoát mỗi lần tăng một trăm văn đi! Nồi thịt chó này của ta sắp cạn rồi, Hàn Nghệ vô cùng sốt ruột.

– Ta trả hai trăm văn tiền.

Lão già áo gấm coi như là liều mạng, bây giờ không phải là vấn đề ăn thịt chó, mà là vấn đề tranh giành.

Mọi người nhìn xung quanh, không ai lên tiếng tiếp.

Lão già áo gấm ngạo nghễ nhìn mọi người, dường như muốn nói, muốn tranh giành với ta? Thật sự là không biết lượng sức mình.

Con mẹ nó chứ, không bái là nửa nồi thịt chó thôi sao, có gì mà kiêu ngạo như vậy. Hàn Nghệ nhìn vẻ mặt của lão già này, cảm thấy muốn cười.

Nhưng lúc này, ánh bạc chợt lóe.

Trong mắt Hàn Nghệ lập tức sáng ngời, thấy một người mặc trang phục kì lạ thả một thỏi bạc vụn đến trước mặt Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ giờ tay bắt lấy.

Người nọ khẽ bóp thỏi bạc trong tay, chỉ nổi đất, dùng tiếng Hán sứt sẹo nói: – Chó — thịt chó.

Xem cách ăn mặc thấy người này rất giống người Nhật Bản, ai da, hóa ra là bạn bè quốc tế nha, khó trách ra tay hào phóng như vậy, ta thích! Hàn Nghệ không kìm được nói: – Ok! Ồ không — được được! Điều này vượt quá dự tính của hân, trước đây hân chỉ tính bán nhiều nhất là một hai trăm văn tiền, khi người này chưa xuất hiện, hân cũng tính bán, thật không ngờ gặp được người nước ngoài, quả là vật cực tât phân, trước đây xui xẻo như vậy, hân cũng nên đổi vận rồi.

Lúc này không có tên gọi là Nhật Bản, hơi phân nửa đều gọi là người Phù Tang, chẳng qua là Hàn Nghệ quen gọi là Nhật Bản thôi, bởi vì nước Phù Tang đông ít, thậm chí có thể nói là không có đồng, nhưng bọn họ có vàng bạc, hơn nữa triều Đường thời kì đầu, đặc biệt là trước loạn An Sử, rất nhiều người đến triều Đường mua hàng hóa về đều mang theo số lượng lớn bạc, người Phù Tang rất có tiền, đặc biệt là người Phù Tang vừa mới đến, không đòi được tiền đồng, nên khi chi trả chính là bạc, hơn nữa bọn họ cũng thích ăn thịt, lười trả giá với các người, trực tiếp giải quyết dứt khoát.

Thời bạc này chừng một lượng, cũng chính là một xâu tiền, tuy rằng bạc thời Đường không quá lưu thông, thậm chí có thể nói căn bản là không lưu thông, nhưng trong một số vụ mua bán, ví dụ như mua ngựa, mua tơ lụa số lượng lớn, đặc biệt là khi thương nhân ngoại quốc đến Trung Nguyên mua hàng hóa, bởi vì tiền đồng quá nặng, không thuận tiện, thì lúc này cần đến vàng bạc.

Hàn Nghệ rất kích động! Ra giá! Mọi người mau ra giá đi! Ra oai Đại Đường ta đi, chớ để người ngoại quốc đè bẹp.

Những người này mà tiếp tục kêu thì thành thằng ngốc rồi.

Một xâu tiền mua một nồi thịt chó, đây đã là quá nhiều rồi, đã vượt qua phạm vi chịu đựng của một số người.

Xem ra không có kịch hay xem rồi. Hàn Nghệ vô cùng tiếc nuối, nhưng ngoại trừ tiếc nuối ra cũng vô cùng hưng phấn. Sau khi nhận được bạc của người Phù Tang, lập tức cắn vào bạc, sau khi xác nhận là thật, lập tức cười không ngậm nổi miệng.

Người Phù Tang này cũng không khách khí, lập tức gọi hai người bạn đến, cầm mấy cái chén lớn, mức hơn phân nửa.

Hàn Nghệ cũng không lên tiếng, người ta đã trả một xâu tiền, đương nhiên phải ưu đãi, cho dù bọn hân lấy toàn bộ, ta cũng không nói gì.

Không có trò hay để xem rồi!

Rất nhiều người rời khỏi, đỡ phải nhìn rồi thèm ăn.

Duy chỉ có lão già mặc áo gấm vẫn còn đứng ở đó, nhìn ra được ông ta vô cùng thích thịt chó của Hàn Nghệ, có lẽ chưa từng ăn món thịt chó hầm củ cải này. Cười ha hả nói: – Vị tiểu ca này, nếu không ta trả một trăm văn tiền, mua chỗ thịt chó còn dư lại này của người.

Người Phù Tang kia cũng lấy đi khoảng tám chín cân thịt chó, nơi này chỉ còn thừa lại khoảng ba bốn cân, hơn nữa phần nhiều là củ cải trắng trắng, nhìn ra vô cùng khả quan.

Hàn Nghệ lắc đầu nói: – Không được, chúng ta còn chưa ăn trưa.

Lão già áo gấm cắn răng nói: – Một trăm bốn mươi văn, thế nào?

Hàn Nghệ ngẩng đầu nhìn lão già áo gấm, nói: – Lão gia gia, ông thực sự rất muốn ăn sao?

Lão già áo gấm gật đầu, nước miếng sắp chảy ra, người hỏi vô nghĩa à, ta nếu không muốn ăn thì sao lại ra giá cao như vậy.

– Nếu đã như vậy.

Hàn Nghệ liếc nhìn Tiểu Dã, nói: – Người có đói bụng không?

– Tiểu Dã gật đầu.

Lão già áo gấm lập tức sai người lấy vài cái bánh nướng ra, cười nói: – Vậy ta đưa bánh này cho các người.

Hàn Nghệ do dự một lúc, trao đổi ánh mắt với Tiểu Dã một lát, mới không tình nguyện thờ dài:

– Vậy được rồi, thịt này bán cho ông, nhưng ta không làm khó ông nữa, nồi này và chén đĩa này đều tặng hết cho ông.

Lão già áo gấm nghe lời này cảm thấy kì quái, có cảm giác bị mắc mưu, thế này mà gọi là không làm khó ta à?

Bán một con chó được nhiều tiền như vậy, lại còn là một cái nồi mực nát, hai ba văn tiền ta đã cho là nhiều rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mỹ vị sao có thể dùng tiền vàng để đo đếm? Đặc biệt ở nơi núi rừng hoang vắng, nếu như ở sa mạc, một chén nước cũng có thể bán được một ngàn lượng hoàng kim.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Oan Gia Ngõ Hẹp.

Một con chó què bán ra một ngàn một trăm bốn mươi văn tiền, đây tuyệt đối là Hao Thiên Khuyến tới, không thể nghi ngờ!

Đương nhiên, đây nhất định đều là Hàn Nghệ cố ý thiết kế.

Lúc này khi hắn đứng ở xa nhìn những người trong đình, đã đang nghĩ tại sao những người này ở đây?

Rất nhanh hắn đã suy nghĩ rõ rồi.

Nguyên nhân này chính là trận hồng thủy vài ngày trước, bởi vì đây là một con đường tắt từ bên đông nam vào thanh Dương Châu, nơi này vốn dĩ có một cây cầu gỗ, người có thể đi qua, nhưng nếu quá nhiều hàng hóa, nhất định phải đi thuyền qua, đây cũng là đường đi tắt, nếu đi vòng đại lộ, người phải đi thêm lộ trình hơn nửa ngày, thậm chí là một ngày, chỉ sợ là không thể vào thanh Dương Châu trước khi trời tối, nhưng hiện tại cầu gỗ đã bị nước lũ làm sập rồi, hơn nữa người chèo thuyền cũng đã chịu không ít tổn thất, nước lũ vừa mới rút, cho nên thuyền vô cùng ít.

Những người ngoại lai này không biết tình trạng Mai Hà, đều muốn đi đường tắt, kết quả là bị vây ở bờ nam Mai Hà.

Nhưng mà, chung quanh lại hết sức heo lạnh, không có quán trọ, đường vòng lại quá xa, hơn nữa bởi vì thanh Dương Châu gần trong gang tấc, cho nên Hàn Nghệ phòng chừng lương khô bọn họ mang theo chắc chắn còn lại không bao nhiêu, cho dù có thừa, chắc chắn cũng chỉ một ít bánh khô khó có thể nuốt trôi.

Vừa hay lại đến lúc giữa trưa, cho nên Hàn Nghệ cố ý nấu thịt chó ở bên cạnh, dụ dỗ bọn họ, khiến bọn họ tranh nhau đặt giá, tranh thủ bán ra một giá tốt, đơn giản mà nói, chính là người nhiều thịt ít, vật lấy hiếm làm quý. Mà những người này vừa nhìn đã biết là một số người giàu có, ăn mặc hoa lệ như vậy, người giàu có đã quen hưởng thụ rồi, bọn họ tuyệt đối sẽ nguyện ý tiêu tiền mua thịt, chỉ là vấn đề tiền nhiều tiền ít, nếu như là người nghèo, thì Hàn Nghệ sẽ không có bất kỳ ý nghĩ gì, cho nên khoản mua bán này Hàn Nghệ kiếm lời là cái chắc, chỉ xem kiếm được bao nhiêu thôi.

Kết quả cũng đúng như hắn sợ liệu.

Nhưng hắn cho rằng đây là thứ hắn nên được, dù sao trận hồng thủy kia thiếu chút nữa đã đem gài chết hắn, dù sao cũng phải bồi thường cho hắn một chút chứ.

Cái này là không có thịt cả thân nhệ a, Hàn Nghệ và Tiểu Dã hai người chậm rãi từ từ đi trên con đường nhỏ trong núi, đáng tiếc Tiểu Dã không biết nói, chỉ một mình Hàn Nghệ đang nói.

— Người ăn từ từ, đồ chơi này ngon như vậy sao, lát nữa chúng ta còn phải ăn bữa tiệc lớn nữa.

Hàn Nghệ nhìn bộ dạng sói nhai hổ nuốt của Tiểu Dã, vội vàng khuyên can, một mình cậu đã ăn hơn một nửa rồi.

Tiểu Dã nghe xong, lập tức giảm tốc độ.

Hàn Nghệ lại lấy ra một xâu tiền từ trong túi quần làm tạm thời kia, khoảng chừng năm trăm văn tiền, đưa cho Tiểu Dã, hào sảng nói:

— Tiền này ngươi cầm lấy.

Kỳ thật trên người hắn cũng chỉ có hai quan tiền, trả nợ rồi cũng chỉ còn lại một xâu tiền, nhưng hắn lại lấy ra năm trăm văn tiền cho Tiểu Dã, tương đương với mỗi người một nửa, đây cũng là bởi vì đêm qua Tiểu Dã đã lấy không ít thịt và rượu cho hắn, hắn cảm thấy Tiểu Dã người này vô cùng không tệ, đây là có tiền mọi người cùng kiếm, mọi người cùng tiêu, hắn thật sự không quá coi trọng đồng tiền, mạng sống rất nhiều, chỉ cầu vui vẻ.

Tiểu Dã đầu tiên là sững sờ, lập tức lắc đầu.

— Tuy rằng ngươi vẫn chưa trưởng thành, nhưng dù gì cũng là một nam nhân, không có chút tiền trên người làm sao được.

Tiểu Dã vẫn lắc đầu.

Tiểu tử này! Hàn Nghệ thở dài, nói: — Được rồi, kỳ thật là ta ngại tiền này quá nặng, ngươi giúp ta cầm một ít được không?

Lúc này Tiểu Dã mới nhận lấy, nhét vào trong ngực, cười ngây ngô, giống như cậu chưa bao giờ cầm nhiều tiền như vậy, vẫn thường hay đưa bàn tay nhỏ bé ra vỗ vỗ.

Bởi vì chung quanh không có quán trọ, bọn họ lại không tiện quay về Mai Thôn, với lại quán trọ ở Mai Thôn kia đến ăn thịt mà cũng phải đặt từ trước nữa, hai người đã đi hơn một canh giờ rồi, lúc này mới phát hiện một túp lều nhỏ ở thượng du Mai Hà.

Một chút bánh nướng này, đi một đoạn đường như vậy đã tiêu hóa gần hết, hai người khẩn trương đi vào túp lều, tâm trạng kích động dị thường, đặc biệt là Hàn Nghệ, đây là lần đầu tiên hắn đến tiệm ăn từ khi hắn đến Đường triều.

Chường quây của tửu lầu kia thấy Hàn Nghệ, Tiểu Dã này bộ dạng khó coi, đây đầu gì cũng là tửu lầu hai tầng lầu a, còn có cảnh sông để ngắm, là nơi các người tới sao, vội vàng gọi bọn họ lại: – Các người đứng lại.

Hàn Nghệ kinh ngạc nói: – Làm gì?

Chường quây kia tiến lên nói: – Các người tới đây làm gì?

Hàn Nghệ cảm thấy chường quây này có bệnh, hừ nói: – Tới đây đương nhiên là ăn com, chẳng lẽ lại tới đi ị, ta nói người lão đầu này có biết làm buồn bán hay không a!

Chường quây kia hắc một tiếng, nói: – Tiểu tử nhà người giọng điệu cũng lớn đấy, các người có tiền không?

Hàn Nghệ không nói hai lời, tay vỗ lên trên quây, trên quây liền xuất hiện một xâu tiền đồng nhỏ.

Đại khái khoảng chừng ba mươi văn tiền, ba mươi văn tiền này rất có giá trị ở tửu lầu nhỏ này, cũng đủ cho hai người bọn họ ăn một bữa tiệc lớn rồi.

Chường quây kia sùng sốt một hồi, phẩy ống tay áo rộng, tiền đồng rơi vào túi, lập tức thay một bộ mặt tươi cười – Nhị vị tiểu ca, mời vào trong, mời vào trong.

– ĐM! Lão đầu người thật đúng là nịnh hót.

Hàn Nghệ lúc này chỉ vào chường quây này mà mắng.

Không có cách nào, người có tiền chính là đại gia, chường quây cười ngượng ngùng, ai kêu lão khinh thường Hàn Nghệ trước.

Hàn Nghệ lại hừ một tiếng: – Nghe đây, mang rượu ngon thức ăn ngon lên, đại gia ta không thiếu tiền.

Chường quây kia thấy Hàn Nghệ tuổi không lớn, giọng điệu lại rất ngang tàng, rốt cuộc đây là đại thiếu gia của nhà nào cái trang vi hành a, lập tức không dám đắc tội, thời đại này có tiền chính là ngưu, vội vàng mời hai người lên lầu hai.

Đây đúng là không phải Hàn Nghệ giả người giàu có, kỳ thật ba mươi văn tiền này đối với hắn hiện tại mà nói, đó cũng là vô cùng nhiều, nhưng tính cách hắn như thế, không có cách nào, kiếp trước hắn cũng là như thế này, tiêu tiền như nước, gió thổi vô trứng gà, tài đi người yên vui.

Không có tiền?

Đến lúc không có tiền rồi nói a.

Sáng nay có rượu sáng nay say!

Hai người lên tới lầu hai, bởi vì bây giờ không phải là giờ ăn com, lầu trên lầu dưới đều hết sức trống trải, Hàn Nghệ, Tiểu Dã ngồi trên chiếc ghế gần cửa sổ, rượu và đồ ăn rất nhanh đã mang lên, một con cá chép lớn, một cân thịt chín, vài cái bánh mì lớn, hai bầu rượu, tuy rằng Đường triều đã có gạo rồi, nhưng chủ yếu vẫn là lấy mì làm lương thực chính.

Rượu và đồ ăn vừa lên, hai người lập tức sôi nhai hồ nuốt, bắt đầu ăn từng miếng lớn.

Bởi vì thời này vẫn chưa có rau xào, mùi vị đối với Hàn Nghệ quen ăn sơn hào hải vị mà nói, thật đúng là vô cùng bình thường, nhưng thứ nhất hắn cũng không quá chú ý đến đồ ăn, có cái ăn là được, bảo ngư là một bữa, mì gói cũng là một bữa, đừng bị đói là được rồi, hắn chỉ sợ không có com ăn, thứ hai, sau khi chịu đủ sự tra tấn ẩm thực hắc ám của Tiểu Vân, hắn cảm thấy đây quả thực là sơn hào hải vị, ăn vô cùng thơm ngon.

Đừng nhìn hai người tuổi tác không lớn, nhưng sức ăn thì không nhỏ nha, đồ ăn trên bàn nhanh chóng sạch sẽ giống như gió cuốn mây tan.

– Hô...!

Hàn Nghệ uống xong chén rượu cuối cùng, lau miệng, thật sự là sảng khoái a, nhìn Tiểu Dã ở đối diện, dường như đã ăn quá no, cười ha ha nói: – Kêu tiểu tử người ăn ít bánh chút, nhà người cũng không phải không nghe, giờ thì hay rồi, ăn no rồi hả.

Tiểu Dã nhếch môi cười, vỗ vỗ bụng, giống như đang nói, no thì ta cũng vui về.

Đúng lúc này, trong thang lầu đột nhiên truyền đến một tràng tiếng bước chân, hết sức nặng nề, xem ra trọng tải của người đi lên không nhỏ.

Là gã?

Hàn Nghệ nghe thấy từng tiếng cười ti tiện đó, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bốn năm người đi lên, người đi đầu là một người rất mập mạp, người này chính là chủ nợ Vương Bảo của hắn.

Đúng là oan gia ngõ hẹp a!

Hàn Nghệ cười cười.

Vương bảo cũng nhìn thấy Hàn Nghệ, sắc mặt hiện lên một thoáng kinh ngạc, với loại nhân sĩ ở giai cấp thấp giữa nông dân và nô lệ như Hàn Nghệ này, làm sao có thể lên đây dùng cơm, ở một tiếng: – Các người nhìn xem đây là ai a, ta không có hoa mắt chứ.

Bây giờ người kiêu ngạo, sớm muộn cũng có một ngày ta phải cho người biết tại sao bông hoa đỏ như vậy. Hàn Nghệ đứng dậy, mặt mỉm cười, chấp tay nói: – Hàn Nghệ bái kiến Vương đại công tử. Biểu hiện hết sức cung kính.

– Không dám, không dám.

Vương Bảo cả lợ phát phờ đi qua, kệp thương đeo gậy nói: – Người đừng lấy đao chém ta, là ta phải cảm ơn trời đất rồi.

Lấy đao chém người? Hừ, đây chỉ là mức nhẹ nhất, đợi ta nuốt xong cục tức này, ta sẽ cho người thấy, người cứ đợi đi. Hàn Nghệ trong lòng nổi lên một tia cười lạnh, ngoài miệng lại nói giọng điệu kinh sợ: – Xin lỗi, xin lỗi, hôm đó là đầu óc ta đây bị sét đánh hỏng rồi, đã mạo phạm Vương đại công tử, thật sự là muôn lần chết khó chối được sai lầm này, muôn lần chết khó chối được sai lầm này a.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Người Là Người Tốt.

Ngữ khí của Hàn Nghệ hôm nay là tất cung tất kính, khuôn mặt ngây ngô còn lộ ra một vẻ rất yếu đuối, quả thực là cách biệt một trời với Hàn Nghệ động một chút là lấy đao chém người hôm đó.

Vương Bảo hơi mơ hồ, rốt cuộc người nào mới là Hàn Nghệ thực sự, tuy nhiên căn cứ vào thiên tính mọi người đều thích nghĩ đến điều tốt, gã quyết đoán lựa chọn tin tưởng Hàn Nghệ của bây giờ, tên Hàn Nghệ điên điên khùng khùng hôm đó nhất định là bị sét đánh hỏng não rồi, nhất thời đắc thế không buông tha người, hừ nói: – Người đừng tưởng như vậy là ta sẽ bỏ qua, người một tên tiểu điền xá mà còn dám lấy đao chém ta, món nợ này sớm muộn ta cũng sẽ tính với người!

Tiểu điền xá này chính là từ chuyên dùng để chửi nông dân.

Đôi tay nhỏ của Tiểu Dã chống trên bàn, nâng cằm, nghe thấy Vương Bảo nói lời này, hé mắt nhìn Vương Bảo, nhướn đôi mày nhỏ lên, quyết miệng, trên mặt lộ ra vẻ không vui đơn thuần.

Nợ là nhất định phải tính toán rõ ràng, cũng không biết đến lúc đó là ai tính với ai đâu? Hàn Nghệ không chút ảo não, vẫn còn ăn nói khép nép: – Vương công tử, ngài đại nhân không nhớ tiểu nhân, đáng chấp nhặt với tiểu tử nông gia ta đây sao, đây không phải hạ thấp thân phận của Vương công tử ngài sao.

– Như vậy cũng đúng.

Vương Bảo này đầu óc cũng xoay chuyển mau lẹ, liếc con người nhìn Hàn Nghệ nói: – Hôm đó nếu không phải ta không muốn chấp nhặt với tiểu tử người, đã sớm chặt đứt hai chân của người rồi, người cũng đừng cho là ta sợ người.

Khoác lác, Hàn Nghệ cảm thấy ngượng ngùng thay cho gã, ngoài miệng lại phụ họa nói: – Đúng vậy, đúng vậy.

Ánh mắt Vương Bảo đột nhiên liếc nhìn lên bàn, trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc, hét lên: – Chường quây, chường quây.

– Dạ dạ dạ.

Dưới lầu lập tức vang lên một giọng nói, chẳng bao lâu, chỉ thấy người chường quây kia hấp tấp chạy lên, “Vương công tử, có chuyện gì cần dặn?”

Vương Bảo liếc nhìn chường quây kia, nói: – Người là mù rồi hả. Nói xong chỉ tay vào Hàn Nghệ, nói: – Với tiểu tử nghèo này mà người cũng để hấn lên, người không sợ hấn không có tiền trả người sao.

Nếu như hấn không trả tiền trước, đương nhiên ta sẽ không để hấn đi lên, nhưng người ta còn sáng khoái hơn người một chút, trước khi ăn cơm đã trả tiền rồi. Chường quây kia nói: – Vương công tử, nhị vị tiểu ca này đã thanh toán tiền cơm rồi.

– Cái gì?

Vương Bảo có vẻ càng kinh ngạc, bởi vì Hàn Đại Sơn khi còn sống là cố nông của Vương gia bọn họ, cho nên gã rất rõ lai lịch của Hàn gia, Hàn Đại Sơn kia cả đời cũng chưa từng tới nơi này ăn cơm, hơn nữa hiện tại Hàn Nghệ vẫn còn nợ nần đầy mình, không khỏi kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ, nói: – Tiểu tử người có tiền không trả nợ, chạy đến đây sống sung sướng?

Hàn Nghệ cười cười đôn hậu, một tay khoác lên vai Vương Bảo: – Vương công tử, ta còn đang muốn nói chuyện này với ngài, nào nào nào, qua đây nói.

Vương Bảo vốn dĩ thấy tay của Hàn Nghệ đập trên vai gã, nhất thời về mặt bất mãn, nhưng lại nghe Hàn Nghệ muốn nói với gã chuyện trả nợ, một tia bất mãn kia lại biến thành hoang mang, thầm nghĩ, chẳng lẽ tiểu tử này phát tài rồi? Không thể nào nha, mới qua có vài ngày, nhưng nếu hắn không phát tài, thì tại sao có thể tới đây dùng cơm.

Mang theo sự hoang mang cùng Hàn Nghệ đi qua một bên.

Hàn Nghệ đột nhiên thở dài: – Vương công tử, thực không dám giấu giếm, ta cảm thấy ta quá có lỗi với ngài rồi, thời đại này a, người tốt thật sự là quá ít, khi người có tiền, tất cả mọi người đều vây chung quanh, nhưng khi người gặp nạn, ai nấy đều giữ khoảng cách. Ta chỉ nói như thế thôi, nếu không phải Vương công tử ngài chịu cho ta mượn tiền, ta đây có thể thành thân hay không cũng là một chuyện rất khó khăn. Ôi, hôm đó đầu óc bốc hỏa, đã va chạm Vương công tử, đối với chuyện này ta đã có mấy đêm không ngủ được, Vương công tử là người cực cực tốt nha, cứu người trong lúc nguy nan, bên ngoài đồn Vương công tử là cái gì mà đồ chó ăn người không nhà xương, cá nhân ta cho rằng đây đều là có người ác ý hãm hại, với mấy người bọn họ, ai sẽ dễ dàng cho người khác mượn tiền, đúng là đúng nói chuyện không đau thắt lưng, trừ Vương công tử ở ngoài, ta thật sự không nghĩ ra còn có ai có thể làm được như thế.

Lời này khiến Vương Bảo thấy trong lòng thoải mái nha, thầm nghĩ, còn không phải sao, người tìm người khác vay tiền, người khác đều trốn tránh không kịp, cũng chỉ có ta đồng ý cho các người vay tiền, đây chính là hành vi của đại thiện nhân nha, chỉ là thêm chút lợi tức mà thôi, đó cũng là rất bình thường a! Lập tức liền mỉm cười: – Tiểu tử ngươi cũng nói một câu rõ ràng rồi.”

Tên khốn khiếp ngươi, quả thực chính là một con quỷ hút máu, người nào đã mượn tiền của ngươi, không bị ngươi làm cho táng gia bại sản, cửa nát nhà tan, cứ chờ xem, sớm muộn cũng có một ngày lao tù phải trừ mối hại là ngươi. Hàn Nghệ cười nói: – Lời nói thật, lời nói thật mà thôi.

Vương Bảo thở dài, dùng một kiểu giọng điệu của ngày tận thế nói: – Chỉ tiếc bây giờ người hiểu chuyện giống như ngươi đây thật sự là quá ít, giống như mấy thứ không có mắt đó, còn tưởng rằng ta ức hiếp bọn họ, thật là đáng ghét.

– Đa tạ Vương công tử khách lễ. Hàn Nghệ lại nói: – Nhưng mà ta cho rằng đây cũng là chuyện thường tình của con người, Vương công tử không cần phải chú ý, cây ngay không sợ chết đứng a.

– Hà? Sao nói lời này?

Vương Bảo lập tức lộ ra một vẻ mặt bức thiết.

Hàn Nghệ cười nói: – Không biết Vương công tử đã nghe qua một câu nói thế này chưa, người nợ tiền mới là đại gia. Những người đó khi mượn tiền, cũng người như Bô Tát, chỉ thiếu chút nữa đã gọi người là cha rồi, người không cho hắn mượn tiền à, hắn ghi hận người, cảm thấy người không biết đạo nghĩa, nhưng cho hắn mượn, đợi khi hắn phải trả tiền, hắn lại ghi hận người, cảm thấy con người người quá không biết tình cảm, đây không phải người a, làm người khó a, làm một vị đại thiện nhân như vậy giống Vương công tử khó càng thêm khó, ngài muốn ta làm việc này, ta nhất định là không làm được.

Trải qua một lượt phân tích như vậy của Hàn Nghệ, Vương Bảo nhớ tới những lời đồn đại nhắm nhĩ nhắm vào Vương gia bọn họ ở bên ngoài, lập tức cảm giác mình quá ủy khuất, đúng rồi, ta vẫn luôn luôn giúp người, tại sao lại đòi lấy sự nhục mạ như thế, thật là quá không công bằng. Một phen tán gẫu, chỉ cảm thấy như gặp được tri kỷ, hận là đã gặp nhau muộn, về mặt cảm động nói với Hàn Nghệ: – Hàn lão đệ, lời này của đệ nói thật sự là quá hay, không ngờ rằng trên đời này người hiểu ta nhất, lại là Hàn lão đệ.

Hàn Nghệ thỉnh linh nói: – Vậy Vương công tử, khoản nợ của ta...?

– Khoản nợ của ngươi... đương nhiên là vẫn phải trả.

Thiếu chút nữa Vương Bảo đã nói “khoản nợ của ngươi miễn đi”, may mà thắng xe lại đúng lúc, nhưng lại cảm thấy như vậy hơi không đúng với lời phân tích này của Hàn Nghệ, vì thế lại nói: – Tuy nhiên Hàn lão đệ, ngươi yên tâm, ta sẽ không thúc giục ngươi, chỉ cần ngươi trả trong vụ thu là được.

Tên mập này đúng là vô sỉ, cho dù là ở hơn một ngàn năm sau, vay nặng lãi hơn nữa thì cũng phải đến kỳ mới đi đòi, có bản lĩnh ngươi cứ đến thúc giục bây giờ, ngươi xem ta sẽ phản ứng ngươi hay không. Trong lòng Hàn Nghệ thầm khinh bỉ, ngoài miệng lại nói:

– Vậy sao có thể được, Vương công tử huynh đối đãi với ta như thế, sao ta có thể cố ý khất nợ, có tiền nên nhanh chóng đem trả, ta cũng từng mượn tiền của người khác, cho dù là một đồng tiền, ta đều nhớ kỹ mỗi ngày, kiểu khổ não này ta rất hiểu.

Vương Bảo kinh ngạc nói: – Nhanh như vậy ngươi đã có tiền trả à? Trong giọng nói lộ ra một tia buồn bực, ý của gã không phải ở tiền, mà ở Tiêu Văn a!

Hóa ra con mẹ ngươi còn muốn cầm chừng ta a, ngươi cũng thật trường tình đấy, thôi đi, hiện tại ta vẫn chưa quen hoàn cảnh, trước tạo quan hệ tốt với ngươi, đến lúc đó lại từ từ thanh toán khoản nợ với ngươi. Hàn Nghệ nhìn thấy tên này mặt lộ vẻ thất vọng, sao có thể không rõ, hận đến là ngứa cả răng, nhưng bây giờ hắn vẫn thật sự không dám xằng bậy, chủ yếu vẫn là không rõ tình hình lắm, ra về không biết, cười nói: – Là như vậy, ta gặp được một quý nhân, người đó cho ta một ít tiền.

– Quý nhân?

Vương Bảo bất giác nhìn Tiểu Dã, nhưng Tiểu Dã ăn mặc còn rách rưới hơn cả Hàn Nghệ, nhìn thế nào cũng không giống một quý nhân.

– Đúng vậy, chỉ tiếc quý nhân đó không để lại danh tính.

Hàn Nghệ nói: – Hay là ngày mai chúng ta hẹn Từ Lão tới đây, ta sẽ trả tiền trước. Nói như vậy, cũng không phải là Tiểu Dã rồi.

Vương Bảo tuy có chút tiếc nuối, cũng có chút hồ nghi, nhưng Hàn Nghệ đã nói như vậy rồi, tất nhiên gã cũng không tiện nói thêm gì, gật đầu nói: – Được, vậy chính ngọ ngày mai đi.

– Quyết định vậy đi.

Hàn Nghệ nói xong lại cười nói: – Vương công tử, sau này lão đệ còn có rất nhiều chỗ có thể cần sự trợ giúp của người, người xem ta trả tiền tích cực như vậy, lần sau vay tiền thì đừng cự tuyệt ta a.

Chỉ cần vợ người còn sống, người mượn bao nhiêu ta cũng cho, Vương Bảo âm thầm than một câu. Kỳ thật trong lòng gã còn rất hy vọng Hàn Nghệ tới hỏi gã vay tiền, liên tục gật đầu nói: – Được rồi, được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thoải Mái Là Được.

Sau khi hẹn cẩn thận thời gian cùng địa điểm với Vương Bảo, Hàn Nghệ liền chuẩn bị rời đi cùng Tiểu Dã, bởi vì sắc trời cung không còn sớm nữa.

Nhưng khi bọn họ xuống lầu thì, lại nhìn thấy một ông lão khom lưng đi tập tễnh lên lầu hai.

Kỳ quái, trông ông lão này còn nghèo hơn mình một ít, lấy đâu ra tiền ăn cơm ở đây? Hàn Nghệ thoáng nhìn, thấy sắc mặt của ông lão kia hơi thấp thòm bất an, trong lòng cũng đoán được thất thất bát bát. Bèn chờ đến khi ông ta đi ngang qua bên cạnh mình xong, đột nhiên thò tay ngăn cản Tiểu Dã, ra hiệu hắn dừng đi nhanh như vậy.

Quả nhiên, ông già kia vừa mới bước lên lầu, liền nghe thấy tiếng Vương Bảo reo lên: – Hồ lão nhi, cuối cùng lão cũng chịu đến rồi, thật là để bốn công tử chờ thật lâu nha.

Liền nghe thấy một thanh âm già nua vang lên:

– Không biết Vương công tử gọi tiểu lão nhi tới đây, có chuyện gì dặn dò? Trong giọng nói hiển lộ ra sự sợ hãi cùng cung kính cực kỳ rõ ràng.

– Đương nhiên là để nhắc nhở lão trả tiền chứ sao.

– Trả tiền? Không phải nói là ba tháng sao, bây giờ mới qua ba ngày mà!

– Ba tháng cái gì, trên giấy nợ ghi rõ ràng chính là ba ngày mà.

– Ba ngày? Rõ ràng lúc trước chúng ta đã đồng ý là ba tháng mà.

– Lỗi tai của lão chắc bị điếc rồi hả, chính miệng ta nói ba ngày rõ ràng, nếu không phải vậy làm gì có chuyện ta chỉ lấy lợi tức có hai mươi văn thôi.

– Lão làm sao có khả năng nghe lầm được, ruộng nhà lão bị hồng thủy phá hủy, nếu như chỉ có ba ngày, tiểu lão nhi lấy đâu ra tiền trả.

Hàn Nghệ nghe được trong lòng thờ dài, xem ra không chỉ mỗi nhà mình dính vào chuyện này rồi!

Chỉ nghe thấy Vương Bảo hừ lạnh: – Ta đây mặc kệ, bốn công tử nể tình đất ruộng của nhà lão bị hồng thủy phá hủy, mới cho lão mượn một trăm văn tiền. Lão đừng có không biết thân biết phận. Hơn nữa lão đừng có quên, tháng sau lão còn phải giao ra số tiền gốc nữa, số tiền này ta ngược lại cũng không cần lão trả gấp. Thế nhưng trong vòng hai ngày lão nhất định phải trả tiền lãi, nếu như lão dám không trả, ta đành bắt cháu gái của lão đến để gán nợ vậy.

– Vương công tử, tiểu lão nhi chỉ có mỗi một đứa cháu gái này mà thôi, ngài cũng không thể cướp ngang đi như vậy được. Coi như tiểu lão nhi van cầu ngài, Vương công tử, ngài làm ơn thư thả cho tiểu lão nhi một ít ngày đi. Trong giọng nói của ông lão đã bắt đầu mang chút ghen ngào, khiến người nghe được không khỏi cảm thấy thương cảm.

Hàn Nghệ nghe được liền thầm nghĩ trong lòng, cái tên khốn kiếp này, mới một trăm văn tiền đã nghĩ bắt cô nương nhà người ta gán nợ, người cung quá keo kiệt rồi.

– Thử thả mấy ngày là bao nhiêu ngày, nếu như người người đều giống như lão, vậy ta ăn cơm bằng cái gì. Ít nói nhảm đi, giờ này ngày mai ta sẽ tới nhà lão lấy tiền, nếu vẫn không có, liền bắt cháu gái của lão để gán nợ. Giờ thì rút, đừng quấy rầy bọn công tử ăn cơm.

– Vương công tử, ngài. . . ngài đây là lợi dụng tiểu lão nhi không biết chữ mà!

– Giấy trắng mực đen rõ ràng, nếu lão không phục có thể đi quan phủ cáo ta cũng không sao.

– Lão già đáng chết, rút nhanh lên một chút, không phải vậy thì bỏ xác lại nơi này luôn đi.

Cuối cùng Vương Bảo cũng không nhịn được mà đôi giọng hung hăng đe dọa rồi.

Vương gia nguyên bản chỉ là một nhà tiểu địa chủ, dựa vào cho vay nặng lãi để kiếm lợi. Tại vùng ngoại ô Dương Châu cũng có tiếng là đề tiện vô liêm sỉ, nếu người chẳng may dính vào Vương gia một chút, vậy người chắc chắn sẽ bị bọn họ hút sạch không còn một giọt máu. Danh tiếng này là do cha của Vương Bảo cũng tương đối thông minh, Vương gia rất ít làm ăn trực tiếp trong thành Dương Châu, dù sao trong thành là có không ít người có quyền thế, cũng ít có người thêm vay tiền nhà gã, vì lẽ đó mục tiêu chính của Vương gia là vùng ngoại thành. Mai thôn cũng ở trong đó. Bách tính vùng ngoại ô phàm là vừa nghe đến Vương gia, mỗi người đều là vừa hận vừa sợ. Có một quãng thời gian, bọn họ thà rằng chịu đói, cũng quyết không chịu vay tiền của Vương gia.

Chuyện làm ăn gần nửa năm nay của Vương gia vô cùng khó khăn, cũng may có trận đại hồng thủy này, khiến cho đất ruộng của rất nhiều bách tính sống ở phụ cận Mai Hà đều bị ngập lụt. Bách tính không có cơm ăn, chỉ có thể cắn răng vay tiền Vương gia. Chuyện làm ăn của Vương gia mới dần dần tốt lên. Gần nhất Vương Bảo cho vay không ít tiền tại vùng này. Chẳng may gã lại coi trọng cô cháu gái của Hồ lão đầu, thế là liền lợi dụng chuyện Hồ lão đầu không biết chữ lại là người thành thật hàm hậu, động một ít tay chân lên giấy nợ, khiến cho thời hạn trả nợ rút ngắn mất ròng rã tám mươi ngày. Chuyện này quả thật khiến người hận nghiêng răng.

Bất quá cũng kỳ lạ là Hồ lão nhi này cũng quá hồ đồ rồi, với cái xú danh của Vương gia, làm sao có khả năng cho người mượn một trăm văn tiền, kỳ hạn tới ba tháng, mà lợi tức cũng chỉ có hai mươi văn tiền được, trong này khẳng định có trò lừa!

Vương Bảo cố ý làm như thế này, đơn giản là vì sau này nếu phải lên quan phủ, gã cũng có thể tự bào chữa, ta thu lợi tức thấp như thế, làm sao có khả năng là ba tháng, khẳng định ông lão này nghe lầm.

Tuy rằng Hàn Đại Sơn cũng là tương đối thành thật, thế nhưng không hề hồ đồ. Lúc trước quyết định đi vay tiền Vương gia, Hàn Đại Sơn đã suy đi nghĩ lại, cân nhắc đầy đủ, tất cả đều tính toán rõ ràng, mới nghĩ đến việc mời Từ lão làm công chứng viên cho mình. Từ lão là người biết chữ, vì lẽ đó Vương Bảo cực kỳ khó lợi dụng. Nhưng đáng tiếc người tính không bằng trời tính, ông ta vậy mà lại bị sét đánh chết, lại còn gặp phải một hội đại hồng thủy nữa chứ. May mà Hàn Nghệ này cũng không phải Hàn Nghệ kia. Nếu không thì, có khả năng kết cục của Hàn gia cũng tương tự như Hồ lão đầu rồi.

Hàn Nghệ âm thầm cau mày, chợt nghe thấy tiếng khóc của ông già kia càng lúc càng gần, lập tức phát phát tay với Tiểu Dã, hai người liền đi ra từ lâu.

Ra từ lâu, Hàn Nghệ cố ý thả chậm lại bước chân, dùng dư quang khoé mắt liếc nhìn phía sau, chỉ thấy Hồ lão đầu đang vừa khóc lớn vừa đi ra, dáng vẻ vô cùng thảm lương.

Đợi đến khi Hồ lão đầu cách hẳn tương đối gần thì, tay áo vung lên một cái, một chuỗi tiền đồng liền rơi ra.

Tiểu Dã kinh ngạc liếc nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cười lắc đầu một cái, đầu giương lên phía trước, cùng Tiểu Dã tăng nhanh bước chân.

Hồ lão đầu cũng thực sự là người hàm hậu thành thật, ông lão tuy vừa vận nhìn thấy trong tay áo của Hàn Nghệ rơi ra một chuỗi tiền đồng, nhưng vẫn vội vã tiến lên hô: – Hai vị tiểu ca, hai vị tiểu ca.

Nhưng mà Hàn Nghệ, Tiểu Dã vẫn giả vờ như không có nghe thấy, càng chạy càng nhanh.

Hồ lão đầu nhặt lên chuỗi tiền đồng, còn muốn đuổi theo, thế nhưng làm sao có thể đuổi được Hàn Nghệ cùng Tiểu Dã. Rất nhanh liền bị bọn họ bỏ lại đằng sau.

Mất thấy không đuổi kịp, Hồ lão đầu cúi đầu nhìn chuỗi tiền trong tay, tính ra chỉ ít cũng tới một trăm văn tiền, không khỏi suy nghĩ xuất thần. Quá nửa ngày, ông lão mới quyết tâm, cuộn chuỗi tiền vào trong lòng. Sau đó lau khô nước mắt trên mặt, hưng phấn đi về nhà.

Đợi cho bóng Hồ lão đầu biến mất ở giữa trời chiều thì, Hàn Nghệ cùng Tiểu Dã mới từ mặt sau của một cây đại thụ đi ra.

Tiểu Dã đột nhiên lôi kéo ống tay áo của Hàn Nghệ, dùng một loại ánh mắt hỏi dò nhìn hắn.

– Người là muốn hỏi ta tại sao phải trợ giúp ông lão này đúng không?

Hàn Nghệ cười nói.

Tiểu Dã gật gù đầu.

Hàn Nghệ hơi hột cười nói: – Tiền tài mà, đều chỉ là việc nhỏ, có thể tiêu sảng khoái là được, mặc kệ là dùng để ăn hay là ném.

Tính cách này là một mặt. Còn có một mặt, chính là tại thời điểm hấn cực kỳ bất lực, cung từng vô cùng hi vọng có người có thể giúp hấn một chút như thế. Nhưng đáng tiếc không có gặp phải. Vì lẽ đó, hấn cực kỳ hiểu rõ tâm tình tuyệt vọng của Hồ lão đầu. Nếu như không ném đi một xâu tiền, trong lòng hấn sẽ không nhìn được mà hoảng hốt, nói không chắc lúc đi ngủ buổi tối vẫn còn ghi nhớ việc này. Như vậy liền khó chịu, tiền này coi như dùng để mua sáng khoái, hài lòng là được. Nếu ném xâu tiền này xong mà hấn đạt được sự sáng khoái cực kỳ thì, tốt nhất nên ném. Ngược lại hiện tại hấn vẫn có tiền trả nợ, một trăm văn tiền này đối với hấn mà nói, cũng chỉ là vấn đề có thể vào tiệm ăn mấy lần mà thôi.

Tiểu Dã gật gật đầu, đột nhiên dùng ngón tay út chỉ về phía tử lâu.

Có ý gì? Hàn Nghệ nhìn về phía tử lâu một chút, suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên nói: – Người chỉ Vương Bảo đúng không?

Tiểu Dã gật gật đầu, chỉ chỉ Hàn Nghệ, lại chỉ chỉ về phía tử lâu

Hàn Nghệ suy nghĩ một chút, nói: – Người là muốn hỏi ta, vừa nãy tại sao phải ăn nói khép nép với Vương Bảo đúng không?

Tiểu Dã dùng sức gật gật đầu.

Hàn Nghệ sờ sờ cái đầu nhỏ của hấn, cười nói: – Đó là bởi vì ta hiện tại còn không có năng lực để đối phó Vương Bảo, so với để gã lúc nào cũng phòng bị ta, còn không bằng để gã thả lỏng cảnh giác, đợi được cơ hội tới, ta liền có thể cho gã một đòn trí mạng.

Trong cái nghề này của bọn hấn, bắt đầu bất kỳ một âm mưu nào, việc đầu tiên là phải thu được tín nhiệm của mục tiêu.

Tiểu Dã trừng mắt nhìn, chợt vừa cười vừa gật đầu.

Đến khi trở lại cửa thôn, Tiểu Dã liền đem năm trăm văn tiền trên người giao cho Hàn Nghệ, cậu thật sự chỉ là giúp Hàn Nghệ chia sẻ trọng lượng. Hàn Nghệ đương nhiên không chịu như thế, thế nhưng Tiểu Dã ném tiền xong liền chạy, trong chớp mắt liền biến mất rồi.

Không có cách nào, Hàn Nghệ chỉ có thể nhặt tiền lên. Trong lòng lại nghĩ, tiền này cũng không thể mang về toàn bộ, con mụ trong nhà kia quá mạnh, một cước liền có thể đem ta đập bay, căn bản là đánh không lại, tiền này mang về, vạn nhất bị nàng đoạt mất, làm sao bây giờ?

Nghĩ tới đây, hấn nhìn chung quanh một chút, tìm một chỗ địa phương bí mật, đem tiền ẩn giấu đi, chỉ giữ lại trên người hai xâu tiền nhỏ cùng một nén bạc. Thế nhưng hấn cũng chưa có về nhà vội, mà bước đi hướng về phía Quan gia.

Đồng đồng đồng!

– Ai thế!

– Là ta, tiểu Nghệ.

Kết.. một tiếng, cửa mở ra, chỉ thấy Quan tam thúc cùng Quan tam thẩm đứng ở bên trong, dùng một loại ánh mắt phi thường thấp thòm nhìn vào Hàn Nghệ trước cửa.

Hàn Nghệ biết, bọn họ là sợ chính mình đến hỏi vay tiền bọn họ. Từ khi Vương Bảo náo loạn một trận xong, người trong thôn nhìn thấy Hàn Nghệ, đều là tương đối khản trương. Đây cũng không phải nói tình người âm lạnh gì, chỉ là bọn họ cũng làm gì có tiền cho vay, bọn họ cũng có con cái phải nuôi chứ. Tuy là bởi vì khi Hàn Đại Sơn còn sống luôn sẵn sàng trợ giúp bọn họ, thế nên bọn họ cũng cực kỳ xoắn xuýt. Đối với điểm này, Hàn Nghệ trái lại cũng không có một chút nào oán hận bọn họ. Chuyện vay tiền như thế này, cho vay là ân tình, không cho vay được cũng là điều đương nhiên, không thể vì vậy mà đi oán hận người khác.

– Tam thúc, tam thẩm, ta thật có lỗi với hai người!

Hàn Nghệ vừa thấy được vợ chồng bọn họ, đột nhiên gào lên một tiếng, trái lại dọa cho vợ chồng Quan tam thúc giật mình.

– Ai u, tiểu Nghệ, chuyện gì xảy ra thế?

Hàn Nghệ không nói.

Quan tam thúc lo lắng hỏi: – Tiểu Nghệ, người mau nói đi, xảy ra chuyện gì thế?

Hàn Nghệ vội vàng lên tiếng: – Tam thúc, là như vậy, sáng nay ta nhàn rỗi tẻ nhạt, vừa vận tinh cờ gặp con Tiểu Hoàng của nhà thúc, liền nghĩ dẫn theo Tiểu Hoàng đi thôn sau chơi đùa, nhưng mà làm sao ngờ được... làm sao mà được...

Lời này vừa nói ra, Quan tam thúc lập tức càng gấp: – Rốt cục là làm sao, Tiểu Nghệ, người nói thẳng luôn đi!

Hàn Nghệ cúi đầu, nhỏ giọng nói: – Nhưng ai mà ngờ được thôn sau có người đang săn thú, ta nhất thời không có để ý kỹ Tiểu Hoàng, kết quả nó liền bị những người kia bắn chết, tam thúc, tam thẩm, ta thật có lỗi với các người!

Nguyên lai là như vậy, thực sự là dọa chết ta rồi. Quan tam thúc nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm. Vừa nãy ông ta suýt nữa bị Tiểu Nghệ hù chết, cười ha ha nói: – Không có chuyện gì, chỉ là một con chó mà thôi, chuyện cũng không lớn.

Quan tam thắm vẫn đứng sau lưng Quan tam thúc hận không thể một cước đạp Quan tam thúc bay ra ngoài cửa luôn đi, vội vàng chen miệng nói: – Tiểu Nghệ, thế Tiểu Hoàng bây giờ đang ở chỗ nào?

Hàn Nghệ hát đầu, nghĩa bạc vân thiên nói: – Điều này tam thắm cứ yên tâm, ta biết ta có lỗi với Tiểu Hoàng, có lỗi với hai người, vì lẽ đó hậu sự của Tiểu Hoàng ta cũng không dám làm phiền tam thắm bận tâm, chuyện này vốn là ta phải làm.

– Hậu sự?

Quan tam thắm ngần ngại hỏi: – Người có ý gì?

– Chính là mang đi chôn ạ.

– Chôn rồi! Quan tam thắm kinh hô một tiếng, nhất thời chỉ cảm thấy một trận đầu choáng mắt hoa, tên tiểu tử này thực sự là bị sét đánh hòng não rồi, đây cũng là một đồng thịt nha!

Nguyên lai bọn họ vốn dự định năm nay tết đến liền làm thịt Tiểu Hoàng, cải thiện sinh hoạt, nhìn xem có thể mang bán kiếm ít tiền tiêu tết hay không, vậy mà lại để cho người khác bắt chết. Kỳ thực điều này cũng không quan trọng lắm, sớm ăn muộn ăn cung bất quá chỉ là chênh lệch một chút như vậy. Thế nhưng người không thể liền khối thịt cũng không cho ta a!

Người nói xem chuyện này có đáng giận hay không?

Quan tam thúc cung phản ứng lại, ông ta trái lại cảm thấy không quá quan trọng, cũng chỉ là mất một bữa thịt mà thôi, vội vàng an ủi thế tử nói: – Chôn liền chôn đi, ngày khác chúng ta lại nuôi con khác là được rồi.

Quan tam thắm cả người đều run lên, tình huống trong nhà Hàn Nghệ là như thế nào, bà ta rất rõ ràng, có đánh chết Hàn Nghệ, hấn cũng không lấy ra nổi tiền đền. Bữa thịt này nhất định là bị mất rồi. Lúc này liền tức giận đến mức cả khuôn mặt to mọng đều đỏ phừng phừng.

Tam thúc biết rõ, đây là nhíp điệu cọp cái muốn bạo phát rồi, trong lòng có chút sợ sệt, không dám lại noi thêm gì nữa.

Hàn Nghệ thấy cũng gần đủ rồi, lại chơi tiếp, Quan tam thúc có khả năng sẽ bị bạo hành gia đình. Trong hồi ức của hấn, Quan tam thúc có thể xem là một người tốt, hàm hậu thành thật. Chuyện dở chính là Quan tam thắm lại tương đối mạnh mẽ, vì lẽ đó hấn mới nghĩ trêu đùa Quan tam thắm thêm một chút, lúc này mới thôi nói: – Còn có. . .

Quan tam thúc vội vàng hỏi:

– Còn có cái gì?

Hàn Nghệ đột nhiên lấy ra một xâu tiền từ trong người: – Còn có một ít tiền vị công tử đi săn kia bồi thường ta, tổng cộng sau mười văn tiền, hai vị đếm lại đi.

Đây thực sự là xoay chuyển tình thế a!

Quan tam thúc sùng sốt: – À? Còn có tiền bồi thường?

Lời còn chưa dứt, một vệt bóng đen từ trong nhà liền lao ra. Trong lúc hoảng hốt, xâu tiền kia liền rơi vào trong tay Quan tam thắm, một đôi mắt cá chết nhìn chòng chọc vào xâu tiền kia, xác nhận là sự thật xong, phi thường tự nhiên đem thả vào trong tay áo, trên mặt mây gió biến ảo, vui mừng đến mức miệng đều không đóng lại được: – Tiểu Nghệ, không phải tam thắm nói người, cha người khi còn sống là huynh đệ tốt nhất của tam thúc người, chỉ là một con chó mà thôi, chết thì chết. Lại đem người sợ sệt thành hình dáng như vậy, lẽ nào tam thắm có thể vì một con chó mà gây phiền phức cho người sao, người nghĩ tam thắm là loại người này sao?

Người tìm ta phiền phức, ta ngược lại thất ra không sợ, ta chỉ sợ người tìm tam thúc phiền phức mà thôi. Hàn Nghệ thì thào trong lòng một câu, nữ nhân này tro mặt cũng thật là nhanh, ngoài miệng lại nói: – Tam thắm đương nhiên không phải loại người này.

Quan tam thúc đều có chút nghe không vô rồi, người cũng quá dối trá đi. Trên mặt lúc đỏ, lúc trắng, ho nhẹ một tiếng, thấp giọng nói: – Ai, bà nó, nhà Tiểu Nghệ. . .

Có câu là biết chồng không ai bằng vợ, Quan tam thúc vừa mới nói ra vài chữ, Quan tam thắm liền biết cái mộng của chồng muốn cong về phía nào rồi. Lập tức lên giọng nói với Hàn Nghệ: – Tiểu Nghệ, người còn chưa có ăn cơm phải không? Tam thắm vừa vặn làm một ít đồ ăn, người nếu không ngại liền vào ăn một chút. Lời tuy như vậy, thế nhưng thân thể mập mạp vẫn chặn ở trước cửa, không có chút ý tứ tránh ra nào.

Hàn Nghệ làm sao không biết bà ta là có ý gì. Bề ngoài là mời hấn vào nhà ăn cơm, trên thực tế là nhắc nhở hấn cả nhà ta là muốn ăn cơm rồi, người nhanh đi về đi. Bất quá hấn cung không thêm để ý, ngược lại số tiền này hấn vốn định cho Quan tam thúc, dù sao con chó kia thực sự giúp hấn đại ân, vung vẩy lấy hai tay nói: – Không cần, không cần, ở nhà ta đã nấu cơm rồi, ta đi đây, tam thúc, tam thắm có gì gặp lại sau.

Nói xong, hấn phi thường phối hợp Quan tam thắm rồi đi.

Mơ hồ còn nghe đến phía sau truyền đến tiếng đối thoại của tam thúc và tam thắm.

– Bà làm sao có thể như vậy, nhà Tiểu Nghệ hiện tại thiếu nợ Vương gia không ít tiền, chúng ta là hàng xóm có thể giúp một điếm la một điếm. Bà không giúp đỡ thì thôi, lại còn thu tiền của hân.

– Cái gì mà là tiền của hân, đây rõ ràng chính là tiền bồi thường của Tiểu Hoàng mà. Lại nói, nhà hân nợ Vương gia bao nhiêu tiền? chỗ này mới sau mười văn tiền, nếu như hân thật sự chỉ thiếu sau mười văn tiền thôi, lão nương không nói hai lời nhất định đưa hết cho hân.

Luận cãi nhau, ăn nói vụng về như Quan tam thúc làm sao có khả năng là đối thủ của Quan tam thâm, một câu nói liền khiến ông ta á khẩu.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Hai Biện Pháp.

Sau khi rời khỏi Quan gia, Hàn Nghệ lại tiện đường đi đến chỗ Từ lão, nhắc Từ lão biết ngày mai phải gặp Vương Bảo ở tửu quán để giải quyết chuyện vay nợ. Từ lão là công chứng viên, nhất định phải đến đấy. Chỉ bất quá lúc Hàn Nghệ đang nói, Từ lão tay vẫn nâng một quyển sách tre, một bên nhìn, một bên “Ồ ồ ồ” qua loa với Hàn Nghệ, Hàn Nghệ cũng rất bất đắc dĩ, cũng biết Từ lão là một con mọt sách chính gốc, đành nhắc đi nhắc lại thời gian cùng địa điểm nhiều lần mới rời khỏi. Đến khi Hàn Nghệ rời đi một hồi lâu rồi, Từ lão mới giật mình nhận ra, nhất thời đầy mặt khiếp sợ, tuy nhiên trong phòng đã không còn một bóng người. Ông lão vẫn một mặt khiếp sợ, trái lại có chút kính sợ.

...

Là về nhà? Hay là ngủ ở bên ngoài? Ai. . . Ta không thể cứ ngủ ở bên ngoài mãi được, tóm lại vẫn phải về nhà. Nhưng mà nếu về nhà, vạn nhất nang lại đập bẹp ta làm sao bây giờ?

Hàn Nghệ đứng bồi hồi dưới một cây đại thụ cách nhà khoảng trăm bước xa. Dù là ai phải đối mặt với một bà vợ có vũ lực mạnh hơn mình rất nhiều trong khi thông minh lại thấp hơn mình thì, trong lòng đều sẽ cảm thấy sợ sệt. Đạo lý này cũng giống như việc người sợ lão hổ vậy, bởi vì lão hổ là không giảng đạo lý.

Do dự một hồi lâu, Hàn Nghệ cắn răng một cái, chết thì chết đi, kệ con mẹ nó chứ, ta đường đường là một đại nam nhân chẳng nhẽ lại bị nữ nhân đánh liền nhà cũng không dám về, quá mất mặt. Lần này nang lại dám động thủ lần nữa, ta liền. . .liền gọi cứu mạng, để cả thôn đều biết bộ mặt thật của nữ nhân này!

Hàn Nghệ nghênh ngang đi về nhà, nếu đã quyết định trở lại, đương nhiên phải hung hăng một chút. Tuy nhiên mới đi tới cửa, vừa vận nhìn thấy Tiêu Vân từ trong nhà bếp đi ra, sắc mặt liền không khỏi căng thẳng, sợ hãi lập tức nảy sinh.

– Về rồi à!

Tiêu Vân thấy Hàn Nghệ trở về, ngoài miệng tuy vẫn lạnh như băng, thế nhưng trong mắt vẫn mang theo một chút quan tâm.

Hàn Nghệ “Ừ.” Một tiếng: – Ta đã ăn cơm rồi.

– Ta cũng không có phần cơm cho ngươi.

– Ách. . . !

Hàn Nghệ lập tức một trận lúng túng, nói thầm một tiếng, như vậy tốt nhất! Sau đó liền tiến vào nhà, nửa nằm ở trên giường. Trong lòng không khỏi cảm khái một câu, vẫn là trong nhà thoải mái nhất, tuy rằng hơi cũ nát.

Sau đó Tiêu Vân cũng đi vào, ngồi ở đầu giường bên kia, lấy ra hai khối bánh nướng từ trong bọc quần áo bắt đầu áo nhai kỹ nuốt chậm, bánh nướng này có người nói là lương khô truyền đến từ Tây Vực, là dùng bột mì cùng hạt vừng làm, mùi vị rất là bình thường, tuy nhiên nang vẫn ăn ngon lành. Chuyện gia bạo đêm qua, tựa hồ thật giống chưa từng xảy ra vậy.

Đáng thương a! Nếu như cô không có vận dụng bạo lực với ta như thế, nói không chắc ta còn có thể mang về mấy khối thịt cho cô ném thử. Thế nhưng hiện tại đây là chuyện không thể rồi. Hàn Nghệ ngồi trên giường gỗ, thấy cái bánh nướng kia rất tròn, mới hỏi:

– Đây nhất định không phải do cô làm đúng không?

– Là Trương Lục làm cho ta.

Tiêu Vân thân nhiên hồi đáp.

Dù sao khi Hàn Đại Sơn còn sống vẫn là khá có nhân duyên trong Mai thôn, các thôn dân tuy không có tiền, nhưng vẫn đưa ít đồ đến tỏ vẻ giúp đỡ.

Thì ra là thế. Hàn Nghệ gật gật đầu nói: – Ta hiểu được.

Tại phương diện nấu nướng, Tiêu Vân thực sự là biết kinh sợ rồi, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra nhàn nhạt đỏ ửng, nói sang chuyện khác: – Hôm nay người lại chạy sang nhà Dương nhị thúc ăn chực à?

– Cái gì mà ăn chực? Hôm đó ta cung giúp thúc ấy rất tốt mà, huống hồ hôm nay ta cung không có đi.

– Vậy thì người đi đâu?

– Đi ra bờ sông mài dao.

Hàn Nghệ hung hăng nhìn Tiêu Vân.

– Ưc. . .khụ khụ khụ.

Tiêu Vân bị sắc đến nổi ho một trận dữ dội, vội vàng uống ngụm nước, quá một hồi lâu mới ổn định, lườm Hàn Nghệ một cái: – Chỉ nói mò. Lại nhớ tới đêm qua Hàn Nghệ nói muốn đi lấy dao, kết quả là một đi không trở lại, không khỏi lại cảm thấy buồn cười.

Cái nhìn này quả thật phong tình vạn chủng, hơn nữa nang ho đến hai gò má đỏ ửng, tăng thêm tú sắc, không khỏi khiến tâm thần Hàn Nghệ nhảy một cái, nhưng rất nhanh sẽ ổn định lại, khẽ hừ một tiếng, biểu thị bất mãn với Tiêu Vân. Lại nói: – Ai, thời gian đã trôi qua nhiều ngày rồi, cô không phải nói cô có biện pháp trả nợ sao?

Tiêu Vân liếc xéo hắn một cái, nói: – Người còn biết quan tâm việc này?

Hàn Nghệ tức giận nói:

– Ta có thể không quan tâm sao, nếu như không trả hết nợ, vậy chúng ta coi như xong. Vì lẽ đó ân oán giữa chúng ta phải tạm hoãn lại, trước tiên trả hết khoản nợ này lại nói sang chuyện khác. Cô nói cô có biện pháp, nói nghe một chút. Lời này của hắn là có ý cả, đơn giản là vì tìm về chút mặt mũi cho mình mà thôi. Ngày hôm qua cô dám đánh ta, ta còn nhớ kỹ đây, ta sao có thể bỏ qua nhẹ nhàng như thế, chẳng qua hiện tại phải đối đầu với kẻ địch mạnh mẽ, ta phải lấy đại cục làm trọng.

Tiêu Vân trái lại không nghĩ nhiều như vậy, bởi vì nang không thấy Hàn Nghệ phải tìm về mặt mũi để làm gì, đánh không lại nang là cực kỳ bình thường, liền nhìn thẳng vào Hàn Nghệ, nghiêm túc nói: – Ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có hai cái biện pháp.

Oa! Còn có cơ hội lựa chọn? Có cần lợi hại như vậy hay không? Hàn Nghệ hồ nghi nói: – Biện pháp gì?

Tiêu Vân nói: – Biện pháp thứ nhất chính là giết toàn gia họ Vương, đã như thế, chúng ta liền không cần trả nợ.

– ... !

Ừ. Ta rõ ràng, biện pháp thứ nhất này chính là vì tôn lên sự tinh diệu của biện pháp thứ hai, cao nhân đều làm như thế. Hàn Nghệ gật gật đầu, ừ một tiếng: – Biện pháp tốt! Lại hỏi tiếp: – Thế còn biện pháp thứ hai?

– Chạy trốn.

Tiêu Vân nghiêm trang nói.

– Ách. . . !

Hàn Nghệ rất muốn chửi má nó, còn lựa chọn cái mẹ gì? Thực sự là hại ta cao hứng hựt một hồi, cô là muốn trêu đùa ta sao. Chạy trốn? Chạy trốn liền thành tội phạm truy nã, ông trời ơi, nữ nhân này đến cùng là có đầu óc hay không a!

Tiêu Vân thấy vẻ mặt của Hàn Nghệ cứng ngắc, hơi chút lúng túng, lại phi thường tự tin nói rằng:

– Người yên tâm, mặc kệ như thế nào, ta nhất định bảo đảm người không bị làm sao.

Đây là muốn bảo vệ ta sao, cô rõ ràng chính là muốn đẩy ta vào lò lửa mà! Hàn Nghệ sững sờ nửa ngày, lập tức than thở: – Thôi đi, cô hãy trốn liền mình đi, việc này ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết.

Tiêu Vân khinh thường nói: – Cái loại vai không thể gánh, tay không thể nhắc, liền một bài thơ cũng không thể viết như người, có thể nghĩ ra biện pháp gì chứ?

Phanh!

Hàn Nghệ một tay tăng tăng đập mạnh lên bàn, nộ khí đằng đằng nhìn Tiêu Vân, ai là loại người liền một bài thơ cũng không thể viết? Trong lòng nhanh chóng đọc thầm, Đầu giường trắng tờ rỗng, Đất trắng ngõ như sương, Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương.

So easy!

Ánh mắt của Tiêu Vân lạnh lùng bắn về phía Hàn Nghệ, nhất thời đặng đặng sát khí, phảng phất sau một khắc sẽ có đao quang kiếm ảnh.

Một người chỉ là tức giận, còn một người lại là sát khí, ai mạnh ai yếu, vừa xem hiểu ngay.

– Dừng!

Hàn Nghệ thật sợ nàng lại là một quyền đánh tới, vội vàng giơ lên một tay khác, thậm chí, nữ nhân này chắc chắn có khuynh hướng bạo lực gia đình, nam nhân tốt không cùng nữ nhân đấu, ta nhẫn! Liên chậm rãi rời tay khỏi bàn.

Ngân quang chợt lóe.

Chỉ thấy trên bàn liền xuất hiện một thỏi bạc nhỏ.

Tiêu Vân nhìn nén bạc trên bàn, sát khí nhất thời biến mất không thấy tăm hơi, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ, quá hết nửa ngày, nàng mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng cầm lấy nén bạc, nhìn kỹ một chút, há hốc mồm hỏi: – Đây là bạc thật!

Mồ hôi đầm đìa. . . !

Hàn Nghệ quả thật không biết nói gì.

Tiêu Vân lại hỏi: – Ngươi lấy thứ này ở đâu.

Hàn Nghệ hơi hốt nói: – Hôm nay ta ra bờ sông hỗ trợ chống thuyền, muốn kiếm tiền trả nợ, ai ngờ lúc qua sông, có một người Phù Tang không cẩn thận ngã xuống, ta thấy thế liền nhảy xuống nước cứu ông ta lên, vì báo đáp ân cứu mạng của ta, ông ta mới cho ta nén bạc này.

– Thật à?

Tiêu Vân hồ nghi nhìn Hàn Nghệ.

– Cô không tin thì tự đi mà hỏi! Rất nhiều người đều nhìn thấy.

Hàn Nghệ đảo cặp mắt trắng dã.

Không thể không nói, công lực nói dối của Hàn Nghệ thực sự quá mạnh mẽ, Tiêu Vân vẫn đúng là tin thật, nhất thời một mặt kinh hi, nhẹ nhàng vỗ vỗ bộ ngực sữa, nở nụ cười như khói toả, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ.

– Sớm biết tiền có thể dễ kiếm như vậy, ta liền không cần vất hết óc đi nghĩ biện pháp.

– Cô đừng có mà tự sướng.

Hàn Nghệ không lưu tình chút nào nói: – Cô nếu như vất hết óc mới nghĩ ra hai cái biện pháp là sát nhân cùng chạy trốn, vậy cô quả thực còn đần hơn cả lợn.

Nói tới chỗ này, Hàn Nghệ đột nhiên phát hiện ánh mắt của Tiêu Vân có chút không đúng lắm, hình như đã từng có cảm giác tương tự thế này, thân thể không tự chủ hơi co lại: – Không phải cô lại muốn đánh ta đấy chứ?

– Đúng đấy.

Tiêu Vân bình tĩnh nói

Hàn Nghệ vội vàng lùi về phía sau, lại nghe Tiêu Vân nói rằng: – Bất quá xem ở nén bạc này, lần này ta tạm tha ngươi. Nói xong nàng nhẹ nhàng tung tung nén bạc, đột nhiên tựa như nhớ tới điều gì, lại trầm mi đe dọa: – Chỉ một lần này thôi đấy, nếu như lần sau ta lại nghe thấy ngươi nói ta như vậy, ta lập tức đánh ngươi biến thành đầu heo.

– Cô cứ yên tâm, sẽ không lại có lần tiếp theo đâu.

Hàn Nghệ lập tức nói.

– Thế còn tạm được.

Tiêu Vân cảm thấy vô cùng hài lòng với thái độ của Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ ngẩn ngơ, nói: – Đây, cô không phải là quên đấy chứ?

Tiêu Vân kinh ngạc nói: – Quên cái gì?

– Mẹ kiếp! Không phải cô nói trả xong nợ liền rồi đi sao?

Hàn Nghệ vô cùng kích động nói.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Nói Nhiều Cũng Đều Là Nước Mắt.

Tiêu Vân nghe thấy thì kinh ngạc nhìn Hàn Nghệ, đôi mắt đẹp lóe ra hào quang phức tạp.

Hàn Nghệ bị nàng nhìn có chút khó chịu, dường như mình nợ nàng rất nhiều nên hét lên: – Cô làm gì mà nhìn ta dữ vậy? Đây là do cô nói, mọi người đều lớn cả rồi, nói lời phải giữ lời.

Qua một hồi lâu, Tiêu Vân mới nói: – Ngươi hy vọng ta đi như vậy sao?

– Nếu ta nói là hy vọng thì cô có đánh ta không? Hàn Nghệ nói rất thận trọng, dù sao cô nam quả nữ ở chung một phòng, nếu chẳng may có xung đột thì người chịu thiệt vẫn là kẻ yếu.

– Không biết.

Tiêu Vân thành thực lắc đầu.

Không biết? Vậy có nghĩa là có thể như vậy rồi! Hàn Nghệ vội lắc đầu nói: – Vậy thì ta cũng không biết!

– Tại sao?

Tiêu Vân nhìn thẳng vào Hàn Nghệ, nói với độ tò mò muôn phần: – Ta muốn biết ta có điểm nào không xứng với ngươi!

– Đừng nói như vậy! Trò chơi lấy lui làm tiến ta sớm đã chán lắm rồi. Nếu như thật sự nói là không xứng thì người sáng suốt vừa nhìn là biết là ta không xứng với cô mới đúng!

Tiêu Vân hơi do dự nói: – Ngươi tự ti sao?

Thật ra nàng biết rất rõ hoàn cảnh của mình. Dựa vào dung nhan, vóc dáng thì nàng có thể vỗ ngực tự đắc, kể cả chỉ số thông minh của nàng không cao thì chắc chắn vẫn có người bằng lòng lấy nàng. Hơn nữa, nàng học hành đàng hoàng, lại biết cả võ công, có thể nói là văn võ song toàn. Tất nhiên, võ công này là thanh kiếm hai lưỡi, thêm không thêm phân, mỗi người một ý, nhưng bất luận thế nào thì nàng thật sự khó hiểu tại sao Hàn Nghệ lại cố tình một lòng muốn đuổi nàng đi. Thật ra lần đầu tiên Hàn Nghệ bảo nàng đi, nàng vẫn luôn thấy cảm động. Bởi vì lúc đó trong nhà thiếu nợ lớn, Hàn Nghệ bảo nàng ta đi, rõ ràng là không muốn nàng bị liên lụy. Những lời nàng nói hôm đó cũng chỉ là lời nói tức giận, nói rồi cũng quên luôn. Nhưng hôm nay, tiền cũng có rồi nhưng Hàn Nghệ vẫn muốn đuổi nàng đi. Điều này thật sự khiến người ta khó hiểu.

– Cô nói là tự ti thì cứ coi như tự ti đi!

Hàn Nghệ không phản bác lại. Bởi vì hẳn thật sự có chút tự ti nhưng không phải vì hẳn cảm thấy mình không xứng với Tiêu Vân, không liên quan gì đến điều này. Mà vì môi trường sống lúc nhỏ ảnh hưởng đến, nó được hình thành từ khi hắn còn nhỏ, vì vậy hẳn không phủ nhận.

Tiêu Vân nghe cảm thấy có chút đau lòng, nhàu mày nói: – Nếu như ngươi không nói rõ thì ta sẽ không đi!

Hàn Nghệ liếc nhìn Tiêu Vân, thờ dãi, hai tay gối đầu, hai mắt nhìn nóc nhà, một lát sau mới nói: – Ta không phải là người đàn ông có trách nhiệm, cô đi theo ta tuyệt đối không được sống những ngày tháng tốt đẹp đâu.

Tiêu Vân hơi sững sờ, nàng tuyệt đối không nghĩ đến việc Hàn Nghệ sẽ nói ra câu này. Trầm ngâm một lúc lâu, nàng mới nói: – Thật ra ta vẫn luôn nghĩ như vậy! Chỉ dựa vào một mình ngươi thì không thể gánh vác được, thậm chí đến bản thân ngươi cũng không chăm sóc tốt được. Nhưng hiện giờ ta không nghĩ vậy, ít nhất ngươi cũng biết vì gia đình mà ra ngoài làm việc, hơn nữa một ngày cũng kiếm được nhiều tiền. Điều đó chứng tỏ ngươi có khả năng gánh vác gia đình này.

– Điều ta nói không phải là điều đó!

Hàn Nghệ lắc đầu, nói: – Nếu như chỉ nói đến tiền thì, ta có tay có chân, sang năm triều đình nhất định sẽ phát ruộng cho ta thì ta còn sợ đói sao? Điều mà ta nhắc đến chính là giữa hai ta. Ta không thể gánh vác trách nhiệm của một người chồng, ta cũng không định gánh vác một phần trách nhiệm nào cả. Vì vậy cô đi theo ta thì nhất định sẽ bị tổn thương, nói không chừng sẽ có một ngày ta đá văng cô một cước ra ngoài đó.

Hắn chưa bao giờ áp đặt kiểu tư tưởng chủ nghĩa không kết hôn lên đầu ai. Hắn ra bác vào nam, cũng quen rất nhiều đứa trẻ trưởng thành mà mồ côi

nhưng thông thường những người này đều khao khát có một gia đình. Họ sẽ thêm yêu thương vợ con mình và còn dùng tâm sức đi bảo vệ gia đình mình hơn người bình thường rất nhiều. Hôn nữa, sở dĩ hấn đi sang con đường cực đoan như này là vì ban đầu chuyển đi của hấn quá nguy hiểm. Nếu như hấn thành thân, một khi xuất hiện điều gì ngoài ý muốn, vậy thì sẽ tạo nên một thảm kịch gia đình khác. Đây chính là điều mà hấn không muốn nhìn thấy nhất.

Nhưng sau này khi kiếm được ngày càng nhiều tiền, thật ra chỉ cần tiết kiệm một chút thì tiền hấn buôn bán được cũng đủ để hấn sống cả đời rồi. Hấn cũng muốn thu tay lại, nhưng cẩn thận suy tính một hồi thì hấn vẫn không nỡ bỏ cuộc sống ngập trong vàng son kia. Hấn đã quen với cuộc sống không có gánh nặng trên người. Sau lần đó, hấn không có suy nghĩ gì đến việc thành gia lập nghiệp nữa.

Vì vậy nói đến cùng, vẫn là hấn không gánh vác nổi, thậm chí hấn còn không có dũng khí lập gia thất. Hấn biết đây là hành vi nhu nhược, hấn cũng không thích tìm lý do gì cho mình nhưng hấn thấy cứ đơn độc một mình là tốt, ít nhất cũng không hại đến ai. Trong hai cái hại thì chỉ có thể chọn cái hại ít hơn mà thôi.

Tiêu Vân nói:

– Vì vậy người muốn một cuộc là đá văng ta ra đúng không?

“Thật ra ta cũng muốn đá nhưng ta đá không nổi”. Hàn Nghệ tức giận nói: – Cô đừng có nói ta vô tình như vậy được không? Bây giờ là ta mời cô đi, chúng ta cũng chưa động phòng, cũng chưa làm tổn hại gì đến danh tiết của cô, càng không làm chuyện gì có lỗi với cô. Ta không hề nợ cô gì cả, hơn nữa ban đầu chúng ta đã nói kỹ rồi. Một khi trả hết nợ thì cô sẽ rời đi.

Thật ra với tính cách của Hàn Nghệ thì chưa đến kỳ hạn cuối cùng phải trả tiền thì hấn tuyệt đối sẽ không trả hết tiền sớm như vậy đâu. Hấn vội trả hết như vậy chẳng qua cũng là hy vọng phải sạch quan hệ với Tiêu Vân mà thôi.

Tiêu Vân thật sự không thể giải thích được vì sao: – Nếu đã như vậy thì sao ban đầu người còn đồng ý lấy ta?

Hàn Nghệ thật sự cũng không có cách nào giải thích được, nói: – Cái này rất đơn giản! Cô cứ xem như là ta bị sét đánh nên ngớ ngẩn đi!

Tiêu Vân sững sờ hồi lâu rồi đột nhiên khanh khách mỉm cười, hơn nữa tiếng cười ngày càng lớn hơn. Nàng cười lên rất xinh, như hoa tươi đang nở rộ nhưng trong tiếng cười mang theo chút chế giễu. Nàng cười một hồi lâu rồi mới thu lại, thở dài: – Báo ứng! Đúng thật là báo ứng!

– Báo ứng?

Hàn Nghệ kinh ngạc hỏi: – Báo ứng gì chứ?

Tiêu Vân lắc đầu: – Không có gì! Ta không đồng ý!

– Cô không đồng ý cái gì?

– Ta không đồng ý rời khỏi đây! Nếu ta đã được gả vào Hàn gia thì ta đã là người của Hàn gia rồi, thiệp tuyệt đối sẽ không rời khỏi đây.

Hàn Nghệ buồn bực nói: – Cô đừng như vậy có được không? Cởi mở một chút đi! Mọi người có lúc hợp lúc tan, hà tất phải khiến mọi người không vui như vậy!

Tiêu Vân hừ một tiếng rồi nói: – Người nghĩ đơn giản nhì! Ta đã được gả cho người rồi, bất luận có động phòng hay không, một khi ta đi rồi thì danh tiết của ta đều bị tổn hại. Hơn nữa ta yếu ớt như này thì có thể đi đâu được?

Hàn Nghệ oa một tiếng, nói: – “Xin hỏi” cô đang si nhục ta sao. Nếu như đúng thì xin chúc mừng cô, cô đã làm được rồi đấy. Nói xong, hấn hừ một tiếng, nói: – Cô là cô gái yếu ớt, vậy thì ta còn không phải là kiến sao. Cô có thấy cô gái yếu ớt nào mà đánh một người con trai cao bảy thước đến nổi mà không dám về nhà không? Nói đến đoạn sau, Hàn Nghệ tức giận vô cùng, thật sự là không chịu nổi.

Tiêu Vân nghe thấy liền đỏ mặt lên, hơi có vẻ chột dạ nói: – Ta cũng muốn làm một người vợ tử tế, là người có tình nhắm vào ta trước, nếu có trách thì chỉ có thể trách bản thân người thôi!

– Người vợ tử tế?

Hàn Nghệ hừ nói: – Ta ăn được một bữa cơm cô nấu, kết quả là một buổi tối đi bảy lần nhà vệ sinh. Nếu thêm vài lần như này nữa thì cô nghĩ ta còn mạng nữa không? Còn lừa ta cái gì mà mùi vị không có gì khác thường, thế mà không biết ai hôm đó nôn thốc nôn tháo ở dưới gốc cây đâu. Đúng là buồn cười.

– Á. Người nhìn thấy hết rồi à?

Tiêu Vân mặt càng đỏ hơn.

– Nhờ phúc của cô mà trên đường đi vệ sinh không khéo mới nhìn thấy! Hàn Nghệ trợn mắt nói.

Nhưng Tiêu Vân cũng vẫn cảm thấy tủi thân, nói: – Đúng! Ta không biết nấu cơm nhưng ít nhất ta cũng có lòng đi làm nó. Thậm chí hôm nay ta còn hỏi thím Trương cách làm nữa. Cứ coi như không ngon thì người cũng không nên nói ta như vậy chứ.

– Ô! Cô có lòng đi làm nên đã thành như vậy đó! Hàn Nghệ lắc đầu nói: – Thôi đi! Không nói nữa! Nói nhiều cũng đều là nước mắt mà thôi!

Tiêu Vân nhìn nhiều lần, trong lòng vừa tủi thân vừa tức giận, thật sự là không thể nhìn được nữa. Cái miệng của Hàn Nghệ thật sự quá ti tiện, thật khiến người khác tức chết. Nàng vỗ mạnh bàn một cái, vang rền một tiếng, mắt phượng trợn lên, chỉ vào Hàn Nghệ phẫn nộ quát: – Hàn Nghệ! Ngươi nói đủ chưa! Ta đã hạ mình để nói chuyện với ngươi mà ngươi không biết điều lại còn dùng những lời lẽ độc ác như vậy. Ngươi chẳng qua cũng chỉ là con nhà nông, có gì giỏi giang đâu, dựa vào gì mà nói với ta như vậy! Hừ! Ta sẽ không ở lại nữa!

Chắc chắn, cái gọi là chủ nghĩa bá quyền là đây mà! Ta vỗ bàn nhẹ mà cô ta lại giống như muốn giết người vậy! Cô ta vỗ bàn không ngờ lại tự nhiên và có lực đến thế! Haiz! Đúng là không có nhân quyền mà! Nhưng câu cuối cùng khá êm tai! Hàn Nghệ vội gật đầu nói: – Nói có lý! Nói có lý! Coi như cô đã tỉnh ngộ rồi đó! Chúc mừng! Chúc mừng! Lên đường bình an! Ta còn phải nghĩ cách làm cho cô ít lương khô mới được!

Tiêu Vân sững sốt, trong lòng lại căm tức, nhìn chằm chằm vào Hàn Nghệ. Thấy mặt hần tràn đầy hy vọng và nụ cười vui mừng thì nỗi giận trong lòng lại tăng lên. – Ngươi muốn ta đi đúng không? Ta cứ không đi đấy! Nàng ngay lập tức mỉm cười, mặc dù là nụ cười đẹp, quyến rũ vô cùng nhưng Hàn Nghệ nhìn thấy lại thấy sợ, mồ hôi chảy ròng ròng.

Khỏe miệng Tiêu Vân cười khiến Hàn Nghệ thấy ớn lạnh: – Ta đột nhiên nhớ đến việc trước khi thành thân đã hứa với Hàn bá bá một chuyện. Đó là phải chăm sóc ngươi thật tốt. Lúc đó ngươi cũng có ở đây, hiện giờ Hàn bá bá không còn thì ta lại càng phải thực hiện tốt lời hứa đó! Dù sao Hàn bá bá cũng là ân nhân cứu mạng ta nên nếu như ta không chăm sóc ngươi thì ta khác nào kẻ vong ân phụ nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Ban Đêm Kinh Hoàng.

– Chăm sóc?

Hàn Nghệ bị lời nói của Tiêu Vân làm cho tức cười. Theo như hần thấy thì đây là lý do rất không bình thường: – Cô đến nấu cơm cũng không biết làm thì nói gì đến chăm sóc ta! Cô muốn chăm sóc ta chết chẳng?

Tiêu Vân rất nghiêm túc ngẫm nghĩ một chút, lập tức gật đầu nói: – Nếu ngươi chết thì ta sẽ rời đi!

– !

Đúng là độc ác! Đúng là độc ác! Hai mắt Hàn Nghệ phóng hỏa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: – Xem ra cô đã quyết tâm dựa dẫm vào ta rồi?

– Không phải dựa vào ngươi mà là chăm sóc ngươi! Tiêu Vân sửa lại cách nói của Hàn Nghệ.

– Đâu có lý đó! Hàn Nghệ hừ một tiếng, nói: – Cô không đi thì ta đi!

Tiêu Vân thảnh thơi cười nói:

– Cũng đúng! Người nhu nhược như ngươi ngoài chạy trốn thì chỉ e không còn cách nào nữa rồi.

“Người nhu nhược? Đúng rồi, đây là nhà của ta, sao ta lại phải đi! Nếu ta đi thì đã thành kẻ nhu nhược rồi!” Hàn Nghệ cá giận nói: – Đừng kích ta! Được rồi! Xem ai sẽ đi trước, ta không tin là sẽ thua cô!

Tiêu Vân cười nhưng không thành tiếng, đây là phản bác tốt nhất.

Hàn Nghệ nói:

– Từ hôm nay trở đi, ta ngủ ở giường lớn bên trong, còn cô ngủ bên ngoài!

Việc đã đến nước này, hần cũng không cần khách khí nữa.

– Được!

Tiêu Vân sáng khoái gật đầu.

– Coi như vẫn còn có chút lương tâm!

Hàn Nghệ vừa mới dứt lời, nào biết Tiêu Vân lập tức nói:

– Vậy thì ngươi phải thắng ta trước!

– Hà

Hàn Nghệ hết sức kích động nói: – Đây chính là nhà của ta mà!

Tiêu Vân nói: – Ta là vợ người thì đây cũng là nhà của ta!

– Cô!

Hàn Nghệ hai mắt trừng lên, nói: – Được! Nếu như cô đã luôn miệng nói là thê tử của ta, vậy thì chúng ta ngủ chung đi!

Tiêu Vân tự nhiên cười nói: – Được thôi!

– Thật hay giả vậy?

Hàn Nghệ lập tức sùng sốt, nghĩ thầm “Hàn Nghệ ơi là Hàn Nghệ! Người thật sự là càng sống càng tụt lùi rồi! Một đại mỹ nữ như này mời người lên giường, nếu như người còn không dám thì người còn là đàn ông nữa không? Đứng lên và đi vào phòng đi!”

Nhưng chưa đi được hai bước, chợt thấy dưới chân vấp một cái, “Ai ya!!!!”

Lập tức mặt hấn chằm đất.

– Ai ya!!!!

Hàn Nghệ bịt mũi, nước mắt rơi là tả. “Người phụ nữ này có thù với mũi mình à?” Hấn xoay người lại, căm tức nhìn Tiêu Vân nói:

– Cô có ý đẩy à?

Tiêu Vân gác chân thon dài lên, tay nâng cằm Hàn Nghệ, cúi đầu nhìn chằm chú vào Hàn Nghệ, dịu dàng nói: – Phu quân, người vẫn chưa đi tắm đâu.

Hàn Nghệ một trận tê dại, nữ nhân này thật đúng là một yêu tinh. – Cứ coi như chưa thì cô cũng không cần dùng cách này để nhắc nhở ta chứ?

– Đó là bởi vì người đi quá nhanh, ta nhất thời nóng vội nên mới đưa chân ra.

– Được! Nếu cô đã vội như vậy thì ta sẽ chiều lòng cô! Đợi lát nữa ta sẽ cho cô biết thế nào gọi là tấn công hoàn mỹ của năng lượng và tốc độ.

Hàn Nghệ lập tức xông ra ngoài, tùy tiện lao thân mình ra rồi lao vào phòng. Chỉ nhìn thấy Tiêu Vân đang ngồi ở trên giường, thật sự có ý muốn chờ đợi được sùng ái. “Á! Lẽ nào người phụ nữ này bị sốt rồi sao? Nhưng nếu như ta chiếm hữu nàng ta thì nàng ta có ý lại vào ta mãi không? Không đúng không đúng! Cứ coi như ta không chiếm hữu thì nàng ta cũng ý vào. Không quan tâm! Mũi tên đã trên dây cung thì không thể không bắn. Nếu như lần này ta không lên giường thì chẳng phải là thái giám sao?”

Nghĩ tới đây, Hàn Nghệ cởi hết quần áo ra, ưỡn ngực, lộ ra vài đường gân cốt. Hấn thấy ngượng ngùng rồi lấy hai tay che, thiếu chút nữa quên đây đã không còn là thân hình sáu múi nữa rồi. Hấn nhảy lên giường, nhìn thấy thân hình đầy đặn mà không làm mất đi những đường cong quyến rũ của Tiêu Vân thì không khỏi động sắc tâm. Hấn làm bộ muốn ôm, ngoài miệng còn làm lễ: – Thê tử đi ngủ thôi!

Ánh mắt Tiêu Vân chợt lóe, cười nói: – Chàng ngủ trước đi, ta còn phải học may quần áo.

Vừa dứt lời, nhưng thấy hào quang bắn ra, chỉ thấy trong tay Tiêu Vân đột nhiên xuất hiện một cái kéo.

– Chết tiệt!

Hàn Nghệ vốn đã sắp ôm được eo nhỏ của Tiêu Vân rồi nhưng vừa nhìn thấy kéo này thì lập tức sợ tới mức nép vào góc giường: – Cô. cô muốn làm gì?

– Tất nhiên là học tập may quần áo rồi!

Tiêu Vân nói xong thì lấy ra một tấm vải, nắm lấy kéo rồi phát ra tiếng kêu ken két.

– Cô may quần áo thì lấy kéo ra làm gì?

Hàn Nghệ chỉ cảm thấy trong lòng sợ hãi.

– Không có kéo thì may quần áo như thế nào được?

– Á! Nhưng ban đêm cô may quần áo làm gì. Như này cũng không nhìn rõ, ngủ sớm đi thôi!

– Nửa đêm cũng tốt! Nửa đêm yên tĩnh, cứ coi như làm sai thì cũng sẽ không có ai biết.

– Ví dụ?

– Ví dụ như may quần áo không được đẹp!

– Cái này mà cô còn sợ người khác biết à?

– Đương nhiên, nếu để cho mọi người biết là ta may quần áo không được đẹp thì sẽ mất mặt lắm. Không giấu gì người, đây là lần đầu ta may quần áo nên chỉ e sẽ cắt nhầm chỗ.

–

Cắt nhầm chỗ? Hàn Nghệ nhìn kéo sắc bén, lau mồ hôi lạnh, nhớ lại một chút, nuốt nước bọt, nói: – Ta nhớ là kéo này hình như là đầu có sắc như vậy!

Tiêu Vân nói: – Trong lúc người tắm, ta đã mài nó rồi.

Trong đầu Hàn Nghệ đột nhiên hiện ra một bức tranh “Chồng tắm ở bên trong còn vợ mài kéo ở bên ngoài!”

Mẹ kiếp! đây là đang quay phim kinh dị sao?

Chỉ là nghĩ đến thôi! Hàn Nghệ sợ đến mức toát mồ hôi “Không được! Mình quyết không thể lùi bước như vậy được. Nếu như nàng ta muốn giết mình thì hà tất phải phiền toái như vậy. Mình cũng không chạy được, nàng ta nhất định đang dọa mình thôi. Mình thả lỏng chút rồi nằm xuống thôi”.

– Tạch...!

Tạch tạch tạch!

Tạch tạch tạch tạch tạch tạch Tạch...!

Kéo lúc mờ lúc sáng phát ra tiếng kêu ken két khiến cho Hàn Nghệ ngủ trên giường như nằm trên đồng lửa. Hắn lo lắng, mồ hôi trên trán không ngớt, đầu có thể ngủ được.

Cuối cùng!

Hàn Nghệ thật sự không nhịn nổi, ngủ cả đêm như này thì tốn thọ bao nhiêu năm rồi. Mẹ kiếp! Không thể chịu nổi. Hắn bò dậy, nói với Tiêu Vân một câu: – Cô điên rồi! Sau đó liền chạy ra gian ngoài.

Lúc Hàn Nghệ vừa mới nằm ở giường bật dậy thì bên trong đột nhiên vọng ra tiếng cười vang như chuông.

Đây tuyệt đối là tiếng cười châm chọc!

Hàn Nghệ hận đến mức ngứa răng, “Đồ đàn bà thói tha, hãy đợi đấy! Sớm muộn cũng có một ngày ta gạt cô mất cả người lẫn của, đúng là tức chết đi được”.

Cũng không biết có phải là tức giận quá mức không mà dẫn đến đầu óc đau nhức. Dù sao Hàn Nghệ rất nhanh đã ngủ được.

.....

.....

Ngày hôm sau!

Hàn Nghệ rửa mặt nhanh một cái rồi ra khỏi nhà.

– Phu quân! Trả tiền rồi về sớm một chút nhé!

– Được đó! Cô cứ ở nhà tắm rửa sạch sẽ chờ ta quay về!

Buổi tối tĩnh mịch thì tất nhiên là hắn sợ nhưng ban ngày nhiều người qua lại như vậy, Hàn Nghệ tất nhiên không sợ. Hắn đoán Tiêu Vân cũng không dám làm gì hắn. Hắn nhân dịp này lấy lại thể diện, hai mắt tròn trĩnh, các loại uy vũ khí phách, đương nhiên, bước chân cũng nhanh hơn, dường như bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chạy trốn.

Cái này nếu để cho Quan tam thúc nhìn thấy thì cũng phải bái Hàn Nghệ làm thầy.

Không biết Hàn Nghệ có gặp thảm hại hơn ông ta không nhưng ít nhất ông ta còn có thể ngủ ở phòng ngủ chính.

Tiêu Vân nhìn bóng lưng đi xa của Hàn Nghệ, nàng cười khúc khích, lầm bầm: Thôi đi! Hắn cũng thể hiện ngoài miệng vậy thôi, nhưng tắm rửa sạch sẽ là có ý gì vậy?

.....

.....

Đến dưới một cây đại thụ ở bên ngoài thôn, Hàn Nghệ nhìn xung quanh rồi, âm thầm cục ta cục tác: – Tên Tiểu Dã này sao vẫn chưa đến?

Hôm qua hắn đã hẹn với Tiểu Dã rồi, hôm nay cùng đến tửu quán gặp mặt.

Phù!

Hàn Nghệ chợt thấy đỉnh đầu bị cái gì đập phải nhưng lại không thấy đau. Ngẩng đầu lên nhìn thì chỉ thấy Tiểu Dã ngồi trên cành cây cao hơn một trượng, cười hi hi nhìn hắn. “Trời ơi! Sao ta lại thấy chỉ có một mình ta bình thường nhỉ!” – Tiểu Dã! Ngươi ngứa ngứa chân tay à, mau xuống đây!

Tiểu Dã nhảy xuống, rơi xuống đất một cách vững trãi.

Đây lẽ nào là khinh công trong truyền thuyết. Hàn Nghệ vươn tay ra sờ đầu nhỏ của Tiểu Dã, nói: – Tiểu tử này đúng là nghịch ngợm, đến cách thức chào hỏi cũng kỳ lạ đến vậy! Đi thôi! Ta đưa ngươi đi ăn, hơn nữa còn miễn phí nữa. Ngươi đợi lát nữa ăn hết mình cho ta, chúng ta tranh thủ một bữa ăn hết đồ của một tháng.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nước Tiểu Độn Thuật.

– Ôi !! hai vị tiểu ca đến rồi, mời vào trong, mời vào!

Khi Hàn Nghệ và Tiểu Dã đến quán rượu kế Mai Hà lần nữa, ông chủ quầy nhiệt tình khỏi phải bàn.

Hàn Nghệ trung ra về mặt người giàu có, chỉ vào lão chủ quầy hét lên: – Chủ quầy, nghe cho kỹ, hôm nay Vương công tử đãi khách ở đây, chuẩn bị đem tất cả các món ngon nhất, rượu ngon nhất lên cho ta! Nhớ cho kỹ, không cần tốt nhất, chỉ cần đắt nhất, chớ có làm mất mặt của Vương đại công tử, nếu có gì sai sót không chu toàn khi phục vụ, ta sẽ hỏi tội ngươi.

– Vương đại công tử?

Lão chủ quầy ngạc nhiên, sùng sốt.

Hàn Nghệ chống nạnh nói: – chính là Vương Bảo đại công tử.

– Dạ , dạ dạ

Vị chủ quầy này tuy gạt đầu không ngừng phục vụ, nhưng ánh mắt không giấu nổi vẻ hoài nghi.

Hàn Nghệ nhìn cũng biết ông ta đang nghĩ gì, nhưng không đòi co với ông ta làm gì nên lên lầu hai tìm một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống. Không còn cách nào khác, đầu năm nay không có ghế dựa, toàn là băng ghế. Gần cửa sổ có thể dựa vào một chút.

Một lát sau mà rượu và đồ ăn vẫn chưa đem lên. Tiểu nhị rót hai chén trà, đương nhiên là vị chủ quầy kia đang đợi. Và rất nhanh, Vương Bảo dẫn theo ba bốn tên nhân rồi bước to bước nhỏ tiến vào.

Chủ quầy vội vàng tiếp đón:

– Vương công tử, hai vị tiểu ca kia đã đợi ở lầu trên ạ.

Wương Bảo ừ một tiếng, nghênh ngang đi lên lầu.

Chủ quầy thấy Vương Bảo đã đến, liền gọi phòng bếp gấp rút chuẩn bị mang thức ăn lên, toàn bộ không cần tốt nhất chỉ cần đắt nhất.

– Vương công tử, người đã đến rồi. Mời ngồi.

Hàn Nghệ thấy Vương Bảo đến, vội đứng dậy, nhường vị trí tốt nhất cho gã.

Wương Bảo rất hài lòng với việc này, ừ một tiếng rồi ngồi xuống, nhìn xung quanh một chút : – A, Từ lão đầu còn chưa đến à?

Hàn Nghệ cười khỏ nói: – Ngươi còn không rõ Từ lão đầu sao? Không chừng một lát đến phút cuối mới đến đấy.

– Thì là vậy, mỗi lần hẹn ông ta đều đến muộn. Cái lão già đó, sớm chết đi là vừa.

Vương Bảo hừ một tiếng, gãi thật lòng mong Từ lão chết sớm một chút. Bởi vì có nhiều người vay nặng lãi, nhờ Từ lão làm nhân chứng, Từ lão tuy chỉ là một kẻ thư sinh nhưng lại rất nổi danh trong thế giới thị phi này, thậm chí không ít quan phủ biết mặt Từ lão. cũng đều bởi vì lão Từ nhờ vào mấy mươi năm thi hương, quen biết mấy vị quan viên cùng thi khi đó, đều trở thành bằng hữu với ông ta. Vậy nên Vương Bảo có chút kiêng nể Từ lão, nói tiếp: – Ngươi có mang tiền đến hay không?

– Mang rồi, mang theo rồi, Vương công tử là người bận rộn ra sao, ta sao dám làm trễ thời gian quý giá của ngươi.

– Ngươi biết vậy là tốt.

Hàn Nghệ đột nhiên hét xuống dưới lầu: – Chương quỳ kia, còn không mau dọn thức ăn lên, làm trễ thời gian của Vương công tử, coi chừng ta đốt cửa tiệm của ngươi.

Tiếng của chương quỳ bên dưới liền truyền lên: – Dạ, dạ!

Lời này nói ra làm Vương Bảo thấy rất hài lòng, giống như mình có vương hầu, vương tướng tiếp đãi. Nhìn lại mấy tên nhân rồi ngồi cạnh mình, còn không mau học hỏi theo người ta? Mấy cái đầu đá các ngươi để làm gì? Rồi lại nói với Hàn Nghệ: – Tiểu tử ngươi có chút thú vị.

– Nào đâu có. Đầu có. Hàn Nghệ cười cười ngoan ngoãn như con cún: – Vương công tử, ngày đó ta thật sự xin lỗi ngươi, trong lòng luôn áy náy, chỉ muốn nhận lỗi với Vương công tử, ta thật sự sống trong trần trọc đó.

Ý tứ nghĩa là bữa tiệc này chính là để tạ lỗi.

Ít nhất là Vương Bảo nghĩ vậy, cũng không hỏi nhiều làm gì, phát tay nói: – Bỏ đi, bỏ đi, ngươi cũng không để gì, ta sẽ không so đo. Thực ra hôm qua khi nghe những lời ngọt ngào vì đã nhận vay nặng lãi của Hàn Nghệ với gã, gã rất có thiện cảm đối với Hàn Nghệ, cảm thấy tiểu tử này biết nói tiếng người rồi đó, có ý tứ rồi, trong lòng không trách Hàn Nghệ nữa.

– Đa tạ, đa tạ. Vương công tử đúng là đại nhân đại lượng, đợi lát nữa ta nhất định phải kính người mấy chén rượu mới được.

– Nói hay lắm!

Đúng lúc này nghe được một thanh âm già nua: – Vương công tử, thật là có lỗi, lão hủ tới trễ.

Chỉ thấy Từ lão khập khiễng bước, thở phì phò.

Lại là câu nói mở đầu này.

Vương Bảo chỉ muốn ép bẹp dĩ cái lão này.

Hàn Nghệ lại đứng dậy: – Từ lão mời bên này.

Từ Vọng gật đầu, ngồi xuống, lại nói mấy tiếng xin lỗi. Người có học đầy mà, lời nói và cử chỉ phải khác người bình thường một chút.

Vương Bảo nói với Hàn Nghệ: – Tốt lắm! Bây giờ cả Từ lão cũng đến rồi, ngươi mau đem tiền trả lại đây. Hào cảm thì hào cảm nhưng tiền là tiền, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

– Dạ, dạ, dạ.

Hàn Nghệ lấy thỏi bạc từ trong túi ra, đặt lên bàn.

– Bạc?

Vương Bảo kinh ngạc, đầu năm nay, bạc không thể xem như tiền, mà nó là một loại vật phẩm xa xỉ, nếu tiêu như tiền, thì đó cũng dùng trong ngoại thương, trong nước bình thường chỉ có quan lại quyền quý mới có, dân thường thì rất là khó. Năm Trinh Quán, triều đình từng đúc vàng bạc Khai Nguyên, nhưng chỉ cho ban thưởng, bá tánh thì không thể nào dùng được.

Về mặt Từ Vọng cũng sợ sệt.

Hàn Nghệ gật đầu: – Vương công tử ngươi kiểm nghiệm xem đây là thật hay giả.

Vương Bảo cầm bạc lên xem xem, rồi đặt lên miệng cắn cắn, gật đầu nói: – Là thật. trong lòng còn bổ sung thêm một câu: ti lệ còn rất rất tốt nữa nha.

Hàn Nghệ nói: – Một lượng bạc này đủ để đổi một quan tiền, nếu Vương công tử không nhận bạc, vậy cũng chẳng sao, dù sao giấy nợ cũng ghi là trả lại một quan tiền.

Vật lấy hiếm là quý, đầu năm nay bạc rất hiếm, Vương Bảo sao có thể không nhận. Nhưng gã không ngừng tò mò Vì Sao Hàn Nghệ lại có bạc: – Bạc này ở đâu ngươi có được?

Hàn Nghệ vì thế đem chuyện hôm qua lừa dối Tiêu Vân kể cho Vương Bảo nghe.

– Hóa ra là vậy!

Vương Bảo gật gù đầu, thâm nghĩ tiểu tử này thật đúng là gặp may mắn quá!

Hàn Nghệ cười nói:

– Vương công công tử cái giấy mượn nợ này

Nói cho cùng thì Vương Bảo có chút không cam tâm, nương tử của Hàn Nghệ thật sự đẹp như tiên nữ, khắp thành Dương Châu chưa từng thấy qua người xinh đẹp như vậy. Nhưng chẳng còn cách nào khác, người ta đã đem tiền đến trả rồi, liền miễn cưỡng phát tay với mấy kẻ nhân rồi bên cạnh.

Mấy kẻ kia lập tức đưa giấy vay tiền cho Từ Vọng.

Từ Vọng nhận giấy nợ, nhìn kỹ một lát rồi nói: – Đúng rồi. đúng rồi!

sau đó giao lại cho Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ như không thể tin vào mắt mờ của Từ Vọng, tự mình nhìn xác nhận, để khỏi có lầm lẫn về sau. Bấy giờ mới bỏ vào trong ngực, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm. Chuyện này cuối cùng xem như đã được giải quyết xong, số tiền này cũng dễ dàng có được, không mang nợ cả người thoải mái hơn rất nhiều.

Đột nhiên Vương Bảo đem tiền đưa cho một kẻ nhân rồi đứng bên cạnh, tên kia cẩn thận bỏ vào túi.

Hàn Nghệ nhìn ngực tên nhân rồi kia, phình to như vậy, mắt sáng lên, chết tiệt, thu tiền ta cao như vậy, còn đãi bữa tiệc này xem như lời cho gã quá rồi. cười nhìn với Vương Bảo: – Vương công tử, sau này còn nhiều chỗ cần người giúp đỡ, hy vọng Vương công tử chớ chê ta phiền toái.

– Việc này không dám, nếu người cần tiền, cứ việc tới tìm ta.

Vương Bảo vô cùng vui vẻ nói. Gã vốn là cho vay nặng lãi, đương nhiên hi vọng có người đến vay tiền, thế nên vội làm thân với Hàn Nghệ. Nếu không phải vì thế từ hán quá xinh đẹp, Vương Bảo sẽ không cho hán vay tiền.

Trong lúc nói chuyện thì thức ăn và rượu cũng đã được đem lên.

Hàn Nghệ tự tay rót rượu cho Vương Bảo, rồi từ rót cho mình một chén: – Thật là phiền nhị vị rồi. tại hạ bứt rứt không yên, kính nhị vị ly này. Dứt lời liền một hơi uống sạch rượu trong chén.

Vương Bảo, Từ Vọng chỉ hóp một ngụm.

Hiển nhiên, mặt mũi của Hàn Nghệ chưa đủ để cạnh ly với bọn họ.

Hàn Nghệ cũng không thêm để ý, mặt dày không ngừng kính rượu Vương Bảo, chén này rồi chén nữa, miệng không ngừng nịnh bợ Vương Bảo. Là người làm trong ngành Thiên môn này vô miệng là rất lợi hại đó, dù sao chính là dựa vào nó để kiếm cơm mà. Nhìn cho Vương Bảo như bay lên mây, rượu uống đến tâm, cùng Hàn Nghệ kẻ vai sát cánh, nói chuyện vô cùng vui vẻ.

Chẳng mấy chốc rượu trong bình đã cạn.

– Thêm rượu lên đây!

Hàn Nghệ liền hét lớn.

Bình rượu thứ hai lập tức được mang lên.

Quát mạnh một tiếng, gió cuốn mây tan.

– Ợ!

Hàn Nghệ đột nhiên ợ một hơi rượu đứng dậy, thân người đung đưa như sắp ngã.

Vương Bảo không uống nhiều như Hàn Nghệ, hoàn toàn tỉnh táo: – Hàn Nghệ lão đệ, người làm gì vậy?

– Đi tiêu! .ợ.!

Hàn Nghệ đột nhiên đứng trên ghế, hướng ra cửa sổ, bắt đầu cởi quần ra.

Cái tên này không lẽ định tiểu tiện ngay đây à? Vương Bảo vội ngăn cản: – Nhanh ngăn tên tiểu tử này lại.

Mấy kẻ nhàn rỗi đứng bên cạnh hần vội xông lên, giữ chặt Hàn Nghệ lại. Hai tay Hàn Nghệ quờ quạng, hét la om sòm: – Buông ta ra, thả ta ra, sắp tè ra quần rồi.

Tiểu Dã ăn no bên cạnh, khăn trương lao đến đẩy mấy tên nhàn rỗi ra, đỡ lấy Hàn Nghệ.

Vương Bảo phát tay, kêu mấy kẻ nhàn rỗi này lui ra, vừa tức giận vừa buồn cười nói: – Có phải nguoi uống đến đầu óc bị hỏng luôn rồi à? Định tiểu tiện ngay tại đây sao? Nói xong lại nói với tiểu Dã: – Diu hần xuống lầu.

Tiểu Dã kia gạt đầu, sau đó đỡ Hàn Nghệ đi xuống lầu.

. Một khắc sau

Vương Bảo thấy Hàn Nghệ vẫn chưa trở lại, nên đã kêu một tên nhàn rỗi khác xuống lầu xem thử. Một lát sau, tên kia liền báo: – Đại công tử, chương quây nói tiểu tử kia đã tè ra quần, nên về nhà thay quần rồi.

– Cái tên này..

Vương Bảo cười mắng một câu: – Nếu đã như vậy, chúng ta không cần đợi hần nữa, về thôi. Nói xong lại liếc nhìn Từ Vọng say khướt:

– Từ lão, đi thôi.

Từ lão mơ màng lên tiếng, đứng dậy ngả tới ngả lui, đi xuống lầu.

Cho nguoi ngả chết luôn đi, cái lão này.

Vương Bảo âm thầm nguyên rủa một câu, dẫn mấy kẻ nhàn rỗi ngả nghiêng xuống lầu.

Nhưng đúng lúc gã sắp đi ra thì bị chương quây ngăn lại: – Vương công tử, khoan đã, tiền rượu thịt còn chưa trả.

– Tiền rượu?

Vương Bảo ngăn nguoi: – Hàn Nghệ còn chưa trả tiền?

Chương quây vội nói: – Nguoi nói cái tên bị tè ra quần ấy à? Ai da! Hần say đến khắp nguoi toàn mùi nước tiểu, lại say đến bất tỉnh nhân sự, sao còn có khả năng trả tiền chứ? Cả nguoi hần vô cùng dơ, nên tên tiểu tử thấp bé kia diu hần về rồi.

Vương Bảo hét lên:

– Bữa com này là hần xin lỗi ta đấy, sao có thể để ta trả tiền chứ, nguoi đi tìm hần đi. Mặc dù gã có đem theo tiền, nhưng nổi tiếng là keo kiệt, bữa com này nhiều đồ ăn như vậy, ít nhất phải trăm văn tiền, muốn gã trả, chẳng khác nào muốn mạng của gã.

Chương quây cười ngượng, không muốn nghe lời này, ta biết đi đâu tìm tên kia chứ, nếu không phải vì có nguoi ở đây ta đâu dám mang thức ăn lên.

– Là ai dám ăn com ở tiệm của ta mà không trả tiền hả?

Chợt nghe bên ngoài có tiếng truyền lại, vừa dứt lời, chỉ thấy một công tử mặt nhọt nhọt, khoảng chừng hai mươi tuổi, xấp xỉ với Vương Bảo, dáng nguoi tuấn tú, miệng nhoẻn cười bước vào, cước bộ ngả ngớn: – Ai da! Hóa ra là là Bảo huynh à!

Chương quây thấy nguoi này, sắc mặt căng thẳng, vội thi lễ: – Đại công tử đến rồi!

Vương Bảo vừa thấy nguoi này, da mặt căng hết cỡ: – Thâm Tiểu, sao nguoi lại chạy đến chỗ này?

Vị công tử này là Thâm Tiểu thiếu công tử của quán rượu lớn nhất Dương Châu.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hơi Thở Của Người Cùng Ngành.

– Đương nhiên ta đến để kiểm tra sổ sách đó.

Thâm Tiểu sang sảng cười nói, có điều mặt tên chương quây kia ngay lập tức giật một cái.

Phá gia chỉ từ nhà người cả Dương Châu ai mà không biết, ta thấy người đến để lấy tiền thì có. Vương Bảo ngoài mặt cười nói, trong lòng chẳng vui vẻ gì, nói: – Thật là ngạc nhiên, đường đường là đại công tử Thâm gia, không ngờ chạy đến tiểu điểm kiểm toán.

Sắc mặt Thâm Tiểu cứng đờ, ho nhẹ một tiếng, nói với chương quỳ kia: – Ông chương quý, hình như vừa rồi bản công tử nghe thấy có người không chịu trả tiền, không biết là ai?

Chương quỳ kia không khỏi nhìn về phía Vương Bảo.

Lần này đến lượt Vương Bảo lúng túng, chỉ trong thời gian một cái nháy mắt đã đem mười tám đời tổ tông Hàn Nghệ ra nguyên rửa một lần. Nhưng người thì giành tiếng nói, Phật thì giành nhang. Vương Bảo liếc vị chương quỳ kia một phát, hét lên: – Người xem ta là ai chứ? Chẳng qua là bữa cơm thôi mà, ta có thể không trả người sao? Nói xong giơ tay lên kêu một kẻ hầu trả tiền.

Thâm Tiểu cười nói: – Đúng vậy có ai mà không biết Vương công tử, chỉ sợ trong thiên hạ không ai là chưa tìm đến Vương công tử vay tiền rồi. Tiền ở trên tay người khác đi lòng vòng một phen, tiệm chúng tôi chỉ là tiệm bé nhỏ, mong công tử thứ lỗi cho.

Lời biện minh này là châm chọc Vương Bảo là tên cho vay nặng lãi, trước sau cũng chẳng có thể diện hơn ai.

Mặt Vương Bảo nhất thời đỏ lên.

Nhưng chuyện càng xấu hổ hơn là cái kẻ hầu kia móc mãi trong ngực mà không lấy được tiền ra.

Wương Bảo không còn đợi được nữa, quát: – Thằng nhãi này làm gì thế, mau lấy tiền ra đây.

Mặt kẻ hầu kia như đưa đám: – Đại công tử, túi tiền mất ..rồi.

– Cái gì?

Hai mắt Vương Bảo tròn tròn, nói: – Túi tiền đang yên đang lành như thế sao có thể mất được chứ?

Kẻ hầu kia sợ đến độ hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa là quỵ xuống đất: – Đại công tử tha mạng, đại công tử tha mạng, tiểu nhân không biết, tiểu nhân không hề lấy, tiểu nhân không có lấy mà.

Thâm Tiểu hớn hờ nói: – Ông chương quý!

Chương quỳ vuốt cằm nói:

– Đại công tử có gì chỉ bảo?

– Người không biết đó, lần trước ở Dương Châu đệ nhất lâu chúng ta có mấy vị khách đến ăn uống, đến phút tính tiền mọi người đều nói là tiền của mình đã bị đánh cắp rồi.

– Vậy phải tính sao đây?

– Đương nhiên là không thể bỏ qua như vậy. Chúng ta đem toàn bộ bọn chúng đưa lên quan phủ, tra ra thì ra là mấy tên lường gạt.

Nói xong Thâm Tiểu bật cười ha hả.

Wương Bảo cũng đâu có ngốc, lời này rõ ràng chính là “chỉ cây dâu đi mắng cây hòe” trong lòng thì đang nghĩ: mấy người bọn họ còn ở bên cạnh ta nên không dám lấy tiền của ta, chẳng lẽ là rớt hay có người đánh cắp? Nghĩ đến đây trong đầu đột nhiên nhớ đến một người, sắc mặt căng thẳng nói: – Mau tìm xem bạc còn ở đó không?

Kẻ hầu kia cuống quýt lên, lục trong túi áo, lấy ra thỏi bạc: – Bạc vẫn còn đây ạ.

Wương Bảo thấy bạc thì thở phào nhẹ nhõm, trong lòng bắt đầu suy nghĩ. Chắc chắn không phải là Hàn Nghệ trộm, vừa rồi ta đã ở đây với hắn, hơn nữa hắn còn say mềm, sau có thể thần không biết quỷ không hay mà trộm túi tiền đi được chứ! Hơn nữa hắn cũng không có bản lĩnh này, hoàn toàn không có khả năng. Lại hỏi: – Lúc người tới quán rượu túi tiền vẫn còn chứ?

Một kẻ hầu nhanh nhẩu nói: – Đại công tử mau lên lầu tìm xem, có lẽ rơi ở trên lầu. Nói xong lập tức chạy lên lầu..

Kẻ hầu hay lấy tiền trả cổ suy nghĩ một hồi, nói: – Đại công tử, ta cũng không nhớ rõ cho lắm.

– Tên phé vật này.

Wương Bảo tức giận quát một tiếng.

Một lát sau, tên hầu từ trên chạy xuống báo: – Đại công tử, trên lầu cũng không có.

Một kẻ hầu khác lại nói: – Công tử liệu có phải là sáng nay lúc đòi nợ ở nhà Ngô gia đã làm rớt?

Kẻ hầu trả tiền lập tức nói:

– Nhất định là vậy rồi. Lão Ngô còn kéo y phục của ta.

Vương Bảo tuy tức giận nhưng lại trừng mắt nhìn kẻ kia quát: – Ngươi còn mặt mũi đứng ở đây nói nữa sao?

Thẩm Tiểu đứng bên nhìn chăm chăm vào thỏi bạc kia, hai mắt sáng rỡ. Thấy đám người bọn họ đang rối loạn, liền hỏi: – Vương công tử phiên huynh mau tính tiền đi, ta còn kiểm tra sổ sách nữa.

Vương Bảo ngăn người, lạnh lùng liếc Thẩm Tiểu một cái rồi nhìn tên hầu kia hét:

– Còn không mau trả tiền? Khốn kiếp, về nhà ta sẽ tính sổ với ngươi.

– Dạ, dạ dạ

Kẻ hầu kia vội vàng đặt thỏi bạc lên bàn.

Chường quây nhìn thỏi bạc không khỏi đau đầu. Bởi vì bạc không phải tiền, ông ta hẳn buôn bán lâu như vậy, đây là người đầu tiên lấy bạc trả tiền com. Nói thật, ông ta không muốn thu số bạc này, cái chính là rất khó thối tiền lại.

Ai ngờ Thẩm Tiểu đoạt trước một bước, đem bạc bỏ vào tay áo, nói với chường quây: – Thối tiền lại cho gã.

Chường quây kia khó xử nói: – Đại công tử, việc này

– Đây cái gì mà này, nhanh lấy tiền thối lại cho khách. Vương công tử người ta rất bận rộn, ngươi mau lên.

Thẩm Tiểu trầm mặt, vị chường quây kia sao dám chậm trễ hay nói thêm lời gì, thờ dài, Thẩm gia sinh ra một tên há gia chi tử như vậy, đúng là gia môn bất hạnh a! Kêu người đưa tiền thối cho Vương Bảo, tuy nhiên nói gì thì nói, bạc kia vào tay của Thẩm Tiểu coi như đã gặp đúng chủ, vì Thẩm Tiểu ăn một bữa com là hết sạch.

Vương Bảo khinh thường liếc Thẩm Tiểu đồng thời nhận tiền thối và dắt mấy kẻ hầu đi ra.

Trên đời này, người bị Vương Bảo khinh thường chỉ có Thẩm Tiểu thôi.

Tên hầu vừa bước ra cửa, liền nói: – Đại công tử, tiền kia nhất định là do Ngô gia ăn cắp, hay là bây giờ chúng ta về đó.

Vương Bảo hừ lạnh: – Đã đi lâu vậy rồi, ngươi nghĩ quay lại gã có thừa nhận sao? Nhưng không sao, sớm muộn gì ta cũng bắt gã ới ra.

Một kẻ hầu khác lại nói: – Vậy đi Hàn gia đòi tiền com này lại.

Vương Bảo trừng mắt nhìn gã: – Não của ngươi bị cửa kẹp hỏng à? Vì một bữa com nhỏ này mà đi đòi tiền, chuyện này truyền ra mặt mũi ta biết để đâu?

– Vậy chúng ta ngầm bỏ hòn làm ngọt sao?

– Không thể nào, Vương Bảo ta chưa từng chịu thiệt như vậy.

Vương Bảo cười lạnh: – Cuối năm nay ta còn phải đến thu tô nhà hân, cứ đem tiền com này tính vào đó đi. Nói xong gã trừng mắt, giáo huấn: – Chuyện đi đòi tiền thì phải dùng não, ít động thủ, động một chút lại dùng sức ra uy hiếp, người khác bị các ngươi dọa chết khiếp rồi, còn ai dám trả tiền cho ta đây?

– Dạ, dạ, dạ, tiểu nhân biết rồi.

.

– Vương Bảo này đúng là keo kiệt, một vụ cho vay nặng lãi thu về một trăm văn tiền, cho vay như thế thì dân chúng Đại Đường nghèo mãi là phải.

Hàn Nghệ và tiểu Dã đi trên con đường nhỏ giữa cánh đồng, tay thấy thấy túi tiền, Hàn Nghệ lái nhai.

Hóa ra vừa rồi Hàn Nghệ giả vờ say, tuy rằng người hân đang nồng mùi rượu, nhưng vừa rồi hân uống chẳng có bao nhiêu, căn bản là hân đem đồ qua cửa sổ hết rồi. Hân vốn định lấy tiền của Vương Bảo, nhưng số tiền đó đều do tên hầu kia giữ, nên cô ý giả vờ định tiểu tiện ở cửa sổ để lôi kéo kẻ kia, mượn gió bẻ măng, thuận lợi lấy tiền trong túi áo gã ra, làm một Hiệp sĩ trộm cao cấp, nếu ngay cả chút công phu không vớ văn này cũng không có, thì còn lẫn lộn cái rắm nha, bản lĩnh mượn gió bẻ măng này ở trong ngành của bọn hân chả khác gì học võ lòng cả.

Chỉ là sau này hân phát hiện ra trí thông minh của mình không tồi, thì cũng không làm mấy hoạt động trộm cắp như vậy nữa, có điều thời điểm chính người khác, thì vẫn thường dùng tới. Ví dụ như khi cãi vã với người trong quán rượu, hân liền thuận tiện lấy luôn cái ví của người ta, khiến người ta không

có tiền mà trả.

Tuy rằng thân xác đã khác, nhưng bản lĩnh thì vẫn còn nha.

Đương nhiên hán đầu có thực sự tè ra quần, chỉ là lúc đi xuống lầu, đổ chút nước trà lên quần, chừng quầy kia nhìn thấy đương nhiên sẽ thấy tởm, không muốn khắp cả quán ông ta tràn mùi ô uế, vì thế cho tiểu Dã đỡ Hàn Nghệ về nhà.

Tiểu Dã đương nhiên thuận nước đẩy thuyền đỡ Hàn Nghệ đi.

Hán không sợ Vương Bảo tìm hán, vì bắt trộm phải bắt tận tay, không bằng không chứng dám cắn người sao? Có lẽ Vương Bảo cũng không nghĩ là hán làm, hán vừa rồi say đến như vậy, không bị người ta đánh cắp tiền là may lắm rồi.

Hán đoán không sai, Vương Bảo không thể nào ngờ tới lại có kẻ ăn ở trên đầu gã như vậy. Vì Vương Bảo thấy Hàn Nghệ vụng về, đầu có bản lĩnh này hơn nữa cũng không có can đảm mà lấy cắp tiền của gã. Nếu chẳng may bị bắt được, vậy thì cũng ăn trận đòn, lại không biết hiện tại Hàn Nghệ là tay điệu thủ không không, nếu không phải bạc kia trả cho Vương Bảo ở tại đó, một khi không thấy thì hoặc là rơi ở trong quá rượu hoặc nhất định là Hàn Nghệ lấy được, nếu không Hàn Nghệ thể nào cũng phải cầm hòn bạc kia về.

– Tiểu Dã, chiều nay chúng ta đi đâu ăn đây?

Từ lâu đó tạm thời không thể đi được rồi, vừa rồi thuận tay mò được ở đó hơn một trăm văn tiền, dù sao cũng phải tiêu sài phóng khoáng chút chứ, bằng không rất không phải tính cách của phải Hàn Nghệ rồi.

Tiểu Dã vỗ cái bụng, lắc lắc cái đầu.

Vừa rồi ranh con này ăn nhiều nhất, bởi vì cậu ta không biết nói, chỉ lo ăn thôi, Hàn Nghệ, Vương Bảo dù sao cũng nói chuyện với nhau, đương nhiên ăn không được nhiều lắm, phải biết rằng trước đó Hàn Nghệ đã dặn rồi, bảo cậu no chết cho ta.

Hàn Nghệ thực ra ăn chẳng no gì, nhưng nếu tiểu Dã không đi ấy à, một mình hán đi thì đâu có gì thú vị, nhưng nếu không đi ăn ở ngoài, nghênh đón hán về nhà chính là ẩm thực hắc ám, nghĩ đi nghĩ lại nói: – Hay là vậy đi, chúng ta tìm một quán rượu mua chút đồ ăn đem về, người thấy được không?

Tiểu Dã đột nhiên chỉ túi tiền trong tay Hàn Nghệ .

Hàn Nghệ ngạc nhiên chỉ túi tiền: – Người cần thứ này?

Tiểu Dã lắc đầu, đem túi tiền bỏ vào ngực Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ lại ngạc nhiên, cười nói: – Tiểu tử người còn muốn tiết kiệm tiền cho ta à! Được rồi, ta nghe người lần này, lát nữa lấy tiền mua bột mì về, còn phải nấu cơm, ai da thật là nhớ cuộc sống trước kia. Nói xong, lại vỗ đầu tiểu Dã: – Ranh con nhà người, lớn nhanh lên, như vậy mới có thể theo ta lăn lộn giang hồ rồi.

Hán ở Las Vegas hoặc Thượng Hải, HongKong thường xuyên đãi tiệc, tiền này không tiêu xài hết thì không chịu về. Khi hán còn trong nhóm, cũng chỉ có Peter zhu là có sung túc tính lực sống mơ mơ màng màng hơn một tháng cùng hán, cho nên quan hệ của hai người bọn họ là tốt nhất.

Tự mình nấu cơm?

Hán sớm quen mình cũng biết nấu cơm rồi.

Lúc sắp tới Mai thôn, tiểu Dã đã rời đi rồi, Hàn Nghệ không muốn trở về sớm như vậy, nhàn rỗi vô sự, đi lang thang khắp nơi, vô tình đi ngang vườn nhà mình, mới có mấy ngày, mà đã đầy ngập cỏ dại, trông thấy mà thương tâm.

Tuy nhiên ngược lại hán nghĩ rất thoáng. Vì tìm cho hán một cái lý do không làm ruộng, hán cũng sẽ không làm cái việc khổ cực này, hán cũng không biết làm ruộng, dù sao trong hồi ức cũng không có cái kỹ thuật này.

– A, đây chẳng phải là Dương nhị thúc đây sao?

Đi dọc theo ruộng, Hàn Nghệ đi đến vườn nhà Dương gia. Lúc này Dương Lâm cùng hai con trai ông ta đang lao động chăm chỉ. Bây giờ Hàn Nghệ cũng không giao du nhiều với dân làng, tất cả mọi người đều sợ hán vay tiền, chỉ có giao thiệp đôi câu với Dương Lâm, chính là ngày nào đó tới ăn chực, vì thế vội đi tới.

Dương Hà, Dương Vân và Hàn Nghệ cùng tuổi nhưng quan hệ không tốt như Hàn Đại Sơn và Dương Lâm, thậm chí còn rất hiếm khi vui đùa cùng nhau. Nguyên nhân chính là do Hàn Nghệ khi trước không làm việc nhà nông, nói là muốn đọc sách thi đỗ công danh, kì thực chỉ là trốn tránh việc nhà. Hàn Đại Sơn hi vọng Hàn Nghệ học thành tài, vì thế cũng không sai bảo hán làm việc gì, còn tốn không ít cơm gạo mời Từ lão dạy Hàn Nghệ học hành.

Nhưng Từ lão một sách kia thi mấy mươi năm cũng chẳng thi đậu, ngoại trừ việc dạy cho Hàn Nghệ biết được chữ nghĩa thì không dạy được thêm gì khác, không chừng còn dạy hư con người ta.

Kỳ thực trước kia Hàn Nghệ là một kẻ ăn bám, thiếu Hàn Đại Sơn thì hán dường như chỉ chờ chết đói.

– Dương nhị thúc.

– Là Tiểu Nghệ à.

Dương Lâm thấy Hàn Nghệ đến thì rất vui mừng, nhiệt tình đối đãi Hàn Nghệ, chỉ tiếc ông ta không có năng lực giúp được Hàn Nghệ.

– Dương nhị thúc ta tới giúp thúc làm việc nha.

Hàn Nghệ vừa đến đã tranh làm.

Nhưng mấy huynh đệ họ Dương thì vô cùng khinh thường, liếc mắt nhìn Hàn Nghệ. Tất cả cũng chỉ vì hai ngày trước Hàn Nghệ cũng chạy đến nói giúp họ làm việc nhưng lại bỏ dở vì đến để ăn chực thôi. Nên lần này huynh đệ Dương gia nghĩ rằng hắn cũng đến ăn chực thôi, tuy đã qua giữa trưa, nhưng người nông dân thường ít ăn cơm vào giờ này.

Không ngờ Hàn Nghệ nhàn rồi cũng muốn báo đáp sự giúp đỡ của Dương Lâm với hắn.

Dương Vân thật sự chịu không được nữa nói: – Hàn Nghệ hôm nay mẹ ta không có chuẩn bị đồ ăn, lương khô mang theo cũng ăn hết rồi.

Bọn họ đều không đi học nên nói chuyện rất thẳng thắn không quanh co lòng vòng.

Y vừa dứt lời Dương Lâm liền mắng: – Ranh con nhà người muốn chết sao?

Dương Vân lập tức né ra xa. Dương Lâm rất nghiêm khắc với hai đứa con này.

Kì thực không chỉ hai huynh đệ bọn họ mà tất cả trẻ con trong thôn đều khinh thường Hàn Nghệ, vì bọn họ đều giúp người nhà làm việc này việc nọ chỉ có Hàn Nghệ là ăn không ngồi rồi. Tuy rằng Hàn Nghệ bây giờ không như trước nữa rồi nhưng nhìn vào thì thấy Hàn Nghệ còn rảnh rỗi hơn trước nữa.

Hàn Nghệ cười cười: – Không sao, không sao, Dương nhị ca đùa với ta ấy mà.

Dương Lâm trừng mắt nhìn Dương Vân, cười nói với Hàn Nghệ: – Tiểu Nghệ người cùng nhị thúc đến đằng kia ngồi lát đi. Thật ra trong lòng ông ta cũng nghĩ là Hàn Nghệ đến ăn chực, nhưng ông ta cũng không có gì cho Hàn Nghệ ăn, nên cũng đành cho Hàn Nghệ giúp ông ta làm việc.

– Dạ

Dương Lâm dẫn Hàn Nghệ đi dọc theo bờ ruộng rồi ngồi xuống mép ruộng, uống một ngụm nước, hỏi Hàn Nghệ muốn uống hay không, lại bị Hàn Nghệ từ chối khéo, đột nhiên nói với Hàn Nghệ: – Tiểu Nghệ từ sau khi người bị sét đánh thì tính tình thay đổi không ít nha.

Kỳ thực thì ông ta đã muốn hỏi vấn đề này từ lâu rồi, nhưng lại sợ gọi lại chuyện thương tâm cho Hàn Nghệ, nên vẫn luôn nhịn cho tới giờ.

Hàn Nghệ thở dài: – Điều này cũng chẳng thể làm khác được, hiện tại cả gia đình đều dựa vào ta mà.

Lý do này khá hợp lí đấy.

Dương Lâm gật gật đầu, thở dài:

– Khi Hàn đại ca còn sống đối đãi với ta như huynh đệ ruột. Giờ y đã đi rồi theo lý ta phải đối xử với người như con ruột. Đáng tiếc ta vô dụng, không thể giúp gì được cho người lúc này. Nói xong lại liếc hai đứa con trai của ông ta còn đang khom lưng dưới ruộng, lặng lẽ lấy mười mấy văn tiền trong ngực mình ra nhỏ giọng nói: – Tiền này người cầm trước đi, tuy rằng hơi ít, nhưng đây cũng là tâm ý của nhị thúc.

Hàn Nghệ vô cùng cảm động, từ chối vội: – Đa tạ tâm ý của nhị thúc. Khoản nợ của ta vừa trả xong hết rồi.

Dương Lâm cả kinh: – Người nói sao? Nợ đã được trả xong rồi?

– Dạ.

Hàn Nghệ gật đầu nói: – Ta vừa ăn cơm cùng Vương Bão, sẵn tiện trả tiền cho gã rồi, thúc không tin có thể hỏi Từ lão, ông ấy cũng ở đó.

Mới đầu Dương Lâm không để ý, nhưng nghe Hàn Nghệ nói vậy cũng ngửi ngửi thấy trên người hắn nồng nặc mùi rượu, kinh ngạc nói: – Tiền kia của người ở đâu mà có?

Hàn Nghệ lại đem chuyện cứu người hoang đường kia kể một lượt cho Dương Lâm nghe.

– Hóa ra là vậy.

Dương Lâm vui vẻ nói: – Chuyện này nhất định do Hàn đại ca ở trên trời linh thiêng phù hộ người.

Lúc nói chuyện ông ta vô cùng phấn khích, dường như còn vui hơn cả Hàn Nghệ.

Bởi vì trong mắt Hàn Nghệ chỉ là một xâu tiền, nhưng trong mắt Dương Lâm là cả một khoảng tiền rất lớn. Nên khi nghe Hàn Nghệ dễ dàng trả hết nợ thì trong lòng vui thay cho hắn.

Hàn Nghệ cũng không cần nói thêm điều gì, nhìn quanh nói: – A. Sao không thấy nhị thẩm?

Vì bây giờ đang là lúc thu hoạch, mỗi nhà đều ra ruộng hết, lần trước hắn đến thấy Dương nhị thẩm cũng ở một bên phụ giúp.

Dương Lâm thở dài, lặng im không nói.

Hàn Nghệ hiểu kì: – Nhị thúc, có phải nhị thẩm ngã bệnh?

Dương Lâm lắc đầu: – Thật ra không sinh bệnh, có điều nhị thẩmngườinàng.

– Nhị thẩm bị làm sao?

Dương Lâm thở dài: – Nhị Thẩm người ba ngày nay đến Thiên Tế tự ăn chay, việc trong nhà cũng ít làm, cả ngày chỉ bái Phật cầu thần, còn đem không ít lương thực, vải trong nhà đi mua hương nến.

Hàn Nghệ nhú mày: – Thiên Tế tự? Là chỗ nào?

Dương Lâm nói: – Là tòa chùa miếu bên cạnh thành, thẳng trước nhị thẩm người có chút không khỏe, sau nghe nói Thiên Tế tự có vị phương trượng thần thông phát thần dược miễn phí chữa được bách bệnh, rất nhiều người uống đều có tác dụng. Thế nên nhị thẩm người cũng đi xin thuốc về. thuốc vừa uống thì bệnh liền đỡ hẳn, lúc đầu nàng không thường đi nhưng gần đây giống như bị mê vậy, cách ba ngày lại chạy đến đây, ời

– Thần dược? Thiên Tế tự? Trị bách bệnh?

Hàn Nghệ nhăn mày, như đánh hơi được một tia hơi thở của người cùng ngành..

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Đạo Xuyên Đường Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.